OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS,
REGISTERED
2 - JUL 1910
MADRAS.

வித்யாவிஹாரிணி

காவியம், சரித்திரம், கலைக்கியானம், தொழின்முறை, வேடிக்கைக்கதைகள்,
முதலியன விளக்கிச் சித்திரசகிதமாய் நடைபெறும்

ஓர் மாதாந்தரத் தமிழ்ப்பத்திரிகை

ஸி. என். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர், எம்.ஏ., எல்.டி. பத்திராதிபர்.

புஸ்தகம் I Vol. I	சாதாரணஸூ ஆனிமாதம் **June 1910**	சஞ்சிகை. 10 No. 10

பிரபஞ்சவர்த்தமானம்

“பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும்
வழுவல, கால வகையினானே.”

நமது புதிய மகாராஜச் சக்கரவர்த்தியவர்கள் அருளியதிரு வாக்கு.

நமது புதிய மகாராஜச் சக்கரவர்த்தியவர்களைப்பற்றி இரண்டொரு விசேஷங்கள் சென்றமீ விஹாரிணியில் பிரசுரித்தோம். தமது தகப்பனார் தெய்வகதியடைந்ததில், இத்தேசத்திய பட்டவர்த்தனர், மகுடவர்த்தனர், மகாஜனங்கள், எல்லோரும் தங்களுடைய துக்கத்தைப் பலவகையாகத் தெரிவித்ததற்குப் பிரதியாக அவர்கள் இவ்வாறு பதில் அருளியிருக்கிறார்கள் :—

“நமது அருமைத் தகப்பனார் திடீரென்று காலஞ்சென்று அதனால் நம்மெல்லோருக்கும் பெருத்த துக்கமுண்டாகியதில், நாம் இப்போது அவருடைய அதிகாரத்தை வகிக்க வேண்டி வந்திருக்கிறது. ஆதலால், புராதனமானதும், கீர்த்தி கூடியதுமான இந்த ராஜவம்சத்தில் நாம் உதித்து, இதற்குள்ள உரிமைகளையெல்லாம் பெற்றிருப்பதுகொண்டு, (இந்தியாவிற்கும்) மகாராஜாவாகவும், சக்கரவர்த்தியாகவும் (ஆகியிருப்பதை நீங்கள் அறிதல் வேண்டும்.) ஆகவே நமது இந்திய மகாராச்சியத்தில் அரசுசெலுத்தி வாழும் மகுடவர்த்தனருக்கும், சாமான்னிய மகாஜனங்களுக்கு இம்மூலமாக நாம் முகமன் கூறுகிறோம். இந்த மரண சம்பவத்தை முன்னிட்டு, இந்தியாவிலுள்ள பல வர்க்கத்தவரும், பல குலத்தவரும், பல மதஸ்தரும் தமக்குண்டாகிய துக்கத்தை இவ்வாறு மனதை யுருக்கும்படியாகப் பலவகையானும், ஏராளமாகக் கொண்டாடியதில், சார்வபௌமராகிய சக்கரவர்த்தியினுடைய பதவி விஷயத்தில், மகா ஜனங்களுக்குக் காணும் பக்தியும், அந்தப் பதவியை வகித்து வருபவர் விஷயத்தில் அவர்களுக்குக் காணும் அன்பும், நமக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகியிருக்கிறது. அதற்காக நாம் அவர்களெல்லோருக்கும் நமக்குள்ள நன்றியை மனப்பூர்வமாய்த் தெரிவிக்க வேண்டுகிறோம்.

விக்டோரியா மகாராணியவர்களை எப்போ

தும் பயபக்தியுடன் நினைக்கவேண்டும். அவர்கள் 1858-ம் வருஷத்தில் இந்தியாவை ரூப ரூபில் ஆளுவதென்று வந்ததில், அத்தருணத்தில் தம்முடைய இந்திய மகாப் பிரஜைகளையும், தமது குடைக்கீழ் அரசாண்டு வரும் சாமந்தர்களையும் வரித்துத் (தமது ராச்சிய முறைகளை விளக்கினார்கள்). பிறகு ஐம்பது வருஷங் கழிந்தபின் அதே பெரிய விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டு, இப்போது நாமெல்லோரும் பூஜிக்கவேண்டியவரும், அன்புபாராட்டவேண்டியவருமான, நமது தகப்பனாராகியும் மேற்கண்ட மகாராணி அவர்கள் திருக்குமாரருமாகிய சக்கரவர்த்தியவர்களும், அவ்வாறே செய்தார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் தயை கூர்ந்தருளிய மகாசாஸனங்கள், இந்த (அங்கிலேய) சார்வபௌமத்தின் பெருமையையும், பேருபகார குணத்தையும் நன்றாக விளக்குகின்றன. ஆதலால், நாமும் இனிவரும் நமது துரைத்தன ரீதியிலெல்லாம் அதே குணத்தை லக்ஷியமாகக் கொண்டு,மாஜிமகாராஜா அவர்களுடைய இஷ்டத்தையும் அனுசரித்து, பழைய முறை சிறிதும் கோணாமல் நடக்கவேண்டு மென்பது நமது சந்தோஷமாயிருக்கிறது.

மேற்செல்லியசக்கரவர்த்தியவர்கள்செய்தது சரியென்று நாமும் அதையனுசரித்து, நமது மாக்ஷிமை தங்கிய ராணியவர்களுடன் ஐந்து வருஷத்திற்கு முன் இந்தியாவிற்கு விஜயம் செய்தோம். அக்காலத்தில், சரித்திரமூலமாகப் பிரசித்திபெற்ற அவ்விடத்திய பெரிய ராச்சியங்களையும், நமது பூர்வீகரைவிட வெகு காலத்திற்கு முன் முதிர்ந்து விளங்கிய உங்களுடைய நாகரிகத்திற்குச் சாக்ஷியமாகி நிற்கும்பழையமுத்திரைகளையும், உங்கள் சனாதன தருமங்களையும், ஜீவன முறைகளையும், தேசியராஜாக்கள், மகாஜனங்கள், நகரங்கள், பட்டணங்கள், கிராமங்கள் முதலிய அம்மகா ராச்சியத்திற் காணும் விநோதங்கள் அனைவற்றையும் நாம் ரூபரூபில் கண்டுகளித்தோம், அக்காலத்தில், அந்த விசித்திர யாத்திரையில் கண்ட காக்ஷிகள் எல்லாம் நமது மனதில் நன்றாகப் பதிந்துபோயிருக்கின்றன. நமக்கு அத்தேசத்தவர் காட்டிய அன்பும் வெகு அதிகம். இவைகள் இனியொருக்காலும் நமது மனதை விட்டு அகலவாவது, குறையவாவது, செய்யாவாம்.

இனி நமது துரைத்தனத்தில் ஆகவேண்டிய காரியங்கள் வெகு பெரியனவாயும், கஷ்டசாத்தியமானவையாயும் இருப்பதில், நீங்கள் உங்கள் தருமங்களையறிந்து நமக்குச் சகாயமாய் உழைக்க விரைந்து வருவீர்களென்று நாம் உறுதியாய் நம்புகிறோம். இந்தியாவை நாம் ஆண்டுவருவதில், அத்தேசத்திய க்ஷேமமும், அவ்விடத்திய மகாஜனங்களுடைய சந்துஷ்டியுமே, நமக்கு இனி எக்காலத்திலும் (அடைய வேண்டிய பலன் ஆதலால்), அதை அடைய வேண்டி நமது உள்ளத்திற் பதிந்துகாணும் பேரவாவை அனுசரித்து, நீங்களும் நமக்கு வேண்டிய சகாயம்செய்யத் தயாராயிருப்பீர்களென்று நாம் உறுதியா யெண்ணியிருக்கிறோம்."

முன்மாதங்களில் நாம் பிரசுரித்த மகா சாஸனங்களைப் படித்த அபிமானிகளுக்கு, இதுவும் அவைகளுக்கு எவ்விஷயத்திலும் குறைந்ததல்ல வென்பது நன்கு விளங்கும். ஆதலால் நமது புதிய மகாராஜச் சக்கரவர்த்தியவர்கள் ஆரம்பம் சுபமென்பதற் கையமில்லை. இனி நடப்பதிலெல்லாம் இந்த ராச்சியத்தின் க்ஷேமமே மேலு மேலு மதிகரித்து வரும்படி ராச்சியகாரியங்கள் நடக்கவேண்டிப் பகவானனுக்கிரகிக்கவேண்டு மென்றும், சக்கரவர்த்தியவர்களுக்குத் தீர்க்காயுள், தேகபலம், மனோபலம் எல்லாம் பெருகிவரவேண்டு மென்றும் நாம் பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீமான் எம். கே. கர்தீஅவர்கள்.

தென் ஆப்பிரிக்காவில் நம்முடைய ஜனங்களுக்கு வந்திருக்கும் துர்த்தசையை விலக்குவதற்கென்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு பலவருஷங்களாகப் போராடி

வருகிற இந்த மகானுடைய பெயரை அபிமானிகளிலனேகமாய் எல்லோரும் கேட்டிருப்பார்கள். இப்பொழுது அதே காரியமாக உழைத்து வருகிற ஸ்ரீமான் போலக்கு துரையவர்கள் சென்ற ஏப்ரல்மீ 28உ மதிராசில் இவருடைய பூர்வோத்தரத்தை வருணித்து ஒரு பிரசங்கம் செய்தார். இவர் தகப்பனர் 'கதையாவர' சமஸ்தானத்தில் திவான்ஜீயாக இருந்தவர். ஸ்ரீமான் கந்திக்கு இப்பொழுது 40-வயது போலாகிறது. ஆதலால் இன்னும் சிறுவயதென்றே சொல்லவேண்டும். பாலியமுதல் இவருக்குப்பரோபகாரமே பெரிய தருமமாகி வந்திருக்கிறது. கிறிஸ்தவ வேதத்தில் 'குன்றப்பிரசங்கம்' என்னும் பாகமும், இந்து சாஸ்திரத்தில் ஸ்ரீபகவத்கீதையும், இவருக்குமுக்கிய மார்க்கதரிசிகள். பம்பாயில்இவர் கொஞ்சநாள்பாரிஸ்டராகஇருக்கையில், தென் ஆப்பிரிக்காவில் நம்மவர்படும் கஷ்டம் இவருக்கு விசதமாகியது. உடனே அவ்விடம்போய், அன்றுமுதல், நாளதுவரை, நம்மில் சிற்றறிவினர் சொல்லுமாறு, 'ஊர்ப்பாடகமெல்லாம் காற்பாடகமாக்கிக்கொண்டு' உழைத்துவருகிறார். தருமார்த்தமாக உழைப்பதையே விருதாகக் கொண்டவர். பணம் சேர்ப்பதில்லையென்று பிரதிக்ஞைசெய்து, வந்ததையெல்லாம் தருமத்திற்காகவே விநியோகஞ் செய்து வருகிறார். கலகம் பிறந்தால்தான் நியாயம் பிறக்குமென்பது திரான்ஸ்வாலில் வியக்தமானதும், துணிந்து, ஜெயிலுக்குப்போய், மண்சுமந்து, பலவிதக்கஷ்டமும் அனுபவித்திருக்கிறார். "கருமத்தைச் செய்வதற்கு மட்டுமே உனக்கதிகாரமொழிய, அதன் பலனைப்பற்றி நீ சிந்திக்கவேண்டியதே இல்லை" என்று பகவான் சொல்லியதைச் சிரமேற்கொண்டு நாளதுவரை சளையாது காரியங்களை நடத்திவருபவர். ஒருமுறை ராஜகாரியமாய்ப் பிரயத்தனப் பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், இவருடைய மகன் மரணவஸ்தையி லிருப்பதாக யாரோ வந்து சொல்ல, அதனல் அவர் சிறிதும் மனம் கலங்காமலும், எடுத்த காரியத்தைவிடாமலும், "சரி, ஈசுவரசங்கற்பம் நிறைவேற வேண்டுவதுதான். எனக்கோ 'தருமம்' என்பதுதான் பெண்டு, பிள்ளை, பந்து அனைவரும். ஆதலால் எடுத்தகாரியத்தை முடிப்பது தான் நான் இப்போது செய்யப்புகுவது," என்றாராம். இனி இதைவிட அதிகம் சொல்ல வேண்டியதுமில்லை, வேறு உதாரணம் வேண்டியதுமில்லை. ஆதலால், மகாத்துமாவாகிய இவருக்கு ஆயுசும், தேகபலமும், மனோதைரியமும், இனிநெடுங்காலம் கூடிவரவேண்டுமென்றும், அவர் எடுத்த காரியம் நன்றாக முடிவுபெறுவதை அவரே பார்த்துக் களிகூற வேண்டுமென்றும் நாம் எல்லாம் வல்ல கடவுளைப்பிரார்த்திக்கிறோம்.

பெண்களுக்கு ருதுவான பின் விவாகம். ஸ்ரீ காசியில் நடந்த ஆசார விமர்சன சபையில் மாதோஸ்ரீ அன்னிபிஜாண்டு அம்மாள் மதிராசைக் குறித்து இவ்வாறு பேசினாராம். "மதிராசு தியாஸபி சங்கத்தின் முயற்சி வைபவத்தினால், அவ்விடத்திலுள்ள ஸ்ரீமான்களில் அனேகர் தங்களுடைய பிள்ளைகளையும் பெண்டுகளையும் சங்கத்தவர் ஒப்புக்கொண்ட வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்டு விவாகம் செய்துவைக்க ஒருக்காலும் சம்மதப்படுவதில்லையென்று பிரமாணம் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படிக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்ட நூற்றுக் கணக்கான தகப்பன்மார்களில் ஒருவராவது பின் வாங்கவில்லை. பதினைந்து, பதினறு வருஷத்திற்குமுன் இவ்வாறு நிர்ப்பந்தப்படுத்திக்கொண்ட ஸ்ரீமான்களுடைய பெண்களுக்கு இனித்தான் விவாகமாகப்போகிறது," என்று. இதை யனுசரித்து ஒரு பிராம்மணர் எழுதிக் கேட்கிறார். "எனக்குச் சில பெண்கள் கல்யாணத்திற்கு இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு 15, 16 வயதுவரை விவாகம் கூடாதென்றே நான்

அபிப்பிராயப்படுகிறேன். பிஜாண்டு அம்மை சொல்லுவது என் போலியரை உத்தேசித்தென்றே தான் நினைக்கிறேன். ஆதலால் இந்தப் பெரியரகசியம் எனக்கு அடக்க முடியாத சந்தோஷத்தைத் தருகிறது. என்னுடைய ஆப்தர்களும் பந்துக்களும் என்னைப் பயமுறுத்திப் பைத்தியகாரக் காரியம் செய்ய வேண்டாமென்கிறார்கள். ஆனல் எனக்கோ 'நூற்றுக்கணக்காகப் பிரமாணம் செய்து அதைப் பரிபாலனம் செய்யும்' நல்லோருடன் கலந்து எல்லா நன்மையையும் பெறவேண்டுமென்கிற ஆக்கிரகம் வலுத்திருக்கிறது. என் குழந்தைகள் எனக்கு வெகு அருமை. அவர்களுடைய க்ஷேமலாபத்திற்குக் குறைவு வரும்படி நான் பார்த்துச் சகிப்பதற்காகாது. ஆனல் என்போல் பிள்ளை, பெண் பெற்றிருக்கும் ஐந்தாறு கிரகஸ்தர்களாவது இம்மாதிரிப் பிரமாணத்திற்குடன்பட்டு, எனக்குச் சகாயமாக நிற்பாராகில், நானும் துணிந்து இந்த மட்டில் ஆசாரவிமர்சனஞ் செய்துவிடச் சித்தமாயிருக்கிறேன். எனக்கு நூற்றுக்கணக்கான சகாயம் அனவசியம். ஆதலால் எனக்கு வேண்டிய ஐந்தாறு பெயர் தயவுசெய்து எனக்கு எழுதியோ, அல்லது வேறு யாராகிலும் புண்ணியவான்கள் இவர்களுடைய பெயரையும் விலாசத்தையும் தெரிவித்தோ, செய்வாராகில் அவர்களுக்கு எல்லாச் சுகிர்தமுமுண்டு," என்று.

இதன் மொத்தத் தாற்பரியம் பிஜாண்டு அம்மை சொல்லியது ஏதோ சந்தேகத்திற்கிடமென்று எழுதியவர் நினைப்பது போலும். ஆதலால் மற்றைய கக்ஷியார் இவருக்குச் சமாதானம் சொல்லித் தான் தீரவேண்டும். அப்படியே சீக்கிரம் செய்வாரென்று நம்புகிறோம். ஏனெனில் இந்த விமர்சன விஷயத்தில் எத்தனையோ லக்ஷம் பெயருக்கு அகத்தியம் இருக்கிறது.

கள்ளர் நாட்டில் ஜெடில் குத்துவதாகிய வழக்கத்தைக் குறித்து முன்னொருமுறை நாமெழுதியதில், அந்த வழக்கம் இப்போது எங்கும் காணுவதில்லையென்றும், சர்க்கார் அதைக் குற்றமாக்கித் தொலைத்துவிட்டார்களென்றும் நம்பியிருந்தோம். என்றாலும் இப்போது சமீபகாலத்தில் இந்தூர் ராச்சியத்திலிருந்து ஒருவர் எழுதுவதைப் பார்க்குமிடத்து சங்கதி வேறாகிக்காணுகிறது. இந்தூர் மகாராஜாவுக்கு வேனிற் காலத்திலுதவும்படி கட்டியிருக்கும் 'மாணிக்கத் தோட்டம்' என்னும் அரண்மனைக்கருகில், 'மார்த்தாண்டன்' என்னும் 'சூரியமூர்த்திக்கு' ஒருசன்னிதியிருக்கிறதாம். அந்தத் தெய்வத்திற்குச் சில வருக்கத்தார் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு, அடிக்கடி வந்து செலுத்துகிறார்களாம். அனேகமாய் இவர்கள் ஸ்திரீகளாம்! குறித்த தினத்தில், பிரார்த்தனை செலுத்தும் ஸ்ரீமதி தன் பந்துவர்க்கங்கள் சூழ, மேளதாளத்துடன் வந்து, சன்னிதியில் நின்று பூஜைமுதலிய அங்கங்கள் முடிந்தவுடன், கையிற் கொண்டுவந்த நாமம்போன்ற இருப்பாணியைப் பூசாரியிடம் கொடுத்துவிடுகிறாள். அவரும் அதை வாங்கி, இருகோடியும் கூர்ச்செறிந்திருப்பதால், அதை இந்த அம்மையுடைய முதுகில் சொருகி வளைத்துவிடுகிறார். பிறகு இதற்குக் கயிறுபோட்டுக் கோவிலுக்கு எதிரிலிருக்கும் ராட்டணதூலி போன்ற ஒரு யந்திரத்திற்கு [illegible]யில் இவளைச்சேர்த்துப் பிகிந்துவிடுகிறார்கள். மற்றொரு தலைப்பிற்குத் 'தடையமாக' இந்த அம்மைக்கு உடற்பிறந்தவனே, அல்லது வேறு பந்துவோ, ஆசனமிட்டு உட்கார்ந்துகொள்ளுகிறான். அப்பொழுது இவள் சுமார் 10-அடி உயரத்தில் தொங்குகிறாள். உடனே தூலியைச் சுற்றுகிறார்கள். பிரார்த்தனைக் கிரமப்படி 10, 20, 30, சுற்றுவரையில் நடக்கிறது. அக்காலத்தில் அந்த அம்மை கையிலுள்ள மஞ்சட்கொம்பும், பொடியும் சுற்றிலுமிறைபடுகின்றன.

மிஸ்டர் ரூஸ்வெல்ட் துரை

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
2 - JUL 1910
MADRAS.

கணக்கு முடிந்ததும் நிறுத்தி, மறுபடி கீழே இறக்கிக் கொக்கியை வாங்கி விடுகிறார்கள்.

காயத்திற்கு மருந்தொன்று மில்லாமலே ஆறிப்போய் விடுகிறது. பக்தி விசேஷத்தினால், அக்காலத்தில் இந்த ஸ்ரீமதிகளுக்கு நோய் என்பது சிறிதும் தெரிவதில்லையென்று வதந்தி. இந்தச் சங்கதி யெழுதியவர் பார்த்த கேஸில், அந்த ஸ்திரீ சுமார் ½ மணிநேரம் அந்தரத்தில் தொங்கியபோதிலும், ஒருமுறையாவது முகத்தைச் சுளித்தோ, வேறு வகையாகவோ, தனக்குச் சிறிதாகிலும் நோயிருந்ததாகக் காட்டவில்லையென்று அவர் எழுதுகிறார். பக்தியினால் பரவசராகி யிருப்பவருக்கு இது பெரிதல்லவென்பதில் சந்தேகமேயில்லை. என்றாலும் பக்தி இந்த ரூபமாக இனிப்பிரபலிப்பதில் காரியமில்லை யென்று முன்னமே நாம் எழுதியிருக்கிறோமல்லவா? ஆதலால் சத்திரபதி ஹோல்கார் மகாராஜா அவர்களும் நல்ல வார்த்தையினால் இம்மாதிரி வேண்டாக்காரியங்களைச் சீக்கிரம் திருத்திவிடவேணுமென்று நாம் மனப்பூர்வமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

ஸ்ரீமான் ரூஸ்வெல்ட் துரையும் தேசக்ஷேமமும்.

அமெரிக்கப் பிரசிடெண்டாகியிருந்து, இப்போது யாத்திரிகராகிச் சென்றுகொண்டிருக்கும் ஸ்ரீமான் ரூஸ்வெல்ட் துரை சென்றமீ பாரிஸ் நகரத்திற்குப் போய் பிராஞ்சுக்காரரால் உபசாரம் பெற்றார். அவரும் அதற்குப் பிரதியுபசாரம் சொல்லவேண்டி வந்ததில் தேசக்ஷேமத்திற்கு எது முக்கிய காரணமென்பதை விசாரித்துப் பேசினார். மகாஜனங்களில் ஒவ்வொருவரும் நற்குணம், நன்னெறி யிவைகளில் பக்தி வெகு அதிகமாயிருக்கும்படி பார்க்கவேண்டும். ஒவ்வொரு தேசத்திலும் அதிபுத்திமான்களிருப்பது அவசியம் தான். என்றாலும் பிரஜைகளில் சிலருக்குள்ள புத்தி வைபவத்தினால்மட்டுமே தேசம் க்ஷேமமடையாது. மகாஜனங்களில் பெரும்பாலார் குணவான்களா யிருந்தால்மட்டுமே தேசம் தழைக்கும். குணங்களென்பவை ஏதோ அபூர்வவஸ்துக்களன்று. சாமான்னியமாய் எல்லாருக்கும் தெரிந்தவைகளேயாம். சத்தியம், சௌசம், தருமம் போன்றவைகளேயல்லது புதியன வொன்றுமில்லை. இதெல்லாம் நாம் லக்ஷம் தடவை கேட்டுக்கழித்தது தான் என்று சாமான்னியர் அலக்ஷியஞ்செய்யலாம். ஆனால் தேசத்திற்கு அனர்த்தம் வருவதற்கு மூலகாரணம், ஜனங்களுக்கு இந்தச் சாமான்னிய குணங்கள் விஷயத்திலுண்டாகும் பக்திக்குறைவேயாம். ஜனங்கள் உழைப்பதற்குப் பின்வாங்கக்கூடாது. இடையூறுகள் சம்பவித்தால் போராடவும் பின்னிடையக்கூடாது, என்றார்.

இவற்றுள் அதிசயமொன்றும் இல்லை யெனச் சிலர் நினைக்கலாம். அப்படி நினைப்பவர் சென்றமாதத்திய 'பிரம சுவரூபிணீ' கேஸைக் கவனிக்கவேண்டும். சாமான்னிய முறைகள் பிரம சாக்ஷாத்காரத்திற்குப் போதாதென்றல்லவா சில கொழுத்த சிஷ்யர்கள் 'புதிதாகப் பண்ணயம் வைத்ததும்'' 'எருத்தைக் கறக்க,' முயன்றதும். ஆதலால், ஓ சற்ஜனர்களே, இதை நன்கு கவனியுங்கள். உங்களுக்கு எல்லாச் சுகிர்தமுமுண்டு. பரத்தில் நன்மை வேண்டுவோர் இகத்தில் கிரகஸ்தமார்க்கமாய் நடக்கவேண்டியது முதல் தருமம். அதில் ரஸமொன்றுமில்லாமல் யாருக்குப் புளிப்புக்காணுகிறதோ, அவர்களுக்கு இகமுமில்லை, பரமுமில்லை யென்பதை நிச்சயமாய் நம்புங்கள்.

ரூஸ்வெல்ட் துரை கடைசியாக, இன்னொரு சங்கதியைக் குறித்து வெகு அழுத்தமாய்ப் பேசினார். அதாவது மகாஜனங்களில் கிரகஸ்த குடும்பம் ஒவ்வொன்றிலும் குழந்தைகள் யதேஷ்டமாயிருக்க வேண்டுமென்றும், மனிதனுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய சாபங்களிலெல்லாம் மலடாவதை விடக் கொடியது வேறில்லை யென்றும் வற்புறுத்தியதேயாம். இது பிராஞ்சுக்

காரரையும், அமெரிக்கரையும் உத்தேசித்துப் பேசியது. பிரான்சுக்காரரில் அனேகர் கொஞ்ச காலமாய்க் கலியாணஞ்செய்து கொள்வதில்லை. ஏனெனில், குடும்பத்திய ஆஸ்தி அதிற்பிறக்கும் ஆண், பெண் அனைவருக்கும் சமபாகமாகப் பிரிந்து, சீக்கிரத்தில் அழிந்து போகிறது. ஆதலால், பிரான்சுதேசத்தில் சில வருஷங்களாக ஜனத்தொகை குறைந்து வருகிறது. இப்படியிருப்பது பிசகென்பதைச் சுட்டித்தான் துரையவர்கள் மலடாயிருப்பதைப்போலக் கொடிய சாபமில்லையென்று வற்புறுத்தி, "கல கலெனப் பொல பொலெனப் புதல்வர்களைப் பெறுவீர்," என்று ஆசீர்வதித்தார்.

அமெரிக்காவிலோ நிலவளமும், நீர்வளமும் வேண்டியதற்கு வெகு அதிகமாயிருப்பதால், இப்போதிருக்கிற ஜனசங்கியை பத்துமடங்கு அதிகரித்தாலும், ஜனங்கள் தாராளமாக உண்டுடுத்துச் சுகித்திருக்கலாம். ஆதலால் அமெரிக்கர்கள் முன்னாளில் கங்காதீரத்தில் நமது ஆரிய முன்னோரிருந்த சுபஸ்திதியில் இப்போது இருக்கிறார்கள். அதுகொண்டு விவாகம் நடக்கும்போதெல்லாம், 'ஓ இந்திரனே, இந்தப் பெண்வயிற்றில் பத்துப் பிள்ளைகள் பிறக்கும்படி அனுக்கிரகம் செய்யவேண்டும்," என்று பிரார்த்திக்கும்படியான தசை அவர்களுக்குப் பூரணமாயிருக்கிறது. இப்போது நம்மவர்களில் நடக்கும் விவாகங்களிலும் இந்த ஆசீர்வாதம் விடாமல் செய்வதுண்டு. ஆனால் அதற்கு அர்த்தமில்லை.

மருமக்கதாயத்திற்கு பரிகாரம்

மலையாளத்திற்கு முக்கியஸ்தராகிய நாயர் ஜாதியாரில் மருமக்கதாயம், என்றால், சகோதரிகளின் மக்கள் சொத்துக்குப் பாத்தியஸ்தராகும் முறையினால் பல அனர்த்தங்கள் விளைந்திருக்கின்றன. இவைகளைக் கூடியமட்டில் பரிகரிக்கவேண்டி அவர்களில் புத்திமான்களான அனேகர் பல வருஷங்களாகப் பிரயாசைப்பட்டு வருகிறார்கள். கனம் ஜட்ஜி சங்கரன் நாயர் வெகு வருஷங்களுக்கு முன் 'மலையாள விவாகச் சட்ட'மொன்று உண்டாக்கினார். ஆனால் அது நாளதுவரை விசேஷ பிரயோஜன மில்லாமலிருப்பதாகவே அனேகருக்கு அபிப்பிராயம். இப்பொழுது கனம் கிருஷ்ணன் நாயரும், கனம் ராஜா வாஸுதேவ ராஜாவும், இரண்டு துண்டுச் சட்டங்கள் வேண்டுமென்று போராடுகிறார்கள். அவைக ளிரண்டினாலும் கிடைக்கக் கூடிய பலன் இது. சுவார்ஜித சொத்தை மக்கள் அனுபவிக்கவேண்டுமல்லது, மருமக்கள் கூடாது, என்பதாம். இது வெகு நாளையப்புண். ஆதலால் சுலபத்தில் ஆறாது. என்றாலும் இம்மாதிரி சில்லரையாக வைத்தியம் செய்துதான் இதை ஆற்றவேண்டும். இது என்று 'சுமாராகுமோ' அன்றுதான் மலையாளிகளுக்குள்ள பெருந்துக்கம் நீங்கும். அவர்களுக்குள் முன்னுக்கு வருவதற்கு வேண்டிய புத்தி, யுக்தி, எல்லாமிருக்கிறது. பூப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்வதற்கு ஒரு ஆக்ஷேபமுமில்லை. எந்தத்தொழிலுக்கும் முன்னிற்கலாம். ஆசலால், இந்த உபத்திரவம் சீக்கிரத்தில் நீங்கவேண்டுமென்றும், அவர்கள் மேன்மையும், சுகமுமடைய வேண்டுமென்றும் நாம் பிரார்த்திக்கிறோம்.

அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணங்களும், கொலைக்கேசுகளும்

முன்னொரு ௴த்தில் அமெரிக்கர்களுடைய செல்வச் செருக்கைப்பற்றிப் பேசினோம். மேனாட்டுப் பத்திரிகைகளில் வேறொரு விசித்திரம் இன்னாட்டைக் குறித்து வெளியாகிறது. 'நாகரீகம்' முதிர்ந்துள்ள பூமண்டலத்திய தேசங்களிலெல்லாம், அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணங்கள் வெகுதூரம் தேர்ந்திருப்பவையென்றும், லௌகிக காரியங்களில் முதற்பதவி பெற்றிருப்பவை யென்றும், நமது காதுகளில் இடைவிடாமல் தமுக்கு அடிபட்டு வந்திருப்பதில், நாம் அத்தேசத்தவரை மெத்தவும் வெகுமானித்து வந்திருக்கிறோம். இப்படியிருக்க, இப்பொழுது விசாரிக்கையில், கொலைக்குற்றத்தி

லும் இத்தேசத்தவருடைய நாகரிகம் வெகுவாய் முற்றியிருப்பதாகக் கேட்டு வெகு தூரம் 'விசாரிக்கிறோம்.' ஐரோப்பாவிலுள்ள தேசங்களிலெல்லாம் பெல்ஜியம் தான் கொலை பாதகர் நிறைந்துகாணுவதென்று நினைத்திருந்ததில், இப்போது ஜன மொத்தத்திற்குக் கொலைபாதகரை வீதித்துப் பார்க்குமிடத்து, அமெரிக்க ஐக்கியமாகாணங்கள் பெல்ஜியத்தைவிட எட்டு மடங்கு ஓங்கி நிற்பதாகத் தெரிகிறது! 1890-ம் வருஷத்தில் 1500 கொலைகள். 1909-ம் வருஷத்திலோ, 8000-கேசுகள்! இந்த ராச்சியத்திற்கு அயல்வீடாகக் கன்னடா மாகாண மிருக்கிறது. அதில் குடியேறியிருப்பவரும் இதே வருக்கத்தவர்தாம். என்றாலும் அந்த ராச்சியத்தில் இதில் நடப்பதில் நாற்பதி லொருபங்குகூடக் காணுவதில்லை. இதற்கென்ன காரணம்? அமெரிக்கா விவேகிகளிலொருவர் இதைப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்ததில், தமது தேசத்திய மகா ஜனங்களுக்குக் கொலை முதலிய குற்றவாளிகள் விஷயத்தில் வாஞ்சை யதிகமாயிருப்பதாகவும், கொலை செய்கிறவர்களுக்கு மாணதண்டனை விசேஷித்துக் கிட்டுவதில்லை யென்றும், அதனாலேயே கொலை அதிகரித்து வருவதாகவும் சொல்லுகிறார்.

ஆஸ்திரேலிய உருளைக்கிழங்கு

நீலகிரியில் விளையும் உருளைக்கிழங்கு ஐர்லாந்து முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்ததில் அவ்விடத்திய நோயுங்கொண்டு வந்ததால், நீலகிரியில் நல்ல விளைச்சலாவதில்லை. இதற்குப்பரிகாரமாகச் சர்க்கார் ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து நல்ல விதைக் கிழங்கு தருவித்துப் பயிரிட்டுப் பரீக்ஷைப் பார்த்ததில், கலெக்டர் துரையவர்கள் இவ்வாறெழுதுகிறார்:—"மாசூல் கிழங்குக்கு நோய் முதலிய குறைவு ஒன்றுமில்லை. பூமி நடுத்தரமாகவும், மழை போதாமலும் போனதன்றி, விதை தேசம்விட்டுத் தேசம் வந்ததினாலும், ஆதாயம் தான் வேண்டியபடி யாகவில்லை. ஆனால் அடுத்த வருஷம் இவ்விஷயம் திருப்திகரமாகலாம். ஏனெனில் விதைக்கும் இத்தேசத்திய பூசாரத்திற்கும் ஒற்றுமை யதிகரிக்கும்.

ஆன மாசூலை விதைக்காகக் குடித்தனக்காரருக்கு மணு 1-க்கு 2 ரூபா வீதம் விற்றால், சர்க்காருக்கு இதனாலான செலவு கட்டிப்போகும். ஸ்ரீமான் ஒக்ஸ் துரை இதைச் சாகுபடி செய்ததில், அவர் பங்குக்குள்ள கிழங்கையும் விதைக்காக விற்று விடுவதாயிருக்கிறார். மிகுதியுள்ளதை மறுபடி தானும் பயிரிட்டு விதையதிகமாகும்படி செய்வதாக உத்தேசிக்கிறார். சர்க்கார் தோட்டத்திலும் இதைச்சாகுபடி செய்து வருவதால், மறு வருஷம் வேண்டியவர்களுக்கு விதை அதிகமாகக் கிடைக்கும். இப்போதிருப்பதைக் குடியானவர்களில் புத்திசாலிகளாகப் பார்த்து, அவர்களுக்குக் கொடுப்பதாகவும், அவர்களை, நோய்விழுந்த பூமியில் இதை விதைக்காமலும், மாசூலை ராவுத்தர்களுக்கு வியாபாரத்திற்குக் கொடாமலுமிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டு, அம்மூலமாய் விதைக்கிழங்கு வேண்டியமட்டில் கிடைக்கும்படி செய்வதாகவும் யோசனை. ஒவ்வொரு குடியானவனுக்கும் விதைகொடுக்கும்போது, தமிழில் அதைச் சாகுபடி செய்வதில் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்களை விவரித்து, ஒரு துண்டுக் கடிதமும் கொடுத்து வருவதால், கிழங்குக்கு ஐர்லாந்து நோய் விழாதென்று நம்பலாம். நாம் செய்த பரீக்ஷை விஷயத்தில் இந்த ஜில்லாவிலுள்ள அனேகருக்கு அக்கரை யிருப்பதாகத் தெரிவதாலும், விதைவேண்டுமென்று அனேகர் பிரியப்படுவதாலும், செய்த காரியம் நல்லதென்றே நம்புகிறோம்," என்று.

இப்படியே ஆங்காங்கு விதைவிஷயமாயும், மற்றுள்ள விஷயமாயும், சிறிதுசிறிதாகப் பரீக்ஷை நடந்து, அம்மூலமாய் விவசாயிகளுக்கும் தங்கள் தொழில் பெருகவேண்டுமென்கிற அக்கரை யதிகரிக்குமாகில், தேசத்திற்

கும் ஜனங்களுக்கும், எவ்வளவு க்ஷேமமுண்டாகுமென்று சொல்லவேண்டுமோ? தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் நெல் விஷயமாயும், திருச்சினுப்பள்ளியில் வாழை விஷயமாயும், மலையாளத்தில் மிளகு விஷயமாயும், தென்னை விஷயமாயும் பரீக்ஷை நடந்து வருவதுதான் முதல்தரம். அதுவும் குடியானவர் மூலமாக நடத்துவதானுல் இன்னும் விசேஷமே.

அவதூதர்

காவேரி தீரத்தில் ஓர் அக்கிரகாரத்தருகில், ஒரு காலத்தில் ஓர் அவதூதர் வந்து சேர்ந்தார். 'அவதூதர்' என்ருல், வேதாந்த முறையை அனுபவத்தில் சித்தியாக்கிக் கொள்ள முயன்று வருபவரென்னலாம். அந்தப் பதத்திற்கு உடையற்றவரென்று பொருள். "சூரிய கிரணம் குளிர்ந்திருந்தாலும், சந்திரன் உக்கிரமாக வொளித்தாலும், அக்கினி தலை கீழாக வெரிந்தாலும், இதெல்லாம் மாயையென்றெண்ணி, விவேகமுற்றி, ஜீவன் முக்தனுனவன் ஆச்சரிய மற்றவனுகிருன்,'' என்று சொல்லிய லக்ஷணப்படி யிருப்பவர்.

இவ்வாறு அதிசய லக்ஷணங்களுடன் கூடிய மேற்கண்ட அவதூதஸ்வாமிகள், நதியோரம் வந்து நீர் அக்கரையோரத்தில் மட்டும் போய்க் கொண்டிருந்ததால், இக்கரையோரத்தில் மணலிற் படுத்து அங்கே கிடந்த அடுப்புக் கட்டியை யிழுத்துத் தலைக் குயரமாக வைத்துக் கொண்டு வெய்யிலை லக்ஷியஞ் செய்யாமலிருக்கையில், அவ்வழியாய்த் தண்ணீர் கொண்டு வரச்செல்லும் பெண்களி லொருத்தி யிவரைப் பார்த்துக் கூடச் செல்பவரிடம், "இச்சந்நியாசிக்கட்டைக்கு என்னகேடடி? வெய்யில்மழையை லக்ஷ்யம் செய்வதில்லை யென்பவனுக்குத் தலையணையில்லாமல் எங்கே குறைந்திருக்கிறது?'' என்று சொல்லிக் கொண்டு போக, அதுகாதில் விழவே, அப்பெண் சொல்லியது சரிதானென்று அவர் அந்தக்கட்டியை யெடுத்தெறிந்து விட்டுப் படுத்திருந்தார். மறுபடியவள் ஜலமெடுத்து அவ்வழியாய் வருகையில் சந்நியாசி கட்டியை யகற்றி விட்டதை பார்த்துச் சிரித்து, "இச்சந்நியாசிக் கட்டைக்குக் கோபத்தைப் பாரடி! நாம் சொல்லிக் கொண்டு போனதைக் கேட்டுக் கோபந்தாளாமல் அடுப்புக் கல்லை வீசி யெறிந்துவிட்டுக் கிடக்கிறது!" என்ருளாம். அதைக் கேட்டவுடன் அவர் வெட்கியுடனே யெழுந்து வந்து அப்பெண்ணை நமஸ்கரித்து, "அம்மா, நீ தான் எனக்குப் பரம குரு. கோபதாபாதிகள் அடங்குமுன் நான் வேஷந் தரித்தது தப்பென்று நீ யிவ்வாறுபதேசித்ததை நான் வேதமாகக்கொண்டு இதோ போகிறேன். இந்த நன்றியை நான் எக்காலமு மறவேன் என்று சொல்லிப் போனுராம்.''

நம்பூதிரிமார் (தொடர்ச்சி)

ஸ்ரீமான் ஈ. எஸ். சுப்பிரமணிய பாட்டம் ஆளி அவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்.

மேற்சொன்ன கல்லியாண விவரங்களைக் கொண்டு நம்பூதிரிப் பெண்களுக்கு ருதுவாவதற்கு முன்னமே கல்லியாண நிர்ப்பந்தம் இல்லையென்று தெரிகிறது. இந்தியாவில் மற்றுள்ள 'உயர்குலப்' பெண்களைப்போல் ஏழாவது வயதிலும் அதற்கு முன்னும் கல்லியாணம்செய்து,பெண் பெரிய மனுஷியாகிறவரையில் அனேக மனக்கவலைகளுக்கு இடமுண்டாக்குவதைவிட, இது சிரேஷ்டமென்று புத்திமான்களெல்லா ஜனங்களுக்கும் தெரியவரும். அவர்கள் தனித்தனி இல்லங்கள்கட்டிக் குடியிருப்பதுபோல், நாமும் அனுஷ்டிப்பது நலமென்று மேலே சொன்னேமல்லவா? இந்தவிஷயத்தையும் அதுபோலவே நாம் சந்தேகமில்லாமல் அறிந்துகொண்டு, புத்தியுண்டானுல் அனுஷ்டித்தும் வரலாம். இந்த ஆசாரத்திற்குச் சுருதிஸ்மிருதிகளில் கணக்கில்லாத பிரமாணங்கள் இருக்கின்றன. நம்பூதிரிகள் நமது சாஸ்திரங்களை வெகு கண்டிப்பாக அனுஷ்டிப்பவர்கள். நம்முடையவர்களுக்கும் நம்பூதிரிகளுக்கும் சுருதிஸ்மிருதி ஒன்றுதான்.

கல்லியாணத்திற்குப் பிற்பட்டு முக்கிய கருமம் (பும்ஸவனம்) சீமந்தம். இது அவர்களில் சாதாரணமாய் நான்காவது மாதத்தில் நடத்தப்படும். குழந்தை பிறந்தபிறகு முதல் நடப்பது ஜாதகருமம். குழந்தை பிறந்ததும் தாயையும் குழந்தையையும் குளிர்ந்த ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்துவைப்பார்கள்! பிறகு நம்மைப்போலவே பன்னிரண்டாவது தினத்தில் நாமகரணம் நடத்தப்படும். நான்காவது மாதத்தில் நிஷ்கிரமணம் என்ற ஒரு கருமம். அதில் முதல் முதல் குழந்தையை வீட்டிற்கு வெளியில் கொண்டுவந்து, தகப்பன் குழந்தையை எடுத்து ஒரு தென்னமரத்தை மூன்று தரம் சுற்றுவான். ஆருவது மாசத்தில் அன்னப்பிரா

சன கருமம். மூன்ருவது வருஷத்தில் காது குத்துக் கல்லியாணம் நடக்கும். ஐந்தாவது வருஷத்தில் சௌளமும் வித்தியாப்பியாசமும் செய்யப்படும். எட்டாவது வயதில், உபநயனம் நடத்துவார்கள். அது நடந்த நான்காவது தினம் வேதாப்பியாசமும் செய்விப்பார்கள். அதுமுதல் சமாவர்த்தனம் (பிரமசரிய விரதத்தை முடித்தல்) ஆகும் வரையில் கிருஷ்ணஜினம் வகையராக்களைத் தரித்துக்கொண்டு, குருசுசுரூஷை செய்து குருகுலத்திலேயே பிரமசரியவிரதம் சரிவர அனுஷ்டித்து வருவது நம்பூதிரிகளில் மட்டும் காணும் விசேஷம். பதினறு வயதுவரை மேற்சொல்லியபடி கிருஷ்ணஜினம் வகையராக்களைத் தரித்துக்கொண்டே இருந்து, பிறகு சாதாரணமாய் அந்தக்காலத்தில் ஒரு முகூர்த்தத்தில் பையன் ஸ்நானம் செய்து, உபநயனசமயத்தில் கொடுத்த தண்டையும் கிருஷ்ணஜினத்தையும் ஜலத்தில் போட்டுவிட்டு, சந்தனம் வகையராக்களும் ஆபரணங்களும் தரித்து, தன் வஸ்திரத்தைக் குருவுக்குக்கொடுத்துவிட்டு நாலு நாள் கழிந்த பிறகு கல்லியாணம் செய்துகொள்ளத் தக்கவனுவான்.

உபநயனத்திற்குப் பிந்தி, கல்லியாணம் செய்துகொள்வதற்குப் பதிலாக (சாதாரணமாய் முதல் மகன் தான் கல்லியாணம் செய்துகொள்வது என்று மேலே குறித்திருக்கிருேமே,) சூத்திர ஸ்திரீ சம்பந்தமும், கேரளமுழுவதும் இஷ்டப்படி சஞ்சாரமும் தான் நம்பூதிரிப் பிள்ளைகளில் பெரும்பாலார்க்கு வேலை. வியாபாரம், கைத்தொழில் முதலிய தொழிலில் பிரவேசிப்பது அவர்களுக்குக் கௌரவக் குறைவு. கேரளத்தில் எவ்விடத்திற்குப்போனலும் நம்பூதிரிகளுக்குச் சாப்பாட்டுக்குக் கஷ்டமில்லாததால், அவர்களுக்குக்கைத்தொழில் முதலிய உபத்திரவம் அவசியமில்லை.

ஒரு நம்பூதிரிக்கு மரணகாலம் சமீபித்துவிட்டால், அவன் படுக்கைக்குப் பக்கத்தில் நிலத்தைச் சுத்திசெய்து, நம்பூதிரியை அதில் படுக்கப் போட்டுவிடுவார்கள். பிராணன் போகையில் வலது காதில் கர்ண மந்திரம் வகையராக்கள் ஜபிப்பதுண்டு. இறந்த நம்பூதிரிகளைச் சுடுவதுதான் வழக்கம். வாந்திபேதி, வைசூரி, இதுகளில் இறந்தவர்களைமட்டும் புதைத்துவிடுவார்கள். இதற்குக் காரணம் நம்பூதிரிகள் இவ்வியாதிகளைக் கண்டால் வெகுதூரம் பயப்படுவதுகொண்டென்க. ஏனெனில், இந்த வியாதிகளில் இறந்தவர் பக்கத்தில் சமீபப்பந்துக்கள்கூட வரமாட்டார்கள். இம்மாதிரிக் கேசுகளொழிய மற்றபடி ஒரு நம்பூதிரி யிறந்ததும் அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் ஸ்நானஞ்செய்து அந்தப் பிணத்திற்குக் கால் புறத்திலும் தலைப்புறத்திலும் இரண்டு வாழைமரத் துண்டுகளை வைத்து, தலையிலும் முகத்திலும் கொஞ்சம் க்ஷவரம் செய்துவிட்டு, அந்தப் பிணத்திற்கு ஸ்நானம் செய்துவைத்து, வாழை இலையால் மூடிவைப்பார்கள். அந்தப் பிணத்துக்கு ஒரு கௌபீனம்மட்டிலும் கட்டி, குடுமியை யவிழ்த்துவிட்டு, பூணூலைத் தாழ்வடம் போட்டு முன்புறமாய்த் தொங்கவிட்டுப் பிணத்தைப் பாடையில் வைத்து, அடுத்த பந்துக்கள் நான்குபேர்கள் சேர்ந்து அதை எடுத்துக்கொண்டு இல்லத்துத் தோட்டத்தின் தென்கிழக்கு மூலையில் உள்ள ஒரு மாமரத்தை வெட்டி, அந்தப் பிணத்தைச் சுடுவதற்காக அந்த மரம் வெட்டின இடத்தில் ஒரு தகனக்குழி தோண்டி, அதிலந்தப் பிணத்தை எரிப்பார்கள்.

நம்பூதிரிகளுடைய உத்தரகிரியை விவரம் சொல்வதற்குமுன், கேரளீயர்களுக்குப் பிரத்தியேக ஆசாரங்களான அறுபத்துநான்கு "அனசாரங்களை" சற்று விவரிப்பது அவசியம். இவைகள் கேரளத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களுக்கும் சேர்ந்து ஏற்பட்டதால், நம்பூதிரிகளைக் குறித்த விசேஷ அனசாரங்களை மட்டும் இங்கே சொல்லுகிருேம்.

1. முன் குடுமி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

2. கல்யாணம் செய்துகொண்ட பிராமணர்களும் ஒரே பூணூல்தான் உபயோகப் படுத்தவேண்டும்.

3. நம்பூதிரிகள் பரஸ்பரம் நமஸ்காரமாவது, ஆசீர்வாதமாவது செய்துகொள்ளக் கூடாது! (இது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசாரத்திற்கு நேர் விரோதம். வயசு காரண மின்றி இரண்டு வைஷ்ணவர் சந்தித்தால் இருவரும் நமஸ்கரிப்பது அவர்களுக்குள் பதிவு.)

4. நம்பூதிரிகள் சாப்பாட்டுக்குப் பிந்தியும் க்ஷவரம்செய்துகொள்வதில் ஆக்ஷேபணையில்லை. (ஆகலால் இது ஸோஷல் ரிபார்மர்களுக்குச் சம்மதமானது.)

5. சூரியோதயத்திற்கு முந்தி ஸ்நானம் கூடாது. (சோம்பேறிகளுக்கு ஏற்றவிதி.)

6. நம்பூதிரிகள் தம்முடைய ஆடைகளைத் துவைக்கக் கூடாது. நம்பூதிரிகள் உடுக்கும் முண்டுகளுடன் குளிக்கக் கூடாது.

7. அசுத்தமாயிருக்கும்பொழுது தாம்பூலம் போட்டுக்கொள்ளக்கூடாது.

8. மூத்த மகன் மட்டிலும் கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாம். மற்றவர்கள் சமாவர்த்தனத்திற்குப் பிந்தி பிரமசரிய ஆசிரமத்தை விட்டுவிடலாம்.

9. மார்க்கம் தப்பியவர் ஜாதியைவிட்டு விலக்கப்படுகிறார்கள்.

10. ஸ்திரீகள் வெளுத்தவஸ்திரம் மட்டிலும் தரித்துக்கொண்டு, மிதமான நகைகளை உபயோகிக்கலாம். மூக்குக் குத்திக்கொள்ளக் கூடாது. இதர பிராம்மண ஸ்திரீகள், அதிலும் தக்ஷிண தேசத்தவர், இதை ஒப்புக் கொள்ளவேமாட்டார்கள். ஒப்புக்கொண்டால் காஞ்சீபுரம் முதலிய புடவை தினுசுகளுக்கு என்ன கதி?

11. ருதுவானபின்னிட்டும் பெண்களைக் கல்யாணம் செய்துகொடுக்கலாம். (வெகு உத்தமமான மார்க்கம்.)

12. விதவைகள் தலையைச் சிரைத்துக் கொள்ளாமலும், உடன்கட்டை யேறாமலும் இருக்கவேண்டும். (வெகு சிரேஷ்டமான விதி. நாமெல்லோரும் அனுஷ்டிக்கவேண்டியது.)

13. பகிஷ்டையான ஸ்திரீகள் ஒதுங்கியிருக்கவேண்டியது அவசியமில்லை.

14. நம்பூதிரி ஸ்திரீகள் பரபுருஷர் முகத்தைப் பார்க்கக்கூடாது. அவர்கள் வெளியில் போகும்போது ஒரு வேலைக்காரி எப்பொழுதும் கூடப் போகவேண்டும்.

15. பிணத்தை அவரவர்களின் இல்லத்தின் தோட்டங்களிலேயே எரிக்கவேண்டும்.

16. இறந்தவர்களுக்குச் சபிண்டீகரணம் முதல் வருஷம் முடிவில்தான் செய்ய வேண்டியது.

17. சிராத்தம் செய்வது நக்ஷத்திரத்தை யனுசரித்தே தவிர, திதியை யனுசரித்தல்ல.

18. தாயார் தகப்பனார், இருவழிகளிலும் பாட்டன் பாட்டி, இவர்களுக்குச் சிராத்தம் செய்யவேண்டியது.

19. தாய் தந்தைகள் இறந்தால் ஒருவருஷத்திற்கு க்ஷவரம் செய்துகொள்ளாமல் தீக்ஷை ஆதரிக்கவேண்டும்.

20. கர்ப்பிணியானாலும் அந்தர்ஜனத்திற்கு ஆகாரம் கொடுப்பது சூத்திர ஸ்திரீகள்தான்.

21. தத்துப்போன பையன் தன்னைப் பெற்ற தாய் தந்தையர்களுடைய சிராத்தங்களையும் செய்யக் கடமைப்பட்டவன்.

22. விபசார தோஷம் சந்தேகமானாலும் ஸ்திரீயை ஜாதிக்கூட்டத்தார் விசாரித்து முடிவு செய்கிறார்கள்.

23. தச்சன், கொல்லன் முதலியபேர்கள் சமீபம் நெருங்கிவிட்டால் முழுகி ஸ்நானம் செய்தால்தான் தீட்டுப்போம், என்று நம்பூ

திரிகள் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

இவைகளில் சில ஆசாரங்கள் நமது தேசங்களில் சாதாரணமாக எங்கும் இல்லாவிட்டாலும், சில இடங்களில் காண்கிறோம். முன்குடுமி சிதம்பரம் தீக்ஷிதர்களும், சோழியர்களும் வைத்திருப்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. விதவைகள் க்ஷவரம் செய்துகொள்ளாமல் கூந்தல் வைத்துக்கொண்டிருப்பது தென்கலை வைஷ்ணவர்களுக்குச் சகஜம். 18-வது அனுசாரத்திற்குப் பதிலாக நாம் பிரதி மாசமும் அமாவாசைதினத்தில் தர்ப்பணம் செய்கிறோம். நம்மைப்போன்ற தர்ப்பணம் நம்பூதிரிகளுக்குக் கிடையாது. தத்துமகன் சொந்தத் தாய் தகப்பன்மாருடைய உத்தரகிரியைகள் செய்வது பம்பாய் ராஜதானியில் சில இடங்களிலும், நமது ராஜதானியில் சில தேவாங்கசெட்டிகளிலும், அனுஷ்டானத்தில் இருக்கிறதாகத்தெரியவருகிறது. பெரியமனுஷியானபிறகு பெண்களுக்குக் கல்யாணம் செய்வது மகம்மதியர் இந்தியாவில் அரசாட்சி ஆரம்பித்ததற்குப் பின்புதான் நின்றுவிட்டதாகச் சில பெரிய மனுஷியர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். சாப்பாட்டுக்குப் பிந்தியும் க்ஷவரம் செய்துகொள்ளும் சம்பிரதாயம், நம்மவர்களில் சௌளம், உபநயனம் ஆகிய கருமங்கள் நடக்கும் தினங்களில்,குமாரபோஜனத்திற்குப் பிந்திக் குழந்தைகளுக்கு க்ஷவரம் செய்துவைப்பதில் காணலாம். மேற்கூறிய 7, 19 முதலிய அனுசாரங்கள் சாஸ்திரமனுசரித்துப் பார்க்குமிடத்து, ஆசாரமாகவே இருக்கிறது. ஆகையால் கேரள நடவடிக்கை முழுவதும் அனுசாரங்கள் என்று சொல்வது அவ்வளவு சரியாயில்லாவிட்டாலும் அனுசாரங்களென்றே அவைகளுக்குப் பெயர் மொத்தத்தில் வழங்கி வருகின்றன.

22-வது அனுசாரமான விபசார ஸ்திரீகளுடைய சங்கதியை விசாரித்தல், அவர்களுக்குள் மட்டும் விசேஷித்துக்காணுவது. ஆதலால் அந்த விஷயம் கொஞ்சம் விவரமாய்ச்சொல்லவேண்டியது. ஒரு இல்லத்தில் ஏதாவது ஒரு ஸ்திரீக்கு விபசாரக் குற்றம் வந்துவிட்டால், அந்த இல்லத்திற்குக்காரணவனை (மானேஜ்மெண்ட் செய்துவருப்படியான) வன் தன்னுடைய சமீபபந்துக்களான சுவஜாதிக்காரர்களுக்கும், அவர்களுடைய வைதீகனுக்கும் உடனே சமாசாரம் தெரியப்படுத்தவேண்டியது. உடனே அந்த அந்தர்ஜனத்தை இல்லத்திற்கு வெளியில் ஐந்தாம் பிறை என்னும் ஒரு வெளிக் கட்டடத்தில் பந்தோபஸ்துடன் வைத்து, இராஜாவுக்குச் சமாசாரம் தெரியப்படுத்துவார்கள். கொச்சி, அனந்தசயனம், இந்த ராச்சியங்களில், அத்தேசத்தரசருக்கும், மலையாளத்தில் கள்ளிக்கோட்டையிலிருக்கும் சாமரீனுக்கும், தெரியப்படுத்துவார்கள். வடமலையாளத்தில் சில சில்லரை ராஜாக்களுக்கும் இந்த அதிகாரம் இருக்கிறது. உடனே ஜாதிக்கூட்டத்திற்குத் தலைவனாக விசிஷ்ட நம்பூதிரியில் ஸ்மார்த்தன் என்னும் பெயரையுடைய ஒருவனும், இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மீமாம்ஸகர்களும், ஊருக்குப் பெரிய மனுஷியனான அகக்கோய்மா என்பவனும், இராஜப்பிரதிநிதியாகி அமரிக்கைசெய்யும் புறக்கோய்மா என்பவனும், சேர்ந்து அந்த அந்தர்ஜனம் குற்றவாளியா, இல்லையா என்ற விஷயத்தைத் தீர்மானிக்க எத்தனிப்பார்கள்.

இந்தப்படி சந்தேகப்பட்ட ஸ்திரீயை ஸாதனம் என்று சொல்லுவார்கள். ஸ்மார்த்தனை முன்னிட்டு இந்தச் சாதனத்தை விசாரம் செய்வதால், இந்த விசாரணைக்கு ஸ்மார்த்த விசாரம் என்று பெயர்.

முதல் முதல் அரசனுடைய உத்தரவு கிடைத்ததும் ஸ்மார்த்தன் தகுந்த மீமாம்ஸகர்களைத் தெரிந்து எடுத்துக்கொள்வான். வழக்கமாகச் சந்தேகப்பட்ட சாதனம் இருந்த இல்லத்திற்கு அடுத்த கோயிலில்தான் பஞ்சாயத்துக் கூட்டம் கூடுவது. வழக்கமாய்

நம்பூதிரி ஸ்திரீகளுக்கு ஒரு சூத்திர ஸ்திரீ எப்பொழுதும் கூட இருக்கிற விஷயத்தை முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். ஐந்தாம் பிறையில் சாதனத்தை வைத்தபொழுதும் சூத்திர ஸ்திரீ கூடவே யிருப்பாள்.

முதல்தினத்தில் ஸ்மார்த்தன் ஐந்தாம் பிறைக்குள் ஒன்றும் தெரியாதவனைப்போல் போகத் தொடங்கினால், தான் உள்ளே இருப்பதாகவும் உள்ளே போகக்கூடாதென்றும் அந்தர்ஜனம் சொல்வாள். உடனே அவன் ஒன்றும்தெரியாதவனைப்போல், இதென்ன சங்கதி? அந்தர்ஜனம் ஐந்தாம் பிறைக்குள் வரவேண்டிய சங்கதி என்ன? என்று கேட்க, சாதனத்தைச் சந்தேகத்தின்பேரில் இங்கே வைத்திருக்கிறார்கள், என்று தாசி மறுமொழிகூறக் கேட்டுத் தன் கூட இருக்கும் மீமாம்ஸகர்களுக்குச் சங்கதியைத் தெரியப்படுத்துவான். இதுதான் ஸ்மார்த்த விசாரத்திற்கு ஆரம்பம்.

மறுநாள் பஞ்சாயத்தார் எல்லாரும் சாதனம் இருக்கும் ஐந்தாம் பிறைக்கு வந்து, சாதனத்தை ஒரு திரைக்குப்பின் நிறுத்தி, சூத்திர ஸ்திரீயை என்ன சங்கதி என்று கேட்டு, அவளால் தன் எஜமானிக்குத்தப்பிதம் உள்ள சங்கதி தெரிந்ததன்மேல், தாசிமூலமாகவே இந்தச் சாதனத்தையும் விசாரணை செய்வார்கள். அந்தச் சாதனம் தன் தப்பிதத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் வரையில் பிரதிநாளும் ஸ்மார்த்தன் அனேக விதமாகச் சாதனத்தைக் கேள்வி கேட்பான். கேட்டும் சாதனம் ஒப்புக்கொள்ளாதவரையில், சில நிர்ப்பந்தங்கள் மூலமாயாவது ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்யப் பிரயத்தனப்படுவார்கள்.

முன்காலங்களில் இந்தச் சாதனத்தை வைத்திருக்கும் அறைக்குள் எலி, பாம்பு, வங்கியராக்களைவிட்டுத் தொந்திரவு செய்துகொண்டிருந்ததாகக் கேள்வி. இப்பொழுது அப்படியெல்லாம் நடப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஸ்மார்த்த விசாரம் முடியும்வரையில், அதை உத்தேசித்து வந்திருக்கும் நம்பூதிரிகளுக்குச் சாப்பாடு முதலான செலவுகள் சாதனத்தின் இல்லத்தார்களே கொடுக்கவேண்டியது. சில சமயம் இந்தஸ்மார்த்தவிசாரம் வருஷக்கணக்காயும் நீடிப்பதுண்டு! அதனால் அந்தச் சாதனத்தின் புருஷனும், அவனைச் சேர்ந்தவர்களும், அந்தச்சாதனிடத்தில் போய், "நீ ஒப்புக்கொள், சங்கடங்கள் வராமல் பாதுகாத்துக்கொள்ளுகிறோம்," என்று இவ்விதமாய் ஆசைவார்த்தைகள் சொல்லி, அவளை ஒப்புக்கொள்ளச் செய்வார்கள். அந்தச்சாதனம் தன் தப்பிதத்தை ஒப்புக்கொண்டால், உடனே அவளை வெளியில் கொண்டுவந்து அவளுடன் அநீதியாய்ச் சம்பந்தப்பட்டபேர்களை யெல்லாம் சொல்வதற்காகத் திரும்பவும் விசாரிப்பார்கள்.

இது ஆரம்பித்த அநேக நாள் வரையில், மேற்கூறிய விஷயத்தில் இன்னும் யாராவது உண்டா என்று விசாரிப்பார்கள். அந்தச் சாதனம் யார் பேரையாவது சொன்னால் அதை நம்பும்படியான முகாந்தரங்களும் விவரமாய்க் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டியது. அப்படிக் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு, தன்னுடன் சேர்ந்து தப்பிதம் செய்தவர்களையும் சொன்னதும், அந்தச் சாதனத்தின் முகம் மறைப்புக்காக வைத்திருந்த குடை முதலியவைகளைப் பிடுங்கி எறிந்து, அவளுக்கு அப்பொழுதே உத்தரகிரியைகளெல்லாம் செய்து விடுவார்கள்.

சாதனத்தை வீட்டைவிட்டுத் துரத்திய பிறகு அவளுக்கு அவளுடைய இல்லத்தில் இருந்தே செலவு கொடுத்து வருவதுமுண்டு. சாமான்னியமாகத் தன்னுடன் சேர்ந்து தப்பிதம் செய்தவர்கள் யாரையாவது அழைத்துக்கொண்டு போவதுதான் சகஜம். இப்படிப்பட்ட அந்தர்ஜனங்களை ஸம்ரக்ஷணை செய்வதற்காக வடமலையாளத்தில் சிறைக்கல் என்னும் ஒரு ஸ்தலம் இருக்கிறது அவ்விடம் போகப்பட்டவர்களுமுண்டு.

இந்தப்படி சாதனத்தைத் துரத்திவிட்ட பிறகு, அவளைச்சேர்ந்த இல்லத்தார்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்து சதாபோஜனம் என்னும் பெரியவிருந்து ஏற்பாடுசெய்து, அந்த இல்லத்தார்களுடன் இருந்து ஸ்மார்த்தன் முதலியோர்கள் சாப்பிடுவார்கள். அந்தச் சாதனத்திற்கு முதல் முதல் கெடுதல் ஏற்பட்டதற்குப் பின்பிறந்த குழந்தைகளையும் அந்தச் சாதனத்துடன் அக்கிரமமாகச் சம்பந்த பட்டவர்களையும் ஜாதிப்பிரஷ்டம் செய்து விடுவார்கள். அவர்கள் கோயில்களுக்குப் போகவாவது, கிணறு, குளம் முதலியவைகளைத் தொடவாவது அதிகாரமில்லை. இந்தக்கிரமத்தில் ஸ்மார்த்த விசார மூலமாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டபடி, அந்தந்த ஊர் அரசர்கள் நிறைவேற்றி வைப்பார்கள். இப்படி ஒரு கேஸ் விசாரணைசெய்து முடிவதற்கு முன் 12000-முதல் 15000-ரூபாய் வரையில் செலவாகிறதாகக் கேள்வி.

சாதனத்தின்பேரில் தப்பிதம் ஒன்றும் ஏற்படாவிட்டால், இந்தப்படி அவளைச் சந்தேகித்த தப்பிதத்திற்காக, பஞ்சாயத்தார்கள் எல்லாரும் அவளுக்குச் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரம் செய்து, இந்த அபராதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாய்ப் பிரார்த்திப்பார்கள். இப்பொழுது சென்ற இரண்டு வருஷத்திற்கு முன் கொச்சி இராச்சியத்தில் நடந்த ஸ்மார்த்த விசாரத்தில் எழுபது ஜனங்கள் வரையிலும் ஜாதிப்பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

கல்கத்தாவி லிருக்கும் ஒருசாது பத்துநாளைக்கு முன் மாஜிஸ்திரேட்டினிடம் போய், தமதேது முதலிய உற்பாதங்களும், க்ஷாமம் முதலிய துக்கங்களும், இவ்விராச்சியத்தில் மேலிடுவதால், தான் தன்னுடைய பாழுந்தேகத்தை வைத்துக் கொண்டு வாணாளை வீணாக்குவதை விட அதைப் பகிரங்கமாய் அக்கினிக்கு ஆகுதிசெய்து தேச க்ஷேமத்தை நாடுவதற்கு உத்தரவு வேண்டினாராம். மாஜிஸ்திரேட்டு அவருக்கு நல்வார்த்தை சொல்லி, வீட்டிற்குப் போகும் படிக்கும், தேச க்ஷேமத்தை நாடி சார்வகாலமும் ஈஸ்பரனைப் பஜிக்கும் படிக்கும், சொல்லியனுப்பினாராம்.

புகழேந்திப்புலவர் நளவெண்பாப் பாடிய வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி

ஸ்ரீமான் ஸி. கே. நாராயணசாமி முதலியார்.

எமக்குச் சிறிது காலமாகத் தமிழ்ப் புலவர்களின் சரிதங்களைப் படித்து வரவேண்டுமென்பதில் நிரம்பக் கவலை தோன்றி அவற்றில் கவனஞ் செலுத்தி வந்தோம். நமது பார்வைக் கெட்டியன வெல்லாம் "விநோதரசமஞ்சரி," "புலவர் புராணம்," "பாவலர் சரித்திர தீபகம்," "அபிதானகோசம்" முதலியவைகளே. நாமறிந்தமட்டிலும் இவைகளிற் காணப்படும் வரலாறுகள் வெறுங் கற்பனையாக விளங்குகின்றனவேயன்றிப் படிப்பவர் மனத்திற்குத் திருப்தியுண்டாக்குந் தன்மையனவாகத் தோன்றவில்லை. ஒரு நூலின் முன்னர்,

"ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை"

எனவரூஉம் பாயிரம் இருப்பினும்,

(நன்னூல் சிறப்புப்பாயிரம் பொதுவிதி. க)

காலங் களனே காரண மென்றிம்
மூவகை * * * *

(ஷை. ஷை. உ)

எனக்கூறும் தமிழ்நூல் விதியை அது செவ்வனே கூறப்படாமையால் சரிதம் கிரமப்படி அறிதல் அருமையாயிற்று. பாவலர் சரித்திர தீபகம், அபிதானகோசம், புலவர் புராணம், முதலிய நூல்கள் புலவர்களின் சரிதங்களையெடுத்து விளக்கப்போந்தும், ஒன்றோடொன்று முரணியும், விரிவிற்கூறி விளக்கவேண்டுவனவற்றை விளக்காதும், ஒருவாறு சென்றன. புலவர் சரிதங்களை யிதற்குமுன் அச்சிடுவித்தார் பலராயிருந்தும் அவர் தாமும் இவ்விஷயத்தைக் கவனித்தாரல்லர். ஆகலின் யாமும் அவ்வாறு ஒழித்தனலம் அன்றென்று கேள்வியானும், சாதனங்களாலும் தெரிந்தவற்றை யெழுதி வைப்பிற் பின்னோர்க்குப் பேருபகாரமா மென்பதையு முன்னிட்டு முதன்முதல், மதுரைச் சேந்தமிழ்ச்சங்கத்து மாதப் பத்திரிகையின் சென்ற தொகுதியில் "படிக்காசுப்புலவர்," "இரட்டையர்," "சிதம்பர

சுவாமிகள்" முதலிய புலவர் சரிதங்களை வெளியிட்டும், நடைபெறும் ஷை பத்திரிகையின் 1, 2-பகுதிகளில் "ஒட்டக்கூத்தர் ஈட்டியெழுபது பாடிய" வரலாற்றை விளக்கியும், பின் சென்னையில் பிரசுரிக்கப்பெறுகிற இவ் "வித்யா விஹாரிணி" மாதப்பத்திரிகையின் 5, 6-நெம்பர்களில் "கம்பர் இராமாயணம்பாடி அரங்கேற்றிய வரலாற்றின் ஆராய்ச்சியை" எழுதியும், இப்பொழுது "புகழேந்திப்புலவர் நளவெண்பாப் பாடிய வரலாற்றின் ஆராச்சியை"யும், வரையத் தொடங்கியுள்ளேமாகலின், பெரியோர் குறைகூறாரென்க.

வரையாது கொடுக்குந் தன்மைபால் வள்ளலெனப் பெயர்வாய்ந்து உலகம் புகழத்திகழ்ந்த குமுணன், சகரன், சகாரன், செம்பியன், துந்துமாரி, "நளன்," நிருதி எனக்கூறப்படுகிற முதலெழு வள்ளல்களில் நளனும் ஒருவன். இவன் *நிடத நாட்டிலுள்ள மாவிந்த நகரைப் பல்லாற்றானுஞ் சிறப்படைய ஆட்சி புரிந்து "சக்கரவர்த்தி" யென்னும் பெரும் பெயர் புனைந்தவன். இம்மன்னனின் பெருவண்மையும், பலகுணாதிசயங்களையும்பற்றித் தமிழ்க்கவியினால் நவரசாலங்காரஞ் செறிந்திலங்க நானூற்றுச் சில்லமை வெண்பாக்களால் வருணித்துப் பாடியவர் தொண்டைநாட்டிற் செங்கற்பட்டிற்கருகிலுள்ள (பொன்விளைந்த)†களத்தூரிற் பிறந்திருந்த புகழேந்திப்புலவராவர். இவர் வெண்பாப்பாடுதலிற் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரை ஒருபுடையானொப்பரென்பது கொள்ளத்தகும். புலவோர்க்கு நல்விருந்தாக வமைந்த இப்பிரபந்தம் ஆழ்ந்த கருத்தமைந்து படிப்பதற்கினிமை பயக்குஞ் சொல்லலங்காரத்தோடு கற்பனையாதிய கட்டுரைகளில் விசேடச் சிறப்புவாய்ந்ததென்பது அதனை ஓதியுணர்ந்து மகிழ்ந்த நல்லறிஞர்கள் மறுக்கக்கூடாத விஷயம். இந்நூற்கு வழிநூல் வடமொழியிலுள்ள நளச்சரித்திரமேயாம். "நளவெண்பா" உறையூர்ப்புறத்து மள்ளுவநாட்டின்கணுள்ள முரணை என்னும் நகரத்து "சந்திரன் சுவர்க்கி" என்னும் சிற்றரசனொருவன் வேண்டுகோளாற் பாடப்பட்டதென்பது, அந்நூலிலாங்காங்குக் காணப்படும் செய்யுட்களான் அறியப்படும்.

"மாமனுநூல் வாழவரு சந்திரன் சுவர்க்கி
தாமரையாள் வைகுந் தடந்தோளான்."

"மாமுத்த வெண்குடையான் மால்களிற்றான் வண்டி
தாமத்நரிச்சந்திரன் சுவர்க்கி—நாமத்தார் [ரைக்கும்
பாவேய்ந்த செந்தமிழா மென்னப் பரந்ததே"

எனவருவதாம்.

இப்புலவரை அவ்வரசன் பெரிதும் ஆதரித்துக் காத்து வந்தானென்பதும், அந்நன்றிபாராட்டிக், கம்பர் தமது இராமாயணத்திற் "சடையப்பவள்ளலையும்," ஔவையார் "பந்தனையும்," பெருந்தேவனார் "பல்லவராயனையும்," மண்டலபுருஷன் "கிருஷ்ணதேவராயனையும்" வில்லிப்புத்தூரர் "வரபதியாட்கொண்டானையும்," தத்தம் நூலிற் சிறப்பித்துக் கூறியது போல் புகழேந்திப்புலவரும் தமது நளவெண்பாவில் "சந்திரன் சுவர்க்கியை?" உபகாரஸ்மிருதியாகப் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார். அது,

"தாருவெனப் பார்மேல்தரு சந்திரன் சுவர்க்கி
மேருவரைத் தோளான் விரவால்போல்"

"சங்கநிதிபோல் தரு சந்திரன் சுவர்க்கி
வெங்கலிவாய் நின்றுலக மீட்டாற்போல்" [மான்

"வண்டார் வளவயல்சூழ் மள்ளுவநாட் டெங்கோ
தண்டார்புனை சந்திரன் சுவர்க்கி—கொண்டாடும்
பாவலன்பால் நின்ற பசிபோல நீங்கிற்றே"

எனவரும் செய்யுட்களான் உணரப்படும்.

இவர் நளசரிதத்தை வெண்பாவாற் பாடினாரென்பதற்கு,

"பாரார் நிடதபதி நளன்சீர் வெண்பாவாற்
பேரார் புகழேந்தி பேசினான்—தாரார்

*ஐம்பத்தாறுதேசங்களிலொன்று. இக்காலத்தப்பூகோளநூற்கிணங்க மத்திய இந்தியாவிலுள்ளது. (Modern *Berar* in the Central Provinces of India.)

† "மாலார்களந்தைப்புகழேந்தியுந் தொண்டைமண்டலமே" "ஐயன்களந்தைப்புகழேந்தியாண்டான்" "தாரார் களந்தைப்புகழேந்தி" எனவரும் தொண்டைமண்டல சதகத்தானுணர்க.

செழியனையுஞ் சென்னியையுஞ் சேரத் திறைகொள்
மொழியின் சுவையே முதிர்ந்து"

(நளவெண்பாப்பாயிரம்)

என்பதனானும், இதற்கு எடுத்துக் காட்டியாகவுள்ள,

"நளனைப் புகழ்கின்ற வெண்பாவைப் பாடி
நன்னாட்கவிதை
கழகத்தின் மிக்க புகழேந்தியாங்
கவிராசன் தன்னைத்
தளவப்பெரு நகைமாதொடு
தென்னவன் தான் மணஞ்செய்
வளவற்குச் சீதனமீந்தது
பாண்டியன் மண்டலமே"

(பாண்டிமண்டல சதகம்)

என்றபாடலானும் இனிது தெளியப்படும்.

படிக்காசுப் புலவர் பாடிய தொண்டைமண்டல சதகத்து,

"காரார் களந்தைப் புகழேந்தி
சொன்ன கலம்பகத்தி
னேராது நையும் படிவென்ற
பாடலி னேரியர்கோன்
சீராகச் செப்பிய நற்பாடல்
கொண்டவன் சேஞ்சியர்கோன்
மாராபி ராமனங் கொற்றந்தை
யூர்தொண்டை மண்டலமே"

(தொண்டைமண்டல சதகம்)

எனவரும் செய்யுளான் இவர் செஞ்சியர்கோன் கொற்றையைப் புகழ்ந்து "கலம்பக" நூலொன்று பாடினரென்பதும் புலனாகின்றது. ஒட்டக்கூத்தர் "விக்கிரமசோழனுலா" வின் கண், அச்சோழன்படைத்தலைவர், அமைச்சர், மண்டலிகர் எனப்பலர் இருமருங்கும் மொய்த்தீண்டத் திருவுலாப்போந்தான் எனக் கூறுமிடத்து, அப்படைத்தலைவர் முதலியோரை வரிசைப்பட வைத்துரைக்கின்றனர். அவர் கலிங்கம் வென்ற *தொண்டைமான் முனையர்கோன், சோழன் கோன், மறையோன், கண்ணன், வாணன், காலிங்கர்கோன், செஞ்சியர்கோன், காடவன், வேணாடர், வேந்து, அனந்தபாலன், வத்தவன், சேதிநாடன், ஆனைகாவலன், அதிகன், வல்லவன், திரிகர்த்தன், மல்லவன், கோசலன், மாகதன், மாளுவன், வில்லவன், கேரளன், மீனவன், பல்லவன் என இவராவர். இவருட் புகழேந்தியாராற் கலம்பகம் பாடப்பெற்றோன் சேஞ்சியர்கோன் காடவன் என்பானவன். இதில் நம்புலவரும், செஞ்சியர்கோனும், விக்கிரம சோழனும் ஒரு காலத்தவராதல் ஆய்ந்தறியத்தகும்.

* * * * "கடியரணச்"
"செம்பொற் பதணச் செறியிஞ்சிச் செஞ்சியர்கோன்
கம்பக் களியானைக் காடவனும்." (கண்ணி 80)

என அவ்வுலாவிற் கூறப்படுதலால் இவன் செஞ்சிக் கண்ணே உயர்ந்த வலிய அரணொன்றமைத்து வாழ்ந்தோனென்பதும், காடவர் குடியினன் என்பதும் அறியப்படுவன. காடவர் என்பது பல்லவர் வகுப்பினர்க்கு ஒரு குடிச் சிறப்புப்பெயர். "கோற்றந்தை" யென்பது அவன் இயற்பெயர்போலும். புகழேந்தியார் அக்கலம்பகத்து,

"நையும் படியே நாங்கொற்ற
நங்கோன் செஞ்சி வரைமீதே
யையம் பெறநுண் ணிடைமடவா
யகிலின் றூப முகிலன்று
பெய்யுந் துளியோ மழையன்று
பிரசத் துளியே பிழையாது
வையம் பெறினும் பொய்யுரைக்க
மாட்டார் தொண்டை நாட்டாரே" (63)

எனப்படுதலாற் செஞ்சியர் கோனுக்குக் கொற்றன் என்பதும் பெயராமெனத் தெரிகின்றது. விக்கிரமசோழன் அரசாட்சிக்காலம் கி. பி. 1118-முதல், கி. பி. 1132-வரை எனக்கொள்க. *

இனி, இவரியற்றிய நளவெண்பாவின்கணுள்ள சில பாடல்களைக் குறித்து ஒட்டக்கூத்தர் மாச்சரியத்தாற் சில வாதம் நிகழ்த்தினரென

* இவன் முதலிய சிலர் விக்கிரமசோழன் தந்தை காலத்தும், பெருஞ்சிறப்பெய்தியோராவர். செந்தமிழ்த் தொகுதி 2. பகுதி 12.

* செந்தமிழ்த்தொகுதி 2. பகுதி 12. பக்கம் 395.

விநோதரசமஞ்சரியிற் காணப்படுகிறது. இப்புலவர்கள் அறிஞர்க்கு இன்பம் பயக்கும் அரியபெரியவாதம் நிகழ்த்தினரென்பதல்லது, தங்கள் பெருமைக்கு ஒவ்வாத இழிதக்க வாதம் நிகழ்த்தினர் எனக்கூறுதல் இயையாததாம். இவர் இயற்றிய நளவெண்பா மிக்கச் சிறப்புடைத்தென்பது "சந்தம் படிக்காசலாதொருவர் பகரொணாதே" என்று புகழப்பட்ட "படிக்காசுப்புலவர்" தமது "தொண்டைமண்டலசதக" த்து,

> கேட்டாலு மின்பங் கிடைக்குங் கண்டீர்
> கொண்ட கீர்த்தியொடு
> பாட்டாலுயர்ந்த புகழேந்தி சொன்னபடி (17)

எனக்கூறியதே போதிய சான்றும். இதுநிற்க.

சென்னைத் துரைத்தனக் கல்விச்சாலைத் தமிழ்ப்புலமை அஷ்டாவதானம் ஸ்ரீவீராசாமி செட்டியாரவர்கள் 1858ஆ இயற்றி வெளியிட்ட "விநோதரசமஞ்சரி" என்னும் நூலின்கண், "புகழேந்தி நளவெண்பாப் பாடியது" என்னுந் தலைப்பிற் காணப்படுகிற வரலாற்றைச் சிறிது கவனிப்போமானால் அது சுத்த அசம்பாவிதமாய்க், கற்பனைக்கு வைப்பு நிதியாய், முன்னுக்குப் பின் முரண்படுவதாய், அறிஞர்களன்புடனேற்று மகிழ்தற்கிடமின்றி அறுவெறுக்கத்தக்க விதமாய் அமைந்து கிடக்கின்றதென்பதைக் காணலாம். இங்ஙனம் சரித்திரத்திற்கே ஓராதாரவின்றிப் பொது நோக்கற்று விளங்குமிதனை வெளியிட்டுபகரித்த ஆசிரியர் கருத்தின்னதென்பதை நாமறியோம்.

அன்றியும், நளவெண்பாப்பாடிய வரலாற்றில் புகழேந்திப் புலவரைப் பெரிதும் சிறப்பிக்க முன்னெழுந்த ஆசிரியர் அம்மட்டோடு நில்லாது, தமிழகம் புகழ வீற்றிருந்து கூர்த்த அறிவிற் சிறந்த கல்வியாளராகிய "ஒட்டக்கூத்தரை" சிறிதும் மதித்தலின்றிக் கர்வியென்றும், அகங்காரியென்றும், கல்வி நிறையில்லா வீண்புலமை பாராட்டுபவரென்றும், வரம்பிகந்து வீணே தூஷித்து மகிழ்ந்துள்ளார். இது எம்மட்டும் ஞாயமோ வென்பது நமக்குப் புலப்படவில்லை.

கூத்தரின் அருமை பெருமைகளையும், அவரியற்றிய "அரும்பைத்தொள்ளாயிரம்," "நாலாயிரக்கோவை," "தக்கயாகப்பரணி," "அண்டத்துப்பரணி," "குலோத்துங்கன் கோவை," "மூவருலா," முதலிய பிரபந்தங்களையும், அவற்றில் பொலிவுற்று விளங்கும் இனிய சந்தம், மனத்தைக்கவர்ந்து வியக்கச் செய்யும் கற்பனை விசேடம், அழகுபெற வமைந்த சொல்லமைதி, ஆதிய விஷயங்களைச் சிறிதேனும் கவனித்திருப்பரேல்ஒருக்காலும்இங்ஙனம்தூஷிக்கமுற்பட்டிருக்கமாட்டாரென்றே நம்புகிறோம்.

ஒட்டக் கூத்தர் வீண்புலமை பாராட்டுபவராயிருந்தால் உலகுபுரக்கும் சக்கரவர்த்தியும், கல்வியறிவிற் சிறந்தவனும், உபயகுலோத்தமனென விளங்கியிருந்த அபயன் பேரனும், விக்கிரமசோழன் மகனுமாகிய "குமாரகுலோத்துங்கன்"

* * * * "நித்தாவம்"

> "பாடுங் கவிப்பெரு மானொட்டக்
> கூத்தன் பதாம்புயத்தைச்
> சூடுங் குலோத்துங்க சோழனென்றே
> யென்னைச் சொல்லுவரே"
>
> (தமிழ் நாவலர் சரிதை)

என்று துதித்து மகிழ்வரா? இதனையேனும் நமது செட்டியாரவர்கள் சிந்தித்திருப்பின் இவ்வாராய்ச்சிக்கு இடங்தேடியிரார்.

ஒருவர் ஒருசரிதத்தை வெளியிடுமுன் அதிற் சம்பந்தப்படும் ஆசிரியர்களின் குணகுணங்களையும், மற்றும் பல விசேடச் செய்திகளையும் நுணுகிஆராய்ந்து, உள்ளபடியே புகழ்தற்குரியதாக விருந்தால் புகழ்ந்தும், இகழ்தற்குரியதாக விருந்தால் இகழ்ந்தும் நூல்களில் வெளியிடுதல் உத்தமக்கல்வியாளரின் சன்மார்க்க வழியாகும். அங்ஙனமின்றி நினைத்தபடி ஒருவரை வேண்டுமென்றே தூஷிக்கமுற்படுவது நடுநிலைமை குன்றும் பழிகாரர் செயலாமென்று உலகம் வசைகூற முற்படுமன்றோ?

இதனை விநோதரசமஞ்சரியின் ஆசிரியர் கவனியாதொழிந்தமைக்கு மிக வருந்துகிறோம்.

நமது காருண்ய கவர்ன்மெண்டார் சில வருடங்களாக நமது பூர்வீக வித்வான்கள், ஆசிரியர்கள், மஹாத்மாக்கள், ஆலயங்கள், தேசசரித்திரங்கள், செப்பேடு, சிலாசாஸனங்கள் முதலியவற்றைத் தேடிச் சேகரிக்கவும், சேகரித்தவைகளைத் திருத்தமாகச் சோதித்துக் கிடைக்கப்பெறும் வரலாறுகளைப் பத்திரிகைகள் மூலமாகவும், புத்தக மூலமாகவும் வெளியிட்டுவரவும் தேர்ந்த பண்டிதர்களை நியமித்து நடத்திவருமிக்காலத்தில், விநோத ரஸமஞ்சரியிற் கூறப்படுகிற "கம்பர்சரித்திரத்தின் ஒருபகுதி" "கம்பர் இராமாயணம்பாடி அரங்கேற்றியது" "ஒட்டக்கூத்தர் ஈட்டி யெழுபது பாடியது" "ஒட்டக்கூத்தர் சோழனுக்குப் பெண் பேசிய சரித்திரம்" ஆதிய காலநிர்ணயமற்றதும், முன்னுக்குப் பின் முரண்படுவதும், மேற்கோளில்லாததுமாகிய இவ்வரலாறுகளை மதிநுட்பமிக்குடைய அறிஞர்கள் நம்பத்தகுதியுடையனவாவென்பது ஈண்டு யோசிக்கத்தக்கது.

இவ்வுண்மை இங்ஙனமிருக்க, சென்னையூனிவர்ஸிடி டெக்ஸ்டு புக் கமிட்டியார் வெளியிட்டுவரும் மெட்டிரிகுலேஷன் தமிழ் டெக்ஸ்டுகளின் உரைப்புத்தகங்களிலும், விநோத ரஸமஞ்சரியிலும் காணப்படுகிற புலவர் வரலாறுகளில் என்ன நம்பிக்கைகொண்டு அதனை உயர்தரமானவர்கட்குப் பாடமாக ஏற்படுத்தி வருகின்றனரோ வென்பது அறியக்கூடவில்லை. ஒருக்கால் அவ்வித்யார்த்திகள் விநோதரஸமஞ்சரியின் ஆசிரியர்பால் வைத்த பிரேமையோ? அல்லது அதனை அப்போது அச்சிட உத்தரவளித்த திராவிடாந்தர பாஷாபோதகராயிருந்த "பேர்ஸிவல் துரையவர்கள்" மீதெழுந்த பேரபிமானமோ? மற்றெக்காரணமோ நாமறியோம். எங்ஙனமாயினு மாகுக. நாம் புகழேந்திப்புலவர் நளவெண்பாப்பாடியவரலாற்றின் உண்மையிதுவெனக்கண்டறியும் நோக்கங்கொண்டுள்ளதால் அதனைமட்டும் ஈண்டுவிசாரிக்கத்தொடங்குவாம்.

விநோதரஸ மஞ்சரியிலும், தமிழ் டெக்ஸ்டுகளின் உரைப்புத்தகங்களிலும் காணப்படுகிற புகழேந்திப்புலவர் நளவெண்பாப் பாடிய வரலாறுகளை அதிலுள்ளபடி இங்கு சங்கிரகமாகக் கூறிப் பின் அவற்றில் காணப்படுகிற குற்றங்களை ஒவ்வொன்றாய் விளக்கிக் காட்டுவோமாக.

புகழேந்திப்புலவர் நளவெண்பாப் பாடிய வரலாறு வருமாறு:—

உரையூரிலிருந்து சோழநாட்டை ஆண்டுவந்த * குலோத்துங்கச் சோழனுக்குப் பெண் கொள்ளும் பொருட்டு அவனுக்குப் போதகாசிரியரும், சமஸ்தான வித்வானுமாகிய ஒட்டக்கூத்தர் பாண்டியனிடஞ் சேர்ந்து கலியாணத்தைப்பற்றிச் சம்பாஷியா நிற்கையில், பாண்டியன் "எமது குலத்துப் பெண்ணைச் சோழன் கொள்ளத்தக்க சிறப்புடையவனோ?" எனப் பரிகாசமாகச் சொல்ல, அதற்கு ஒட்டக்கூத்தர் "நம் அரசனினும் சோழன் பல்வகையினும் சிறந்தவனே" என அவனது குதிரை, நதி, மாலை, குலம், பராக்கிரமம், கொடி, நகரம், நாடு முதலியவற்றைப் புகழ்ந்துபாட, அதுகேட்டு அருகிருந்த புகழேந்திப் புலவர் அவற்றை மறுத்துத் தமது அரசனுடைய மாலை, நதி முதலியவற்றைச் சிறப்பித்துப்பாடின வளவில், அது காரணமாக ஒட்டக்கூத்தர் புகழேந்தியிடத்துப் பகை கொண்டனர். பிறகு, தாம் முடிக்கக் கருதிய விவாகத்தைப் பாண்டியனிடம் பேசி, நிச்சயித்துச் சோழனுக்குக் கலியாணத்தை முடித்தார். பாண்டியன் தன் மகளுக்குக் கொடுத்த பல சீதனவரிசையுடன் புகழேந்திப்புலவரையும் அனுப்ப, முன்னமே பகைகொண்ட ஒட்டக்கூத்தரால் அவர் சிறைப்பட்டு வருந்திப் பல கஷ்டங்களனுபவித்து வருவதைச் சோழனது பட்டமகிஷி புணர்

* இவன் அபயகுலோத்துங்கன். செந்தமிழ்த்தொகுதி 2. பகுதி 12. பக்கம் 395.

ந்து, தனது சீதனப் பொருளாக வந்த புலவரை விடுவிக்கக் கருதிச் சோழனிடத்து ஊடல்கொண்டு பள்ளியறையைத் தாளிட்டிருக்க, அரசன் தன் நாயகி ஊடல்கொண்டாளென்றெண்ணி, ஒட்டக்கூத்தரை யனுப்பிச் சமாதானம் செய்யச்சொல்ல, அவரும் அங்ஙனமே சென்று,

* "நானே யினியுன்னை வேண்டுவ
தில்லை நளினமலர்த்
தேனே கபாடந் திறந்திடுவாய்
திறவா விடிலோ
வானே றனைய விரவிகு லாதிபன்
வாசல் வந்தால்
தானே திறக்குநின் கையித
ழாகிய தாமரையே"

என்றுபாட இராணி "ஒட்டக்கூத்தன் பாட்டுக்கு இரட்டைத் தாழ்ப்பாள்" என்று மற்றொரு தாளையுமிட்டிருக்க, வேந்தன் இவ்வனர்த்தமெல்லாம் புகழேந்தியாரைச் சிறையிட்டமையாலே நேர்ந்தன வென்றறிந்து உடனே புகழேந்திப்புலவரைச் சிறைமீட்டுத் தன் காதலியின் கோபந்தணியுமாறு * பாடும்படி வேண்ட அவருஞ் சென்று,

† "இழையொன் றிரண்டு வகிர்செய்த
நுண்ணிடை யேந்தியபொற்
குழையொன் றிரண்டு விழியணங்கே
கொண்ட கோபந்தணி
மழையொன் றிரண்டு கைம்மானா
பரணனின் வாசல்வந்தாற்
பிழையொன் றிரண்டு பொறாரோ
குடியிற் பிறந்தவரே"

என்று பாடினவளவில் அவள் மனமகிழ்ந்து கதவு திறந்து காதலன்மேற்கொண்ட கடுஞ்சின மாறினள். அன்றுதொட்டு சோழன் புகழேந்தியாரை நன்குமதித்து அன்புபாராட்டிவந்தனன். இங்ஙனமிருக்குமளவிற் குலோத்துங்க சோழனும், மற்றும் சில பிரபுக்களும் அவர் மகாசாதுரியமுள்ள வித்வசிரோமணியாயிருப்பதனால் அவரைக்கொண்டு வடமொழியிலுள்ள நளசரிதத்தைத் தமிழிற் சுருக்கிப் பாடச் செய்விக்கவேண்டுமென்று கருதிப் புகழேந்திப் புலவருக்கறிவிக்கப் புலவரும், அரசன் முதலியோரின் கருத்தின்படி அச்சரிதத்தை "நளவெண்பா" வென்னும் பேருடன் நானூறு செய்யுட்களாற் பாடிவந்து இராஜசபையில் அரங்கேற்றுகையில் "கம்பர்" "ஔவையார்" இவர்கள் முன்பே "ஒட்டக்கூத்தர்"

"மல்லிகையே வெண்சங்கா வண்டூத வான்கருப்பு
வில்லி கணைதெரிந்து மெய்காப்ப—முல்லைமலர்
மென்மாலை தோளசைய மெல்ல நடந்ததே
புன்மாலை யந்திப் பொழுது"

என்று பிரசங்கித்த வெண்பாவிற் குற்றங் கண்டு ஆட்சேபித்தனர். அதற்குப் புகழேந்தியார் ஒருவாறு சமாதானங்கூற, அதுமுதல் கூத்தரிடத்து விசேட பகைமை கொண்டு, அவரை எவ்விதத்திலும் கொன்று விடுவதே தீர்மானமென்று கருதிப் புகழேந்தி சமயம் பார்த்திருக்கையில், ஒருநாளிராத்திரி யவர் படுக்கை வீட்டில் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் ஓர் பெரிய கருங்கல்லைச் சுமந்து கொண்டு வந்தொளித்திருக்கப், பின்னரங்கே கூத்தருக்கு மவர் மனைவிக்கும் போசன விஷயத்தில் நேர்ந்த சம்பாஷணையால் தாமவரை விரோதமின்றிக் கலந்து கொண்டனரென்பதுமே.

இனி இவற்றினின்றும் சில உண்மை விஷயங்களை ஆராய்வாம்.

1. சிறைக்கூடத்தினின்றும் நீங்கிய புகழேந்தியார் அரசர்க்கு ஒட்டக்கூத்தர்பாலுள்ள அன்பும், மதிப்பும் தம்மிடத்திலில்லாமைக்கு மிகவருந்தி, அங்கிருக்க மனமின்றி மள்ளுவ

* இது தமிழ் நாவலர் சரிதையில், புகழேந்தி பாடியதாகக் காணப்படுகிறது. ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய பாடல் வேறு, 'வேண்டுவதென்கொல்' 'கவாடம், கைத்தலமாகிய எனவும் பாடம்.

* ராஜஸ்திரீகளுக்கு ஊடல் நிகழும்போது அதை அரசர்கள் புலவர்களைக் கொண்டு தணிப்பித்தல் மரபு.

† பாடபேதம் நிரம்பவுள.

நாட்டின்கணுள்ள முரணை நகர்சென்று "சந்திரன் சுவர்க்கி" என்னும் அரசனை அடுத்து அவன் வேண்டுகோளால் நளவெண்பாப் பாடினரென்பது; நளவெண்பாவிற் பலவிடங்களிற் கூறப்படுகிற சில பாடல்களான் தெள்ளிதினறியக்கிடக்க, குலோத்துங்க சோழனும், சில பிரபுக்களும் பாடும்படி வேண்டிய காரணத்தால் புலவர் பாடியதாகக் கதை கூறுவது யாங்ஙனம்? அன்றியும், கி. பி. 1118-முதல் கி. பி. 1132-வரை அரசுபுரிந்த விக்கிரமன் காலத்து நடந்த இவ்வரலாற்றை கி. பி. 900-முதல்-940-வரை அரசாண்ட குலோத்துங்கன் காலத்து நடந்ததாகவுங் கற்பித்திருக்கின்றனர். இதனால் இவ்வரலாற்றின் உண்மை என்னவென்பது அறிஞர்களே ஆராய்ந்தறியவேண்டும்.

2. தேவி ஊடலாய்க் கதவடைத்தபோது ஒட்டக்கூத்தர்,

"காத்துஞ் சிரத்துங் களிக்குங்
களிற்றுடைக் கண்டன்வந்தா
னிரத்துங் கபாட மினித்திறப்
பாய்பண்டிவன ணங்கே
புரத்துஞ் சிரத்துங் கபாடந்
திறந்திட்ட துண்டிலங்கா
புரத்துங் கபாட புரத்துங்
கல்யாண புரத்தினுமே"

(தமிழ் நாவலர் சரிதை.)

* "நூலார் கலைவல்ல செம்பியன்
கேட்க நொடித்துவித்வ
கோலா கலனொட்டக் கூத்தனை
யன்றுதற்கோலி யென்று
மேலார் கவிசொல்வி நெய்த்தானத்
தேசென்று மேவிக்கொண்ட
மாலார் களந்தைப் புகழேந்தியுந்
தொண்டை மண்டலமே." (35

'வென்றுகொண்ட' எனவும் பாடம்.

(தொண்டைமண்டல சதகம்)

என்று பாடியதை என்ன காரணத்தினாலோ நீக்கிவிட்டுப் புகழேந்தி பாடிய "நானே யினி" எனுஞ் செய்யுளைக் கூத்தர் பாடியதாக வமைத்துங் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது யாது பற்றியோ?

"தூபங் கமழும்பைங் கோதையன்
விக்ரமசோ ழன்மன்னர்
தீபன் புறங்கடை வந்துநின்
றுனின்றிருப்புருவச்
சாபங் குனிய விழிசிவப்
பத்தலைசாய்த்து நின்ற
கோபந் தணியன்ன மேயெளி
தோநங் குடிப்பிறப்பே."

(தமிழ்நாவலர் சரிதை)

"இழையொன் றிரண்டு வகிர்செய்த
வற்றொன் றிணையுமிடை
குழையொன் றிரண்டுகெட் கொம்பனை
யாய்கொண்ட கோபந்தவிர்
மழையொன் றிரண் டுகைம் மான
பரன்கண்டன் வாயில்வந்தாற்
பிழையொன் றிரண்டு பொறுப்பதன்
றோகடன் பேதையர்க்கே."

(தமிழ்நாவலர் சரிதை)

"நானே யினிச் சொல்வி வேண்டுவ
தில்லை நளினமலர்த்
தேனே கபாடந் திறந்துவிடாய்
செம்பொன் மாரிபொழி
மானே ரபய னிரவி
குலோத்துங்கன் வாயில்வந்தாற்
றானே திறக்குநின் கைம்மல
ராகிய தாமரையே."

(தமிழ்நாவலர் சரிதை)

என்று புகழேந்தியார் பாடிய மூன்றுபாடல்களில் முதற்பாடலை முற்றும் நீக்கியும், மூன்றாவது பாடலை நிரம்பப் பாட பேதமாக்கியும், ஒட்டக்கூத்தர் பாடியதாக மாற்றியுங் காணப்படுகிறது. இது எந்த ஆதரம் பற்றியோ?

4. "மல்லிகையே வெண்சங்கா வண்டே" என்னும் நளவெண்பாப் பாடலை வாதத்திற் கிடனாகக் கொண்டது புகழேந்திபால் கூத்தர் அழுக்காறு கொண்டன்று. இவர்கட்குள் கல்வியானும் * வீரம் பற்றிய பகைமையுளதா னெழுந்ததென்க.

* பெருமிதம்—வீரம்.

"கல்வி தறுக ணிசைமை கொடையெனச்
சொல்லப்பட்ட பெருமித நான்கே"
(மெய்ப்பாட்டியல் 9)

"எல்லியம்போ திருஞ்சிறைவன்
எம்பெருமான் குணம்பாடி
மல்லிகைவெண் சங்கூது
மதிலரங்க மென்பதுவே"
(திருமொழி-8-8)

எனப் பெரியாழ்வார் அருளிச்செயலினும்,

"மல்லிகைப் போதில் வெண்
சங்கம்வண்டூத"

எனத் திருவாதவூரடிகள் திருவாக்கானும் பயின்ற (திருச்சிற்றம்பலக்கோவை (364) தாதல் கண்டுகொள்க.

(5) வித்துவான்களாயினோர் ஒருவரையொருவர் வெல்லவேனும் அல்லது கொல்லவேனும் வேண்டில் தங்கள் வித்துவ சாமர்த்தியத்தாலேனும், தெய்வபலத்தாலேனும், வேறெவ்வித மந்திரதந்திரங்களாலேனும் அவற்றை முடிக்கின், அவர்க்குக் கனமுங் கீர்த்தியுமுண்டாம். இங்ஙனம் பெருங்கள்வரைப்போலப் படுக்கையறையிற் போயொளித்துக் கொண்டிருந்து, நித்திரை வேளையிற் றலையிலோர் பெருங்கல்லைப் போட்டுக் கொல்வதினாலுண்டாகுங் கனமுங் கீர்த்தியும் எத்தகையவோ வறிகிலம். இத்தகைய கதையினைக் கற்பனையாக எழுதப்புகுந்தது புகழேந்தியாரது கனத்தைக் குறைக்குமென வறிந்திலர்போலும். இவர்க்கு அப்புலவர்பாலுள்ள அபிமானம் வெகு நேர்த்தி!

•

உலகாளும் அரசனோடு சமானமானதானத்திலிருந்து சகலமந்திராலோசனைகளையுங் கலைக்கியானப் பிரசங்கங்களையும் விளக்கிச் சிவிகை முதலிய பல சின்னங்களோடு வருவதும் போவதுமாயுள்ள ஓர் சமஸ்தான வித்வானுடைய கரமானது சுகந்த புஷ்பங்களையுஞ், சிறந்த சாத்திரங்களையும், நவரத்தினக் கற்கள் பதித்த கணையாழி பௌத்திர முதலிய மோதிரங்களையுஞ் சுமப்பதல்லது பெரும் பாரமானதும், ஒருவன் றலையை யுடைத்துயிர் போக்குவதுமான கடுங்கருங்கல்லையுஞ்சுமக்கத்தகுவதோ? அன்றியும், புவிச்சக்கரவர்த்தியைப் போன்று கவிச்சக்கரவர்த்தியாயுள்ள கூத்தரது அரண்மனைவாயில் தோறும் எத்தனை காவலாளரிருப்பர்? அதிலவர் படுக்கையறையிலுள்ள அந்தப்புரத்திலே ஸ்திரீஜனமன்றிப் புருடர் நுழையக் கூடுவதோ? அல்லதிவ ரொருவரே தனித்துக் காலம் பார்த்து ஒருவருக்குந் தெரியாதபடி இராப்போதிற் சென்றொளித்தனரெனினும், ஒருபெருங்கல்லைச்சுமந்துகொண்டுபல காவல்களையுங் கடந்துசெல்லத் திருட்டுப்புன்மாக்கட்கும் அசாத்தியமாயின், கல்வியினும், செல்வத்தினும், நாகரீகத்தினும், பிரபுத்துவத்தினும், ஜீவகாருண்யத்தினும், ஈச்சுர பத்தியினும், மற்றுமுண்டானவெல்லா மாட்சிமைகளினு மிக்காராயுள்ள இப்புலவரேறுக்குச் சாத்தியமாமா? இத்தகைய பெருந்தகைமையர் அத்தகைய புன்றொழிலைச்செய்ய உள்ளத்திலும்நினைப்பரோ? ஓஅறிஞர்களே! அவ்வாறு நினைத்துளரேல், அவரென்ன கண்டகரா? கயவரா? மூசுடரா? மூர்க்கரா? நீசரா? நெறியிலரா? மற்றெத்தகையரென நினைத்து இத்தகைய கட்டுக்கதையினை அவர் பொருட்டு மிக வபிமானத்தோடுங் கற்பித்து அவரைக்கொலை செய்யத் துணியு மாபாவியாக்கினர்?

ஒட்டக்கூத்தர் புகழேந்தியின் பாடலிற் கொண்டுள்ள வியப்பைப் புறத்திற்காட்டாவிடினும், அகத்தின்கண் மதிப்புற்றிருந்தனரென்பதும், இவரதையுணர்ந்து வியந்தனரென்னும் உண்மையும் வேறொன்றாயிருக்க, அதனை ஓர்ந்தறியாது வீணே அபசாரப்பட்டனர்.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS REGISTERED 2-JUL 1910 MADRAS

இனியேனும் இதுபோன்ற பெரியார் சரிதங்களில் பிழைநேரும்படியான பொய்க்கதையினையும், கற்பனைகளையும் புகுத்தாது, நன்னெறிகளி லொழுகி நலம் பெறுவாராகவும். இதனைக்கண்ணுறும் அறிஞரும், இத்தகைய ஆபாச வரலாறுகளில் கவனஞ் செலுத்தாமலும், தமது பிள்ளைகட்குப் போதிக்க முற்படாமலும் இருப்பார்களென்றே பெரிதும் நம்புகிறோம்.

நாமிதுகாறும் கூறிப்போந்த சில நியாயங்களால் புகழேந்திப் புலவர் நளவெண்பாப் பாடியதைப் பற்றிய உண்மை வரலாறுகள் இன்னவை யென்பது நடுநிலையுடையார்க்கெல்லாம் விளங்காமற் போகாது. எமதபிப்பிராயமும் விநோத ரஸமஞ்சரியின் ஆசிரியரைத் தூஷிக்க வேண்டுமென்பதல்ல. உண்மை வரலாறுகளை வெளியிடுவதில் கவனமும், கவலையுமன்றிப் பிறிதன்று. சுபம்!

அந்த பரம்பரை

ஒரு கிராமத்தில் ஒரு குருடன் இருந்தான். அவன் ஒருநாள் அடுத்த கிராமத்திலுள்ள தன் பந்து வீட்டுக்குப் போகவேண்டி ஊரைவிட்டு வெளியே வந்தான். கொஞ்சதூரம் போனவுடன் வழி தப்பிப் போய்விட்டதாக நினைத்துக்கொண்டு அங்குமிங்கும் அல்லாடுகையில், அவ்வழியாய்ப் போகும் துஷ்டனொருவன், "அண்ணா, ஏனிப்படித் தத்தளிக்கிறீர்?" எனக் குருடனும், தன் காரியத்தைச் சொன்னான். துஷ்டன், "அண்ணா, அப்படியாகில், இதோ அந்தக்கிராமத்திற்கே போகிற இஷ்டனொருவனிருக்கிறான். அவனைத் துணை சேர்த்துக்கொண்டு சுகமாய்ப் போய்ச் சேரும். இந்தக் கழியைமட்டும் என்ன செய்தும் விட்டுவிடாதீர்," என்று சொல்லி அங்கு நின்றவோர் சேங்கன்றைப் பிடித்து, அதன் வாலைக் குருடன் கையிற் கொடுத்துக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொள்ளும்படி சொல்லி விட்டு விட்டான். பிறகு தான் சற்று விலகி நிற்கக் குருடனை அச்சேங்கன்று நாலுதிக்கிலுமிழுத்து, மேட்டிலும், பள்ளத்திலு மலைத்து அதனால் அவனுக்குப் பல வுபத்திரங்களுண்டாகியும், துஷ்டன் பேச்சை நம்பி வாலைப்பிடித்த பிடி விடாமல் அலைவதைக் கண்டு துஷ்டன் சந்தோஷித்துப்போனான். இவ்வாறு குருட்டுத்தனமாக அநேகர் துஷ்டருபதேசத்தால் மயங்கிப் பிறகு எத்தனை கஷ்டப்பட்டாலும் புத்தி வாராமல் அநேக விஷயங்களில் உபத்திரவப் படுவது பிரத்தியக்ஷம்.

ககோளதத்துவம்—பாலபாடம்

ஸ்ரீமதி-ஆர். எஸ். சுப்பலக்ஷ்மி அம்மாள்

அத்தியாயம் 3.

பூமி சுழல்வனாதல் இரவும் பகலும் உண்டாகிறது.

பூமி உருட்சையா யிருப்பதினால் சூரியனை நோக்கியிருக்கும் அதன் ஒரு பாதி பகலையும் மற்றையபாதி இரவையும் அடைகின்றன. சூரியன் அசைவற்று ஒரே இடத்தில் நிற்க, பூமியானது பம்பரம்போல் சுழல்வதினால் பகலும் இரவும் மாறி மாறி வந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே தன்னை ஒருதரம் சுற்றிக்கொள்ள பூமிக்கு ஒருநாள் ஆகிறது.

இதைத் தெளிவாயறியும்பொருட்டுப் பின் சொல்லியமாதிரி செய்து பார்க்கலாம்.

ஒரு இருட்டறையில் ஒரே விளக்கையேற்றி வைத்து அதன்முன் கொஞ்சதூரத்தில் ஒரு கட்டையிற் பதித்த நீண்ட ஊசியில் அல்லது கம்பியில் ஒரு கிச்சிலிப்பழத்தைச் சொருகி வைப்போம். விளக்கைச் சூரியனென்றும், பழத்தைப் பூமியென்றும் பாவித்துக்கொள்ளுவோம். கம்பியின் மேல் முனையைப் பூமியினது இருசின் உத்தரமுனையாகவும், கீழ்முனையைத் தக்ஷிணமுனையாகவும் வைத்து, இவ்விரு முனைகளுக்கும் சமதூரத்தில் பழத்தின் நடுவயிற்றில் குறுக்காய் ஈக்வேடருக்காக ஒரு கோடு கிழிப்போம். விளக்குக்கு நேராகவும் ஈக்வேடராகிய கோட்டிற்குச் சற்று மேலாகவும் ஒரு குண்டூசியை அழுந்தச் சொருகி அதன் தலை பூமியில் இருக்கும் ஒருமனிதன் தலையென்று எண்ணிக்கொள்ளுவோம். ஊசியாகிய மனிதனுக்கு இப்பொழுது தலைக்குமேல் விளக்காகிய சூரியனிருப்பதால் நடு உச்சி அல்லது மத்தியானம் 12-மணி.

இனிப்பழத்தை, அதாவது, அதன் அடிக்கட்டையை மெதுவாக அப்பிரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றுவோம். கால் சுற்று ஆனவுடன் வெளிச்

சம் தாங்கிய பகுதியின் மத்தியிலிருந்த குண்டூசியானது வெளிச்ச பாகத்தின் ஒரோரத்திற்கு வந்து விடும். இன்னும் கொஞ்சம் சுற்றினால் குண்டூசியின் தலைப்பில் வெளிச்சமேயில்லை. ஆகவே குண்டூசிக்கு விளக்கு அஸ்தமித்துவிட்டதுபோலும். மறுபடியும் கால் சுற்றுக்கு இருட்டுப் பாதியின் மத்தியில் வந்து, அதாவது நடுநிசியையடைந்து, இன்னுமொருகால் சுற்றுக்கு விளக்கை உதயமாகக் கண்டு மற்று மொருகால் சுற்றுக்கு முன்னிருந்தவிடத்திற்கே வந்து நடுப்பகலை யடையும். பழத்தைச் சுழற்றுவதனால் மாத்திரம் விளக்கானது குண்டூசிக்குத் தலைக்கு நேராயிருந்தது அஸ்தமித்து, பிறகு உதயமாகி, மறுபடியும் முன்போலவே தலைக்கு நேராய் வந்துவிட்டதல்லவா? அதுமாதிரி பூமியும் சுழல்கிறது. பகலும் இரவும் இப்படி அது சுழல்வதினால் உண்டாகிறது. மேலும் சூரியன் இருந்த இடத்திற்கே மறுபடியும் வர 24-மணிநேரத்தில் தன்னை ஒருதரம் சுற்றிக் கொள்ளுகிறதென்று ஏற்படுகிறது. பூமி அசைவற்று நின்றுவிட்டால் அதன் ஒரு பாதி சூரிய வெளிச்சத்திலும், மற்றொரு பாதி இருட்டிலும் எப்பொழுதும் சாசுவதமாக இருக்கவேண்டிவரும். அப்படிக்கல்லாது பூமி சுழல்வதால், அதன்மேலுள்ள ஒவ்வொரு இடமும் மாறி மாறி வெளிச்சத்திலும் இருட்டிலும் வந்து கொண்டிருக்கிறது. பழத்திற்குக்கம்பியிருந்ததுபோல பூமிக்கு ஒரு இருசு இல்லாவிட்டாலும் இருப்பதுபோலவே ஒரே மாதிரியாய் சுழன்றுகொண்டிருக்கிறது. நிஜமாகவே ஒரு இருசு இருந்தால் அதன் வடக்கு முனை எங்கு தெரியவேண்டுமோ அந்த இடம் பூமியில் உத்தர முனையென்றும், தெற்கு தக்ஷிண முனையென்றும் சொல்லப்படுகிறது, என்று முன்னமே கேட்டிருக்கிறோம்.

சூரியனானது கிழக்கில் உதயமாய் மேற்கில் அஸ்தமிக்கும் தோற்றத்தினால் பூமியானது கிழக்குமுகமாய்ச் சுழல்கிறதென்று தெளிவாயறியலாம்.

காலையில் சூரியவெளிச்சத்தைக் காணுகிறோம். கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் சூரியன்மேலே கிளம்புவதுபோல் தோற்ற முண்டாகிறது. பிறகு சூரியன் உச்சமாவதுபோலவும், அஸ்தமிப்பது போலவும் தோன்றி, அதன் பிறகு கடைசியாகப் பின்புறமாகிய இருட்டில் நுழைந்து விடுகிறோம்.

இரவிலும் பூமி சுழல்கிறதை நக்ஷத்திரங்கள் உதயமாய்உச்சமாகி, முடிவில்அஸ்தமிப்பதைக் கொண்டு அறிந்து கொள்ளலாம், என்று முன்னமே சொன்னோமல்லவா? சூரியாஸ்தமன காலத்தில் எந்த நக்ஷத்திரம் உதயமாகிறதோ அந்த நக்ஷத்திரத்தின் இருப்பிடங்களைக்கொண்டு, இரவில் சுமாராய் நாழிகையறியலாம். மேற்கூறிய உதாரணத்தில் பழத்தின்வெளிச்ச எல்லையைக் கவனித்துப் பார்த்தால், இருட்டு உடனே ஆரம்பிக்காமல், கொஞ்ச தூரத்திற்கு வெளிச்சம் குறைந்துகொண்டு வருவது காணும். அதேமாதிரி பூமியிலுள்ள நமக்கும் சூரியாஸ்தமனமாகிக் கொஞ்சநாழிகைக்குப் பிந்தியும், சூரியோதயத்திற்குக் கொஞ்ச நாழிகை முந்தியும் அருணோதயம் என்று சொல்லப்படும் வெளிச்சம் உண்டாகிறது. இது பூமியைச்சுற்றி நமது தலைக்கு வெகுதூரம் வரையில் வியாபித்திருக்கும் வாயுவிலுள்ள அணுக்களின் மேல் சூரிய வெளிச்சம் முதலில் பட்டு அவைகளின் பிரதிபலிப்பினால்உண்டாகிறது. ஒரு அறையிலுள்ள விளக்கு வெளிச்சமானது அதன் சுவற்றில் தாக்கி அந்தச் சுவற்றிற்கு நேராயுள்ள மற்றொரு அறைக்குள் ஒருவிதமாக அரைவெளிச்சம், கால்வெளிச்சம் உண்டாவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமல்லவா? அதுபோலவே அருணோதயமும், அருணாஸ்தமனமும் (இது புதுவார்த்தை) உண்டாகிறதென்று அறிந்துகொள்ள வேண்டியது.

பூமியைச் சுற்றியிருக்கும் வாயுவினால் மற்

றொருவித அதிசயமுண்டாகிறது. அதாவது நிஜமாய்ச் சூரியோதயமாவதற்குச் சற்று முந்தியே சூரியன் நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறது. அதேமாதிரி சூரியாஸ்தமனத்திற்குப் பிறகும் சில நிமஷங்களுக்குச் சூரியன் தெரிந்துகொண்டிருக்கும். ஒருபாத்திரத்திற்குள் ஒரு ரூபாயை வைத்துப் பாத்திரத்தின் விழும்பு அந்த ரூபாயை மறைக்கும்படியான தூரத்தில் மாத்திரம் நமது கண்களை வைத்துக்கொண்டு, அந்தப் பாத்திரத்திற்குள் தண்ணீரை ஊற்றினால் முன் தெரியாதிருந்த ரூபாயானது உடனே புலப்படுவதோடு சற்றுப் பெரிதாகவும் காணும். இது தண்ணீராகிய ஒரு வஸ்துவின் வழியாய் ஒரு பதார்த்தத்தைச் சாய்வாய் பார்ப்பதால் உண்டாகிற தோற்றம். அதேமாதிரி வாயுவின் வழியாய் சூரிய கிரணங்கள் சாய்வாய் வருதலால், மறைவாயிருக்க வேண்டிய காலத்திலும் சூரியன் தெரிவதோடு, சற்றுப் பெரிதாகவும் காணுகிறது. உதயகாலத்தில் சூரியனைப் பார்ப்பவருக்கும், மத்தியான காலத்தில் பார்ப்பவருக்கும் காணுகிற வித்தியாசத்திற்கு இப்பொழுது காரணம் புலப்படும்.

4-ம் அத்தியாயம்.

பூமி சூரியனைச் சுற்றி ஓடிவருகிறது.

முந்திய மூன்று அத்தியாயங்களைப் படித்தவர்களுக்குப் பூமியின் உருவம் சுமார் 25,000 மைல் சுற்றளவுள்ள ஒரு பெரிய பந்துபோன்றதென்றும், அந்தப் பூமியானது ஒராதாரவுமில்லாமல் நடுவெளியில்மிதப்பதோடு,24-மணிக்கு ஒரு தரம் தன்னிருசில் சுற்றிக்கொள்ளுகிறதென்றும், அப்படிச் சுற்றிக்கொள்ளுவதால் இரவும் பகலும் உண்டாகின்றன வென்றும், தெளிவாய்ப் புலப்படக்கூடும்.

சூரியன் தன்னிடம்விட்டு நகராமல் பூமியும் ஒரே இடத்திலிருந்து பம்பரம்போல் சுழன்றுகொண்டு மாத்திரமிருந்தால், சூரியமண்டலத்திற்கு வெகுதூரம் அப்பாலிருக்கும் நக்ஷத்திரங்கள் பிரதிதினமும் நமது கண்களுக்கு அந்தந்த இடங்களிலேயே காணப்படவேண்டும். அதாவது, அஸ்தமன காலத்தில் என்றைக்கும் ஒரே நக்ஷத்திரம் உச்சமாயிருக்கவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் சித்திரைமீ" முதலில் சூரியாஸ்தமனத்திற்குப் பூசம் உச்சமாயிருக்க, ஆவணிமீ" முதலில் அனுஷமும், மார்கழிமீ" முதலில் உத்திரட்டாதியும், வந்துவிடுகின்றன. இதன் காரணம் பூமியானது பம்பரம்போல் தன்னையே நாளுக்கொருதரம் சுற்றிக்கொள்ளுவதோடு, சூரியனைச்சுற்றி ஓடிக்கொண்டே ஒரு வருஷத்தில் அதைச் சுற்றிவருகிறது. ஆகையால், மறு சித்திரைமீ" முதலில் முன்போல சூரியாஸ்தமனத்திற்குப் பூசம் உச்சமாகிறது.

முந்திய அத்தியாயத்திற் சொல்லியபடி இருட்டறையொன்றில் ஒரு விளக்கை யேற்றி அதன்முன் ஒரு ஊசியில் ஒரு கிச்சிலிப்பழத்தை நிறுத்துவோம். நான்கு சுவர்களிலும் 27-படங்களைத் தொங்கவிட்டு அப்படங்களுக்கு அசுவனி, பரணி, கார்த்திகை.................... எனப் பெயர் கொடுப்போம். (அறை நான்கு மூலையாயில்லாமல் வட்டமாயிருந்தால் பின்னும் சிலாக்கியமே.) பழத்தை இப்பொழுது எத்தனை தரம் சுற்றினாலும் அதில் ஈக்வேடருக்குச் சமீபத்தில் பதித்திருக்கிற குண்டூசிக்கு ஒவ்வொரு இரவிலும் நடுநிசியில் ஒரே நக்ஷத்திரம் (படம்) உச்சமாய்க் கொண்டிருக்கும். அறையின் மத்தியில் விளக்கு இருந்து அந்த விளக்கிற்குக் கீழ்ப்புறம் பழமிருந்தால், கீழ்ப்புறச் சுவற்றின் நடுவிலிருக்கும் படமே பிரதிதினமும் குண்டூசியின் தலைக்கு மேலிருக்கும்.

பழம் சுழலும் திக்கிலேயே, அதாவது அப்பிரதக்ஷணமாகவே, கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப் பழத்தை நகற்றி விளக்கிற்கு வடபுறம் வைப்போம். இப்பொழுது வடபுறச் சுவற்றின் நடுப்படம் குண்டூசியின் தலைக்கு நேராக

நடுநிசியில் வரும். இந்தப்படியே மேல்புறமும் தென்புறமும் வைத்துப் பிறகு பழைய படியே முன்னிருந்த கீழ்ப்புறம் வைத்தால் ஆரம்பத்தில் நடுநிசியிற் தெரிந்தபடமே இப்பொழுதும் தெரியும்.

சித்திரைமீ முதல்தேதி யன்று சூரியாஸ்தமன காலத்தில் உச்சமான நக்ஷத்திரம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மேற்கு நோக்கி நகர்ந்து, மறு சித்திரை முதல் தேதியன்று முன்போல் சூரியாஸ்தமன காலத்தில் உச்சமாகிறது. ஆகவே பூமியானது சூரியனை ஒரு வருஷத்தில் சுற்றிவருகிறதென்று ஏற்படுகிறது. இந்த ஒரு வருஷத்திற்குள் வெயில், பனி, மழை முதலான கால வித்தியாசங்களை யடைந்து, மறுபடியும் பழைய அவஸ்தைக்கு வந்து விடுகிறது.

ஒரு பம்பரத்தைச் சாட்டைகொண்டு எறிந்தால், அது எப்படி உருண்டுகொண்டே வளைய வருமோ, அதுபோலவே பூமியும் தன்னிருசில் சுழன்றுகொண்டே சூரியனைச் சுற்றி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இப்படி ஓடுவதில் ஒருநாளைக்குச் சுமார் 16-லக்ஷம் மைல் ஓடினலொழிய, ஒரு வருஷத்தில் சூரியனைச் சுற்றி வர முடியாது. அதாவது கண்ணிமைப்பொழுதில் $18\frac{1}{2}$ மையில் பறக்கவேண்டியது. சுழலும் வேகத்தைவிட (24மணிக்கு 25000-மைல்) ஓடும் வேகம் 64-மடங்கு அதிகமாகிறது.

ஆகையால் வெகு வேகமா பெறியப்பட்ட ஒரு பம்பரம் பூமியின்மேல் பட்டுக்கொண்டே உருளாமல் ஒருதரம் பட்டவுடன் துள்ளி ஓடினல் எப்படி ஓடும்பொழுதே மெதுவாய்ச் சுழலுமோ, அப்படிச் சுழன்றுகொண்டே ஓடுகிறது இப்பூமியும்.

சூரியன் நடுவில் நிற்கப் பூமியானது அதைச் சுற்றிப் படத்திற் காட்டியதுபோல் ஓடுவதாக நினைத்துக்கொண்டால், ஒரு மாசத்திற்குள் 1 என்னும் கோட்டிலிருந்து 2-என்னும் கோட்டினிடம்போய்ச் சேரும். இதற்குள் தினத்திற்கொருதரம் தன்னிருசில்சுழலுகிறது. சித்திரைமீ 1-ம்தேதியன்று பூமியானது 1-என்னும் கோட்டிலிருப்பதாகநினைத்துக்கொள்ளுவோம் அன்றிரவு சூரியாஸ்தமன காலத்தில் சூரியன் அசுவதி என்னும் நக்ஷத்திரத்தை மறைப்பது போல் தோன்றும். பிறகு 1-கோட்டிலிருந்து பூமியானது 2-கோட்டிற்குப் போகும் காலத்தில் நமது கண்களுக்குச் சூரியன் 'க' என்னும் கோட்டிலிருந்து 'ங' என்னும் கோட்டிற்குப் போவதுபோல தோற்றமுண்டாகும். அதாவது சித்திரைமீத்தில் சூரியன் அசுவதி, பரணி, கார்த்திகையில் கால்பாகமாகிய இந்த $2\frac{1}{4}$-நக்ஷத்திரங்களைத் தாண்டுவதாகக் காணப்படுகிறது. மாசம் ஒன்றுக்கு $2\frac{1}{4}$-நக்ஷத்திரங்களாக 12-மாஸத்திற்குள் 27-நக்ஷத்திரங்களையும் ஊடுருவிச்சென்று, மறுசித்திரை முதலில் "க" என்னும் கோட்டிற்கு மறுபடி சூரியன் வந்துசேர்ந்துவிட்டதுபோலிருக்கும். இதனல் மேஷமீ என்றல் மேஷத்தில் (அதாவது அசுவதி, பரணி, கார்த்திகையில் கால் பகுதி) சூரியன் சஞ்சரிப்பதுபோல் தோன்றும் காலம் என்றேற்படுகிறது.

27-நக்ஷத்திரங்களையும், சூரியன் ஒரு வருஷத்தில் தாண்டி வருவதுபோல் தோன்றுவதால், அவைகளை ஆகாசமாகிய ரோட்டில், 27-பிரம்மாண்டமான மைல்கள் என்னலாம்.

சித்திரை முதல் தேதியன்று சூரியாஸ்தமனத்திற்குப் பூச நக்ஷத்திரம் உச்சமாயிருக்குமென்று முந்தி சொன்னேம். இரவில் நாழிகையாக ஆக, அதாவது பூமி சுழலச்சுழல, சூரியோதயத்திற்குள் ஒவ்வொன்ருய் $13\frac{1}{2}$-நக்ஷத்திரங்கள் உச்சமாகவேணும். ஆகையால் பூசம் நகர்ந்து ஆயில்யம் உச்சமானல் $2\frac{1}{4}$-நாழிகையென்றும், மகம் ஆனல் $4\frac{1}{2}$-நாழிகையென்றும், அதேமாதிரி பூசம் முதல் உச்சமாயிருக்கும் நக்ஷத்திரம் வரையிலெண்ணி அந்த எண்ணை $2\frac{1}{4}$-ஆல் பெருக்க இரவில் கழிந்த நாழிகை ஏற்படும்.

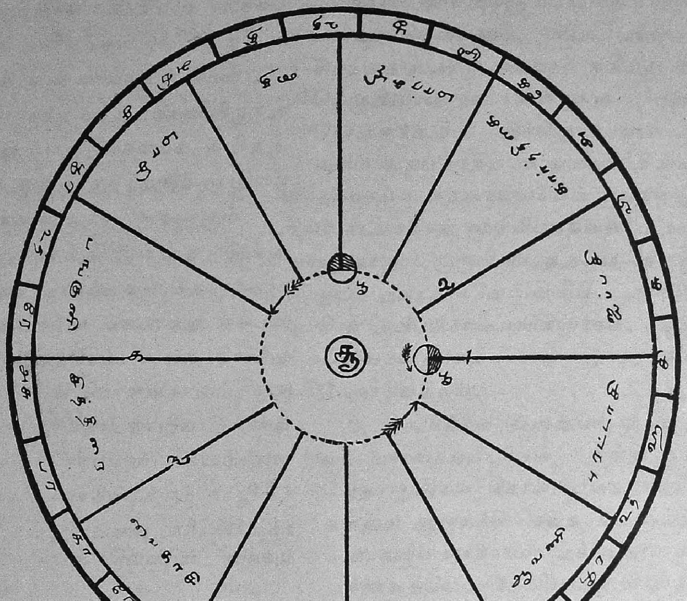

சூரியனைச்சுற்றி பூமி ஓடுதல்

மேலும் பூமி ஓடிக்கொண்டே யிருப்பதால் ஒவ்வொரு நக்ஷத்திரமும் ஒவ்வொரு நாளுக்கு 4-நிமிஷம் (1-மணிக்கு 60-நிமிஷம்) முந்தி உச்சமாகிறது. அதனால் வைகாசி முதலில் சூரியாஸ்தமனத்தின் போது பூசம் உச்சமாய் $30 \times 4 = 120$-நிமிஷம் அல்லது இரண்டு மணி ஆகியிருக்கும். அன்றிரவு நக்ஷத்திரம் உச்சம் பார்த்து நாழிகை யறிவதென்றால் முன்போலவே பூசம் முதல் எண்ணிவந்த எண்ணை $2\frac{1}{4}$-ஆல் பெருக்கி, பெருக்கி வந்த எண்ணிலிருந்து 2-மணி அதாவது 5-நாழிகையைக் கழித்து விடவேண்டியது. ஒரு மாசத்திற்கு 5-நாழிகையானால், 6-நாளுக்கு ஒரு நாழிகையாகும்.

ஆகாசத்தைப் பார்த்து இன்னது இன்ன நக்ஷத்திரமென்று சொல்லத் தெரிந்தவர்களுக்கு நாழிகை யறிந்து சொல்வது சுலபம். ஆனால் அனேக நக்ஷத்திரங்கள், பல சேர்ந்து ஒரு நக்ஷத்திரப் பெயர் கொள்வதாலும், ஒரு சுவற்றை ஒட்டிப்பார்த்தாலொழிய இன்னது தான் உச்சமென்று சொல்வது கஷ்டமாதலாலும், இம்மூலமாய்க் கண்டுபிடிக்கும் நாழிகை கடியார மணிபோல் அவ்வளவு சரியாயிருக்க மாட்டாது. பின்வரும் வெண்பா மிகவும் உபயோகமானது.

"சித்திரைக்குப் பூசமுதல் சீரா வணிக்கனுஷம்
மார்கழிக் குத்திரட் டாதியாம்—நித்தநித்தம்
ஏதுச்ச மானும் இரண்டேகா லில்பெருக்கி
மாதமைந்து தள்ளி மதி."

நமது மகாராஜ சக்ரவர்த்தி ராச்சியத்திலுள்ளவருக்குத் தமது நன்றியை விளக்கி யெழுதிய கடிதத்திற்கு நகல்கள் அப்படியே யந்திரசகாயத்திலெடுத்து, அந்த நகல்களை விலைக்குவிற்று வரும்படியைத் தருமச்செலவிற்கு உபயோகப் படுத்தும்படி உத்தரவளித் திருக்கிறார். இம்மாதிரி தருமம் புதிதல்ல நமது நாட்டில் முன்னொரு மகமதீயச் சக்ரவர்த்தி குரானைத்தன் கைபடஎழுதிவிற்று அந்தத்துகையைக் கொண்டே ஜீவித்து வந்ததாக அனேகர் படித்திருக்கலாம் இவ்விரண்டு கேசுகளிலும் தினுசுசற்று வேறாகிலும், அந்தரங்கம் ஒன்றேயாம்.

ஸாக்ரடீஸ்

ஸ்ரீமான் எஸ். ராமசுவாமி சாஸ்திரியார் அவர்கள்

(184-ம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

இம்மஹானது சம்பாஷணைகள், சித்தாந்தங்கள் முதலியவைகளைப் பற்றித்தெரிந்துகொள்வதற்கு அவரே யெழுதிய கிரந்தங்கள் ஒன்றுமில்லாவிடினும் அவருடைய சிஷ்யர்களில் முக்யரான ஜெனபனும், பிளேடோவும் வெகு சிரத்தையுடன் அவரைக் குறித்து விவரமாயெழுதியுள்ள நூல்களிலிருந்து நன்குதெரிந்து கொள்ளக்கூடும். இச்சிஷ்யர்களுடைய நூல்களில் கூறப்பெற்ற விஷயங்களிற் பல வாஸ்தவமாய் நடந்தனவல்லவென்றும், தங்களுடைய கோட்பாடுகள் முதலியவற்றையே தமது வினயத்தாலும், குருவினிடத்துள்ள கௌரவத்தினாலும், அவரதாகவே வெளியிட்டார்களென்றும் சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். ஆனால் இவ் விஷயத்தைப்பற்றி நாம் இங்கு விஸ்தரிக்க வேண்டுவதில்லை.

2. 'கூடுங்கள், பேசுங்கள், ஒருவருக்கொருவர் மனதையறியுங்கள்' என்று நமது ருக்வேத ருஷிகள் சொல்லியதை யனுசரித்துத் தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்த மேனாட்டுப் பெரியோர்களில் ஸாக்ரடீஸ் முக்கியமானவர். அவர் அக்காலத்திய அதேனியர்கள் விபரீத ஞானத்தால் கல்விச்செருக்கடைந்திருந்ததைக் கண்டு, அவ்விறுமாப்பை யடக்கி, அவரவர் தத்தம் அவிவேகத்தை யறியும்படி செய்து, அதன் மூலமாய் உண்மையை வெளிப்படுத்துவது தான் தன்னைக் கடவுள் படைத்ததற்குப் பலனென்று திடமாய்க் கைக்கொண்டார். அவ்வுத்தேசத்தை முன்னிட்டே தனக்கெதிர்ப்படுமொவ்வொருவருடனுங் கலந்து சம்பாஷிப்பதிலேயே தன் காலத்தைப் பெரும்பாலும் உபயோகித்தார். பாலர்களானாலும், கிழவர்களானாலும், படித்தவர்களானாலும், படிப்பற்றவர்களானாலும், அவரவருக்குத் தக்கபடி தெளிவாய்ப்பேசி அவரவரிடம் தான் கிரகித்துக்

கொள்ளக்கூடிய விஷயங்களைக்கிரகித்துக் கொண்டு அவர்களையும் தன்னாலியன்றமட்டும் சீர்திருத்தமுயல்வார். ஆனாலும் விசேஷமாய்ப் புத்திசாலிப் பையன்களிடத்தில் அவருக்குப்பிரியமென்று ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறோம். அவர்களையேதன்னிடம் மிகுந்த ஆதரவுடன்சேர்த்துக்கொள்வார். ஜெனபனைத்தன்னிடம் முதலில் சேர்த்துக்கொண்டதைப்பற்றியுள்ள ஒரு சிறுகதை இவ்விடத்தில் சொல்லத்தகும். அது எவ்வாறெனில் ஒரு நாள் அவர் தெருவழியாய்ப்போய்க்கொண்டிருக்கையில்வாலிபனான ஜெனபனைச் சந்தித்து. அவனது அழகையும் அடக்கத்தையுங் கண்ணுற்று, அவனுடன்பேசவேணுமென்றஉத்தேசத்தோடுஅவனைத்தட்டியழைத்துச் சாமான்களெங்கே அகப்படுமப்பாவென்று வினவினர். அவன் அதற்குச் சரியான பதில்கொடுத்ததும், மனிதர்கள் எங்கே பெருந்தன்மையும் நல்லொழுக்கமு முடையவர்களாகச் செய்யப்படுகிறார்களென்று கேட்டார். பையன் பதில் சொல்ல முடியாமல் திகைத்து நின்றதைப் பார்த்து, தெரியாவிடில் என்னுடன் வந்து தெரிந்துகொள் என்று சொல்லித் தன்னோடு கூட்டிக்கொண்டுபோய்த் தனது சிஷ்யனாக ஏற்படுத்திக்கொண்டாராம்.

3. அவர் சாதாரணமாய்ச் சம்பாஷணை செய்யும் விஷயங்கள் மனிதர்களுடைய நடவடிக்கைகளைப்பற்றினவையாகவே யிருக்கும். பக்தியென்றால் என்ன, கண்ணியமான நடத்தை யெப்பேர்ச்கொற்றது, இழிவான காரியங்கள் எவை, நியாயமென்பது எத்தன்மையது, தைரியத்தின் லக்ஷணமென்ன, மிதமாவது யாது, இவையும் இவைபோன்ற விஷயங்களுமே அவர் எடுத்துப் பேசுவது. அவருடன் சம்பாஷித்தவர்களுக்கு நன்னடக்கையில் முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் விசேஷப் பற்றுதலாவது, கொண்டிருந்த பிழையான அபிப்பிராயங்களுடைய சீர் திருத்தமாவது, ஆலோசனையற்று ஆரம்பிக்கத் துணிந்த காரியங்களில் தீர்க்காலோசனை செய்ய ஆஸ்திக்யாவது, சாமர்த்தியமிருந்தும் நாணத்தினால் கைவிடப்பட்ட அலுவல்களில் பிரவிர்த்தியாவது, உண்டாகுமென்பதற்குச் சிறிதேனும் ஐயமில்லை. சிலர் அவரது தருமோபதேசங்களைக் கேட்டுக் கோபாக்கிராந்தர்களாய் அவரை மரியாதையின்றித் தூற்றியும், சில வேளை அடித்தும் விடுவார்கள். அச்சமயங்களில் அவருக்கிருந்த பொறுமை வியக்கத்தக்கதே. ஒருவன் அவரைக்காலாலுதைத்ததைக்கண்ட ஒரு சிநேகிதர் விசனமுற்றதைக் கண்டு 'ஒரு கழுதை என்னை உதைத்தால் நான் கோபிப்பதா?' என்றாராம். இன்னும் ஒருவர் 'அந்தப்பயல் உங்களைத் திட்டி அவமதித்தானல்லவா?' வென்று வினவியதற்கு அவர், 'இல்லையே; அவன் பேசினதெல்லாம் என்னைக் குறித்தல்லவே' என்று சாந்தமாய் மறுமொழியளித்தாராம். இவ்விதம் ஒரு கன்னத்திலடித்தால் மற்றொரு கன்னத்தையுங் காண்பி என்னும் கிறிஸ்தவ வசனத்திற்கிணங்கிய நடத்தையால் தன்னிடத்தில் சினங்கொண்டோரையும் சாந்தப்படுத்துவார்.

4. அவருடைய போதனமுறையில் முக்கியமாய் கவனிக்கத் தகுந்த விஷயங்கள் இரண்டு.

(*a*) மிகவும் சாமார்த்தியமாய்க் கேழ்க்கப்பட்ட பல சுலபமான கேள்விகளால் தன்னுடன் பேசுவோர்களை அவர்கள் முதலில்கொண்ட அபிப்பிராயத்திற்கு எதிரிடையான சித்தாந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்வது தான் அவரிடத்தில் விசேஷம். இப்படிச் செய்வதிலும் எதிராளிக்குக் கோபம் வராமலிருக்கும்படியான ஒருவித தமாஷான பரிகாசமும் கலந்திருக்கும்.

(*b*) பல பொருள்களிலிருந்து அவற்றிற்குப் பொதுவாயுள்ள ஒரு குணத்தை நிர்ணயித்து அதற்குச்சரியான லக்ஷணங்களை நிஷ்கரிஷிப்பதே எல்லாவித ஆராய்ச்சிக்கும்

OFFICE OF ... REGISTERED 2 - JUL 1910 MADRAS.

ஜீவாதாரமென்று அவர் முதல் முதல் கைக் கொண்டதை அவரது சம்பாஷணைகள் நன்கு விளக்கும். நியாயம், அநியாயம், தர்மம், அதர்மம், இம்மாதிரியான சாதாரணப் பண்புச்சொற்களுடைய அர்த்தத்தைக் கொஞ்சமேனும் விசாரிக்காமல், அவைகளைச் சம்பாஷணையில் நெடுநாள் மாமூலையொட்டி உபயோகித்து வருவதே அக்காலத்திய அதேனியர்களுடைய வழக்கமாயிருந்தது பற்றி (இப்பொழுதும் நம்மில் அநேகர் அப்படியே செய்கிறோம்!) அதனால் வாஸ்தவ ஞானமுண்டாக இடமில்லையென்றே தான் அதைச் சீர்திருத்த ஆரம்பித்தார்.

இவ்விரண்டு விஷயங்களை நன்றாய் எடுத்துக் காட்டும் சம்பாஷணைகள் அநேகமிருந்தபோதிலும் நாம் அவைகளில் ஒன்றைக்கூட இங்கு அவகாசமில்லாததால் முழுதும் எழுதக்கூடவில்லை. ஆயினும் உதாரணத்திற்காக ஒரு சம்பாஷணையின் ஒரு பாகத்தை எடுத்துச் சொல்வோம்.

ஸாக்ரடீஸுக்கு யுதீப்ரன் என்று சிநேகிதன் ஒருவனுண்டு. அவன் தான் தர்மவிசாரத்தில் தேர்ந்தவனென்று கர்வங்கொண்டிருந்தான். ஒருநாள் அவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது, அவன் தன் தகப்பன் தனது வேலைக்காரனைக் கொன்ற ஒரு கொலையாளியைக் கையையுங் காலையுங் கட்டி ஒரு அகழில் போட்டுவிட்டு, அதற்குமேல் நடவடிக்கை நடத்த ஆலோசனை செய்து வருவதற்காகப் போனதாகவும், திரும்பிவருவதற்குள் அந்தக் கொலையாளி பசியினால் மரித்ததாகவும், அப்படி மரிக்கச் செய்ததற்காகத்தான் தன் தகப்பனைத் தண்டனைக்குள்படுத்த ஏற்பாடு செய்திருக்கிறதாகவும், அதைப்பற்றிப் புண்ணியமெது பாபமெது என்று தெரியாத தன்னிஷ்ட மித்திரர்கள் தன்னைக் கண்டிப்பதாகவும் சொன்னான். அதன்பேரில் பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

ஸா.—அப்படியானால் உங்களுக்குப்புண்ணிய பாபஞானம் பூரணமாயுண்டோ?

யூ.—அதற்குக்கூட ஆக்ஷேபமா? அதில்லாவிட்டால் எனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

ஸா.—எனக்கு அவ்விஷயத்தை தயவு செய்து உபதேசிக்கவேணும். புண்ணியம் என்றால் என்ன, பாபமென்றால் என்ன?

யூ.—புண்ணியமென்றால் கொலை முதலிய பாதகஞ் செய்வோர்களைச் சிக்ஷைக்குட் படுத்தல். அப்படிச் செய்யாததே பாபமாகும். ஸீயஸ் தேவதைகூட தன் தகப்பனாரைச் சிக்ஷித்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறதே. நான்மட்டுமப்படிச் செய்யக்கூடாதா என்ன?

ஸா.—தேவதைகளைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அம்மாதிரியான விவகாரங்களும், சச்சரவுகளும் வாஸ்தவமாய் நடந்தனவென்று நம்புகிறீர்களா?

யூ.—பூரணமாய் நம்புகிறேன்.

ஸா.—அது இருக்கட்டும். புண்ணியம், பாபம் இவைகளின் சொரூபம் கேட்டால் நீங்கள் செய்த ஒரு காரியத்தையே சொல்லுகிறீர்களே. புண்ணியகரம் என்று பெயர் வருவதற்கு எந்தக்குணம் இன்றியமையாததோ அதையல்லவோ சொல்லவேணும்.

யூ.—சரி, தேவதைகளுக்கு எது பிரியமோ அதே புண்ணியம்; எது அப்பிரியமோ அதே பாபம் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

ஸா.—நீங்கள் ஏற்கெனவே தேவதைகளுக்குள் சச்சரவுகளுண்டென்று சொன்னீர்களே. சச்சரவுகள் எப்பொழுதுண்டாகும்? தர்மாதர்ம நியாயாந்நியாய விசாரணைகளிற்றானே. ஏனெனில் சங்கியை, பருமன்முதலியவற்றைக் குறித்த வியவகாரங்கள் எண்ணிக்கை அளவு போன்ற வகைகளினால் நிஷ்கரிஷிக்கப் படுமல்லவா?

யூ.—ஆமாம்,

ஸா.—அப்படியானால் ஒரே காரியம் சில

தேவதைகளுக்குப் பிரியமாயும், மற்றவர்களுக்கு அப்பிரியமாயுமிருக்கலாமல்லவா?

யூ.—ஆமாம்.

ஸா.—அதாவது ஒரேகாரியம் புண்ணியமாயும் பாபமாயுமிருக்கலாமென்று ஏற்படுகிறது.

யூ.—அப்படித்தான் தோன்றுகிறது.

* * * *

6. ஆதென்ஸில் அக்காலத்திய தத்துவ சாஸ்திரிகள் காலதேசங்களை யனுசரித்து, ஜனங்களுக்கு எது பிரியமோ அதே தர்ம மென்றும் அதற்கு மாறுபாடானதே அதர்ம மென்றும், அபிப்பிராயப்பட்டு அதற்கு அனுகுணமான விசாரணைகளைச் செய்து வந்தார்கள். ஸாக்ரடீஸோ அநேக விஷயங்களில் உண்மையான தத்துவமும் அக்காலத்துஜனங்களுடைய அனுபவமும் வேறுபடலாமென்பதை யறிந்து, ஸ்வதந்திரமாகவே தத்துவத்தைக் கண்டுபிடிக்க முயன்றார். அவருடைய விசாரணைகளில் முக்கியமாகக் கவனிக்கத் தகுந்த கோட்பாடுகள் பின்வரும் விஷயங்களி லடங்கி யிருப்பனவாகக் கொள்ளலாம்.

1. "ஆத்மா நித்தியமானது."
2. "ஞானம் தர்மம்."
3. "தன்னைத் தானே யறிந்து கொள்"

இவைகளைப் பற்றிச் சற்று இங்கு விவரிப்போம்.

7. ஆத்மா நித்தியமானது. இவ்விஷயத்தைப் பற்றி ஸாக்ரடீஸ் தன் மரணத்திற்கு முதல் நாள் சிநேகிதர்களிடம் சம்வாதித்தார். இதை ஸ்தாபிக்க அப்பொழுது அவர் சொன்ன யுக்திகளைச் சில குறிப்புகளுடன் கூறுவோம்:—

(i) தூக்கமும் விழிப்பும் ஒன்றன் பின்னொன்று தொடர்ந்துண்டாவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். அதில் விழிப்பிலிருந்து தூக்கமும், தூக்கத்திலிருந்து விழிப்புமுண்டாகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளாமல், விழிப்பிலிருந்து தூக்கமுண்டாவதை மட்டும் ஒப்புக்கொண்டு, விழிப்புக்கு வேறொரு காரணத்தைச் சொல்லுதல் நித்தியத் தூக்கத்திலேயே முடியுமல்லவா? அவ்வாறே, ஜன்மத்திலிருந்து மரணமும் (ஆத்மாபிராணனுடன் சம்பந்தப்படுவதே ஜன்மம், அவற்றின் பிரிவினையே மரணமாகும்,) மரணத்திலிருந்து ஜன்மமுமுண்டாகின்றனவென்று அங்கீகரிக்காமல், ஜன்மத்திலிருந்து மரணமுண்டாவதை மட்டுமே ஒப்புக்கொண்டு, ஜன்மத்திற்கு மற்றொரு காரணத்தைக் கூறுதல் சூன்னிய வாதத்திலேயே முடியும். ஆகையால், மேற்சொன்ன தூக்கம் விழிப்புப்போன்ற எதிரிடையாயுள்ள பொருள்கள் ஒன்றற்கொன்று காரணமாயிருக்கின்றன. இதுவிஷயத்தில் தத்துவத்தை ஆராயும்பொழுது, மரணமென்பது சாசுவதமான அழிவல்ல, மறு ஜன்மத்திற்கு அனுகூலமான முன்னுள்ளதாகிய நிலைமையே என்று ஏற்படுகிறது. இது "காரியத்திற்குப்பிராக்பாவம்காரண" மென்று இந்தியதத்துவஞானிகள் கூறும் விஷயத்தை ஞாபகம்வைத்துக்கொண்டால்நன்குவிளங்கும்

(ii) இந்த ஜன்மத்தில் நமக்கு ஏற்படும் ஞானமெல்லாம் முன்னுள்ள அனுபவத்தினாலேற்பட்ட வாஸனைகளின் பலனே. இதையொத்தயுக்தியினால் முன் ஜன்மத்தை ஸ்தாபிக்கும் பிரகாணங்களில், பிறந்த மறு நிமிஷமே குழந்தை யழுவதையும், தாய்ப்பால் குடிக்கப் பிரவிர்த்திப்பதையும், முக்கிய உதாரணமாக நம் முன்னோர்களெடுத்திருக்கிறார்கள்.

(iii) மாறுதலடையாத நிலைமையே ஆத்மாவின் சுபாவம். முடிவாய் அழிவடைதலென்ற விகாரம் இதற்கு விபரீதமான தன்மை. இரண்டு விபரீத குணங்கள் ஒரே வஸ்துவினிடத்தில் சுபாவத்திலே யிருப்பது ஒவ்வாது. ஆகையால் விகாரமில்லா நிலைமையைச் சுபாவமாகக் கொண்ட ஆத்மாவானது இயற்கையிலேயே நாசமென்ற விகாரத்தை யடைய முடியாது.

8. ஞானம்தான்தர்மம். தெளிவாகத் தர்மத்தின் சுரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்டால் தர்மத்திலேயே பிரவிர்த்தி யுண்டாகுமென்பது இதன் தாத்பரியம். தற்காலத்திய மேனாட்டுத் தத்துவசாஸ்திரிகளிற் சிலர் மாசற்ற விவேகத்தினாலேயே மனிதனுடைய நடவடிக்கைகள் எப்பொழுதும் ஏற்பட்டாலொழிய இது பூரண

மாய் உண்மையாகாது என்று சொல்லுகின்றனர். ஆகிலும் தன்னைத்தானே அறிவது தான் அறிவின் பெருமையென்று சொல்லிய ஸாக்ரடீஸின் நோக்கத்தையும், ஆத்மஞானத்தையே பரம தர்மமாகவும் தர்மவிசாரத்தின் முடிவாக ஆத்மவிசாரத்தையும், கைக்கொண்ட யாக்ஞியவல்கியர், ஆபஸ்தம்பர், மனு முதலிய நம்முன்னோர்களுடைய நோக்கத்தையும் சம்பந்தப்படுத்திப்பார்த்தால், ஒருவாறு ஸாக்ரடீஸின் அபிப்பிராயமும் இவ்விஷயத்தில் குற்றங் கூறத்தக்கதல்லவென்று எண்ணலாம்.

9. தன்னைத் தானே அறிந்துகோள்.—பிரீதி வைக்கும்படியான பொருள்களுக்குள் ஆத்மாவே சிறந்தது என்பது அனுபவத்தால் விளங்கும். ஆகையால் அறியவேண்டிய பொருள்களுக்குள் ஆத்மாவே முக்கியமானது. ஆத்ம விஷயத்தில் ஏற்படும் அறியாமையே எவ்வித அவிவேகத்திற்கும் மூலமென்று முறையிடும் நமது உபநிஷத்துக்களின் தாற்பரியமே இச்சிறு வாக்கியத்தி லடங்கியிருப்பதாகக் கூறலாம்.

10. தத்துவசாஸ்திர ஆராய்ச்சியில் ஏற்படுங் கோட்பாடுகள் அவைகளைக் கைப்பற்றுஞ் ஜனங்களின் அனுபவத்தில் ஏற்படும் பேதங்களை யறிந்தாலொழிய அறியப்பட்டனவாகக் கொள்ளக்கூடாதென்பது 'பலமுகவாதிகளின்' சித்தாந்தம். இது நம்முன்னோர்களா லனுசரிக்கப்பட்ட பிரசித்தமான விஷயங்களுக்குள் ஒன்றென்று, "பலசுருதியில்லாமல் வேதத்தில்விதி சுருதியில்லை" என்ற விஷயத்தாலும், வியாஸர் ஜைமினி, இவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அதிகரணங்களில் பலபேத விசாரத்திலுள்ள சிரத்தையாலும் விளங்கும். பலமுகவாதிகளின் சித்தாந்தத்தை யனுசரித்தே ஸாக்ரடீஸனும் ஆத்மஞானம், ஆத்மநித்யத்வம், தர்மசொரூபம் இவைகளின் விஷயமாய்க் கைப்பற்றிய நிர்ணயங்களை, அனுபவத்தில் பிரயோசன பேதத்தின் மூலமாகவே நிரூபித்தார் என்பது யுத்தக்களத்தில் அவருக்கிருந்த அசாதாரணமான தைரியத்தையும், பெரியவிபத்துக்காலங்களிற்கூட தர்மநிலையிலிருந்து வழுவாத அவரதுமனோநிலைமையையும், அவரதுமேற்கோள்களையு மொன்று சேர்த்துப்பார்த்தால் வெளியாகும்.

தமிழ் இலவச லைப்ரேரி

ஸ்ரீமான் பண்டித ஜீ. ஜகந்நாதய்யர்

[பண்டித ஸ்ரீமான் வியாஸத்தில்யாரையோ பூர்வபக்ஷம் செய்து வெகுதூரம் எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் அதை யின்னும் சற்று வெளிப்படையாக்கி, 'இன்னார் இச்சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லியதை நாம் பூர்வபக்ஷஞ் செய்திருக்கிறோம்,' என்று சுட்டியிருப்பாராகில் அனுகூலமுண்டு. அவ்வாறு செய்யாதவரை 'காற்றைக்குத்திக் கையை நோகச் செய்துகொள்ளும்' நியாயத்தை அனுசரிக்கும். எடி.]

தற்காலம்தமிழ்ப்பாஷையைஅதற்கு வந்திருக்கும் க்ஷீண தசையிலிருந்து உத்தாரம் செய்ய எண்ணங்கொண்ட பெரியோர்களாகிய அபிமானிகளே, நீங்கள் கொண்ட எண்ணம் சரியானதென்று ஒப்புக்கொள்ள யாதோராக்ஷேபமும் பெரும்பாலுமிராது. ஆனால் மெட்ரிகுலேஷன் பரீக்ஷைக்குஅனுப்பப்பட்டமாணவர்களில் 40-க்கு 4-விழுக்காடுதேறி, ரிசல்டை எதிர்பார்த்து, வாயங்காந்து, பிரமையடைந்துநிற்குமிக்காலத்தில், எடுத்த இவ்விஷயத்தை விவரிப்பதினால் இதில் ஏதேனும் சற்றுப் பலன் உண்டாகுமென்று எதிர்பார்க்கிறோம். காவியம், சாஸ்திரம், நாடக முதலானவைகளைத் தமிழில் தற்காலம் உணர்ந்து, உயர்ச்சிபெறுவது நடவாதகாரியம் என்பது சில பெரியோர்களின் கொள்கையாயிருக்கிறது. அவ்வாறு அவர்கள் கொள்கைக்குக் காரணம், தற்காலம் இந்தப் பாஷையிலுள்ள கலைகளில் மிகுந்த தேர்ச்சியுற்ற புலவர்களில்லாததோ, தகுந்த புத்தகங்களில்லாததோ, அல்லது வேறு எவ்வகைக்குறைவோ, தெரியவில்லை. அது எப்படியாகிலும் இருக்கட்டும். எமக்குத்தோன்றியவாறு தற்காலம் தமிழ் நூற்கற்ற தண்புலவர் தம்மளவிற் குறைந்தாரில்லை. சிறிதளவு குறைவுற்றோ, பெரும்பான்மை குறைவுற்றோ, இருக்கிறார்கள் என்றே வைத்துக்கொண்டு கருதுவோம்.

சிறுபான்மை குறைந்திருப்பின், குறைந்தது போக மீந்திருக்கும் பெரும்பான்மையைக் கொண்டே பூரணமாக்கிவிடலாம். பெரும்பான்மை குறைந்திருப்பின், நாம் விரும்பிய வளவிற்குப் போதாதென்று கொள்வதாயிருந்தால், அம்மீந்திருக்கும் சிறுபான்மை யளவிலும் போற்றுமையைக் காரணமாகக்கொண்டு, நாளடைவில் இந்தப் பரம்பரைக்கு க்ஷயமேற்பட்டு, முற்றிலும் நசித்துப் போகுமென்பதற்கையமில்லை.

ஆனால் தமிழ்ப்பாஷையை விருத்தி செய்வதே அப்பெரியோர்களின் கருத்தாகக் காட்டுகிறார்கள். என்றாலும் வசன நடையைப்பற்றித்தான் சம்பாஷணை நிகழ்கின்றது. ஆகிலும் வசனநடையைப்பற்றி யாதும் மறித்துக் கூறிற்றிலேம். இக்காலத்திருக்கும் வித்துவான்களின் தொகையை யுயர்த்துவதற்குத்தகுந்த வழிமாத்திரமே எம்மால் கூறச் சாத்தியமாயிற்று. அஃதெங்ஙனமெனில், சிறிதளவோ, பெரிதளவோ, வித்துவான்களும், நூல்களுமுள்ள இக்காலத்திலேயே அவர்களையும் அவைகளையும் பாதுகாக்காமல் விட்டுவிட்டால், நமக்கு வேண்டிய மற்றொரு காலத்தில் அச்சாதனங்கள் கொஞ்சமேனும் கிடைப்பது எளிதென்பது என்ன நிச்சயம்? நாம்மேலே கூறியவண்ணம் வித்துவான்களின் தொகையை யுயர்த்துவதென்பது பெயர்மாத்திரத்தால் அன்றென்பதைப்பெரியோர்கள் நிச்சயிக்கலாம். முயற்சி வீணாகா தென்பது யாருக்கு மொத்த விஷயம். ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் துணிவாய்த் தாங்கள் செய்யப்புகுங் காரியங்களி லிறங்கிவிடவேண்டும். இக்காரியம் தெரியாது, முடியாதென்று நினைத்துக்கொண்டு சும்மாயிருத்தல் கூடாது. எழுதத் தெரியாத ஒருவருக்கு எழுதத் தெரியவேண்டுமானால், முதலில் காகிதமும் பேனாவும் கூசாமல் கைபிலெடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். அதற்கப்பால் எழுதிப் பழகப்பழக எழுத்தினது உருவத்தின் தன்மை தன் கண்ணுக்கு அழகாய்க் காணப்பட்டுத் தன்மனம் ஒப்பியபின், நாளடைவில் நல்லெழுத்துக் காரனாகிறான். காகிதம் பேனாக் கையிலெடுக்கும் போதே தைரியமில்லாமல் இது நம்மால் முடியப்போகிற தல்லவென்று விட்டு விட்டால் எழுதிப் பழகுவதுதானெப்படி? ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் இப்படியே முயற்சி திருவினையாக்குவதாயிருக்கத் தமிழ்ப் படிப்புக்குமட்டும் பூரண பாண்டித்தியம் இக்காலத்தில் உண்டாவது யாவருக்கும் நடவாத காரியம் எனத்திடீரென வெண்ணங்கொள்வதாயிருந்தால், அதற்குச் சமாதானம் எந்த விதமாய்ச் சொல்லுதல் சாத்தியம்?

இன்னுமிக்காலத்தில், தமிழ்ப் பாஷையினால் விஷயஉணர்ச்சிக்கும், ஜீவனோபாயத்திற்கும் தகுந்த வழிகளில்லை யாதலால், அப்பாஷையிலுள்ள காவிய முதலியவற்றில் ஆசை வைப்பது நடவாத காரியம் என்று அப்பெரியோர் கொள்வதாயிருந்தால், அப்பாஷை யபிவிருத்தியாகவேண்டுமென்ற வெறும் பேச்சு மாத்திரத்தால் என்ன பயன் கிடைத்து விடப்போகிறது? பாஷாபிவிருத்தியை நாடியபெரியோர்க்கு அதனிடத்து அவநம்பிக்கை ஜனிப்பதேன்? தான் புகுங்கருமத்தில் அவநம்பிக்கை பிறந்தால் இடையூறில்லாமல் எங்ஙனம் ஒருவன் துணிந்துமுடிப்பான்? ஒருவன் தன்னிடத்துள்ள தோஷங் கூடிய ஒரு பொருளை, அதாவது, சுழிக்கேடுள்ள ஒரு பசுவை, விலைக்குக் கொள்வாருண்டோவென்று கூவியழைத்தால், இவனது பசுவை வாங்க யார்தான் சம்மதிப்பார்கள்? அதனிடத்துள்ள குற்றத்தைப் பரிகரித்துக் கௌரவப்படுத்தினாலன்றோ நல்ல லாபம் பெறக்கூடும்? அதைவிட்டுத் தனது பசுவின் லக்ஷணத்தில் தானே குறை கூறுவதாயிருந்தால் மற்றையோர்க்கு அஃது எவ்வாறு கூடுதல் கூடும்? இங்ஙனமாகவே, தமிழில் பூரணமாய்த் தேர்ச்சியடைவது இக்காலத்து நட

வாதகாரியம் என்ற கொள்கையோடொத்த வாசகத்தினால் உண்டாகும் பயன் பின்வருமாறு: முதலில் அவ்வாசக கர்த்தாவின் தமிழிராய்ச்சியைக் காட்டுவதொன்று. அதாவது,நம்போல் பிரயாசைகொண்டு யாரும் ஆராய்ச்சி செய்திரார்கள் என்னுங் கருத்துட்கொண்டு, தாம் அடைந்ததே சுகதுக்கம், ஏனையோர் யாரும் அதற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாதென்னும் தமது அகம்பாவக்கொள்கை தோன்றக் கூறியதாகும். இரண்டாவது, இவ்வாசக கர்த்தாவை நன்கு மதித்த கனவான்கள் இவரது சொல்லைபும் உண்மையென்று நம்பி, நம்மாலெல்லாம் இவ்வளவு நன்கு மதிக்கப்பெற்ற இவர்க்கே இவ்விஷயம் சாத்தியமில்லையெனில், நமக்கெவ்வாறாகுமோவென்று அஞ்சி, அவ்வார்த்தைக்கே அயர்ந்து தாம் இனிச் செய்யப்போகும் முயற்சியைக் கைவிடுதல். மூன்றாவது, ஏதோ துணிந்து அங்ஙனமாராயுங்கால் அதற்கு அநேக இடையூறுகளும், சகிக்கவொண்ணாத் துன்பங்களும் உள்ளனவெனச் சொல்லியதாகவும் பயன் கொடுக்கிறது.

இதுஎவ்வாறாயினும் ஆகுக. பொதுவாகஇப்பெரியோரை நன்கு மதிக்கப்பட்ட ஒரு சாரார்க்கு மாத்திரம், அவ்வவர்கள் செய்யும் முயற்சியைத் தடுக்கத் தகுந்த ஆதாரமிடமாகிறதனால், தமிழபிவிருத்தியைக் கெடுக்க முயன்றவியர்க்கை யுடையவர்க்கு இது முக்கிய குருவாக்கியமாக ஏற்படுகிறது. என்றாலும் தமிழ்ச் சம்பந்தமே யில்லாமலிருக்கும் வமிசத்தார் கூடச் சில வித்துவான்கள் இதைக் கற்றுத் தமிழ்ப்பாஷையில் ஏதோ ஒருவித காரணத்தால் நல்ல அபிப்பிராயங்கொண்டிருப்பவர்களை யாரும் எந்த விதத்தினும் தடுக்கமுடியாததாகும். தவிரவும் தமிழ்ச் சம்பந்தமில்லாத் தேசத்திற் பிறந்து இத்தமிழ் நாட்டிற்குவந்த பின் சிலசாரார் ஜீ பாலிண்டு துரையைப்போலத்தமிழ் லைப்ரெரி தேடுவார்களானால் அவர்கள் தமிழ்கற்பது நடவாதகாரியமென்று சிந்திக்கவுஞ் செய்வார்களா? ஆனால், அவர் கொள்கையோடு கூடிய இந்தவுரையை நாம் மறுத்துக்கூறி, அதனால் மறுத்துக் கூறுவதிற் சமர்த்தன் எனப் பெயர்வாங்கிச் சந்தோஷிக்கலாம் என்ற எண்ணம் நமக்கில்லை. நம்முடைய நோக்கமனைத்தும் உள்ளதைக்கொண்டே விருத்தியடைவித்து நலம்பெற வேண்டுமென்பதே. அந்த நோக்கத்தை எந்தவிடத்தில் காண்பித்தால் ஈடேறுமென்று வெகுநாளாய்ச் சிந்தித்திருந்ததில், தற்காலம், இந்த வித்யாவிஹாரிணி என்னும்நண்பனை யவனது தலைவர் மூலமாய் நட்புப்பூண்டு, அவன் தமிழ் நாடெங்கும் நிறைந்த தமிழபிமானிகளிடத்திற் செல்கின்றவனும், இனி மேற்சொல்லவேண்டியவனுமாகின்றான். ஆதலால் பிறரது கொள்கைக்கெதிரான வெமது தமிழபிவிருத்திக்கேற்ற சொந்த வபிப்பிராயங் கூறியதேயன்றி மற்றெவரையும் எந்தக் காரணத்தாலும் தூஷிக்க முன் வரவில்லை. தூஷணாதி வியவகாரத்தினால் மத்தியில் நின்று காண்போர்களின் காக்ஷிக்குங்கூட விநோத மேற்பட்டு, நல்ல அறிவாளிகளாயிருந்தாலும் தங்களது முயற்சியைத் துறந்து, புத்தியையும் அவ்வியவகார மார்க்கத்திலேயே செலுத்திக் காலத்தை வீணாகக் கழிக்கிறார்கள்.

ஆனாலும் அப்பெரியோரின் அபிப்பிராயமும் ஒரு விதமாய் ஒப்புக்கொள்ள விடமுங்கொடுக்கிறது. மேலும் அவர் சாமான்னியரென்று நாம் எண்ணியிருந்தால் மாத்திரம் அவரது சொல்லும் நமக்குச் சாமான்னியமாகக் காணும் என்பது நிச்சயம். அவரது கருத்து ஒரு நல்ல பொருளைக்கொண்டு அந்த வாசகத்திலாழ்ந்து கிடக்கிறது என்பதற்கு அணுவளவும் சந்தேகமில்லையென்பது நமது துணிபு. அஃதெவ்வாறெனில், இந்த எளியவராயுள்ள அபிமானிகள் தங்கள் தங்கள் ஜீவனோபாயத்தையும் குடும்ப வியவகாரங்களையும் பார்த்தமைப்பதே பெருஞ்சிரமமாயிருக்க,

இதிலும் தலையிட்டுக்கொண்டால் இதற்கிது வும், அதற்கதுவு முடித்துக்கொள்ளும் வகை யில்லாமல் வீண் பிரயாசையால் சரீர பலத்தை யும், மனோபலத்தையும் போக்கிக்கொண்டு அகாலமரணத்துக்கு உள்ளாகிறார்கள் என்பது ஒன்று. இரண்டாவது, மிகுந்த பணக்காரர் களிற் பெரும்பாலார் தங்கள் செல்வச் செருக் கினாலும், அதை யனுசரித்து இன்னகாலத்தில் இன்னின்ன உணவு உண்ணவேண்டும் என் றும், இன்னவேளைகளில் இவ்விவ்விதமான உடை உடுக்கவேண்டுமென்றும், நல்ல வாக னாதிகளில் உலாக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், பற்பலவிதமாயெண்ணி யெண்ணி, அப்படி யெ ண்ணியதாலுண்டான சோகத்தினால் அவ்வெ ண்ணிய காரியங்களைச் செய்ய முற்றிலும் மற ந்துவிட்டுச் சோம்பலினாலும் தங்கள் ஆயுளை வீணாக்கிக் கொள்வதாம். மூன்றாவது, மேற் கண்டவர்களிற் சிறு பாலார் தனவந்தரா யிருப்பினும், எடுத்துக்கொண்ட விஷய அபி விருத்தியில் மிகுந்த அபிமானிகளாயிருப்பி னும், இவர்கள் தம்மளவிற் சிறுபான்மையராய் இருத்தலினால், இவர்களது கருமமும் முயற்சி யும் யார்க்கென்றுதான் உபயோகப்படுத்த முடியும்? தங்களைத் தாங்கள்தான் கவனிக் கச்சாத்தியப்படும். ஆதலின், இந்நிலைமையிலு ள்ள இவர்களை முற்கூறிய ஏழைகள் பாற் படுத்துதல் அமையுமென்பதுமேயாம். ஆகிய இத்தியாதி விஷயங்களை மனதிற்கொண்டே வெளிக்குச் சுருக்கமாக இது நடவாத காரிய மென்று அப்பெரியோர் கூறியதாகும் என்று முக்காலும் கூறுவோம்.

ஆகையால்நாம்முன்பாகத்தில்விரித்தெழுதிய விஷயம் அவர் சொல்லைக் குறைகூறியதல்ல வென்று இதைவாசிக்கும் கனவான்கள் ஒவ் வொருவருக்கும் இனிது விளங்கும். இப்படி விரித்தெழுதியதனால் பயன் பிரத்தியேகமாய்க் காணலாம். இல்லாவிடில், ஒருவர்க்கொருவர் அபிப்பிராய பேதப்பட்டு வீண்வியவகாரத்தில் கொஞ்சம் காலம் விரயமாகும். இன்னமிதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியவை எவ்வளவோ யிருந்தாலும், தமிழ் இலவச லைப்ரெரி என்று தலைக்குறிப்பிட்டுத் தமிழபிவிருத்தியின் பொ ருட்டு, நாம் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைத் தொடங்கவேண்டி யிருக்கிறது. அது எதற் கெனில், இதுகாறும் எழுதிவந்த விஷயமாகிய தமிழ் வளர்ச்சியின் பொருட்டே என்பது இனிது விளங்கும்.

ஆனால் தமிழ் இலவசலைப்ரெரி என்றால், புஸ்தகசாலையை இனாமாக நாம் கொடுப்பதல்ல வென்றும், பலர் சேர்ந்து புஸ்தகசாலை யேற் படுத்திப் புஸ்தகங்களை வாசிப்பவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவி புரிவதாமென்றும், இதிற் படிக்கும் கனவான்கள் ஒவ்வொருவரும் நன்குணர்வாராக. நாமே லைப்ரெரி வைத் துக் கொண்டிருக்கிறோம், என்றே கருதிக் கொள்வோம். அதனால் எத்தனைபேர் படிக்க முடியும்? நம்முடைய லைப்ரெரி ஒன் றையேவைத்துக்கொண்டு இவ்விந்தியாவிலிருக் கும் எல்லாத் தமிழபிமானிகளும் கற்ப தானால், ஒரு மனிதன் தனக்கு நிழற்றா வும், மழைக்கு ஆதாரமாகவும் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சிறு குடையைக் கொண்டு இந்தியாவிலுள்ள மலைத்தொடர்க ளின்மேல் வெய்யிலும், மழையும் படாமற் பாதுகாக்க முயல்வது போலாகும். மேலும் தமிழில் வசன நடையைக் கற்பதுடன் கலா சாலைகளில் ஆங்கிலம் தெரியாத மாணாக்கர்க ளுக்கு அப்பாஷை கற்றுக் கொடுக்கும்போது, உபாத்தியாயர்கள் இங்கிலீஷில் பிள்ளைகளைச் சிறு கேள்விகேட்டும், அவர்களுக்கு ஆங்கில அரிச்சுவடிகூடத் தெரியாமலிருக்கும்போது அக்கேள்விக்குச் சிறு விடை சொல்வித்தும், கற்றுக்கொடுப்பது போலவே, செய்யுள் நடை களையும் பண்டித நடைகளையும் பல குறிப்புக ளுடன் தொடர்ச்சியாகவும் கற்றல் நன்று. இங்ஙனம் கற்பிக்கவும், மேற்கூறிய லைப்ரெரி யின் மகிமையை உணரவும் வல்ல தமிழ்ப் புலவ ரின்றியமையாததே. அவர்களாற்றான் இப்பாஷை செழித்தோங்கி வளரவேண்டும். அவர்களும் அன்பு முதலிய பெருங்குணங்கள் இயற்கையில் வாய்ந்த கனவான்களாலேயே சுகஜீவிகளாக வேண்டும்.

(இன்னும்வரும்)

பெஞ்சமின் பிராங்கிலின்

சிறுபிள்ளைகள்செய்த வீரச்செயல்கள்.

1. பெஞ்சமின் பிரான்கிலின்

ஸ்ரீமான் ஆர். கே. குப்புசாமி அய்யர் அவர்கள், பி.ஏ., எல்.டி.

உலகில் மிகத்தாழ்ந்த குடியில் பிறந்திருந்தும், தமது விடாமுயற்சியாலும், உழைப்பாலும், புத்தி நுட்பத்தாலும், தமக்கு என்றும் அழியாப்புகழை நிலைநாட்டிக்கொண்ட பிரசித்திபெற்ற மகான்கள், தமது இளம் பிராயத்தை ப்பயனுண்டாகும்படி எவ்வாறு கழித்தனர் என்பதைப்பற்றி ஒவ்வொரு மாதமும் சிறிது சிறிதாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோம்.

இன்று நாம்பேசுவதாய் எடுத்துக்கொண்ட பெஞ்சமின் பிரான்கிலின் என்னும் இப்பெரியவர் 18-வது நூற்றாண்டின் முதலில் (1707-ம் வருஷம்), அமெரிக்காவில் பிரசித்தி பெற்ற **போஸ்டன்** நகரில் பிறந்தவர். இவருடைய தகப்பனார் மிகவும் ஏழை. மெழுகுவர்த்திசெய்து அவற்றை விற்று ஜீவனம் செய்துவந்தார். ஆகையால் பெஞ்சமின் சிறுவயது முதற்கொண்டே தன் தகப்பனரோடு சேர்ந்து வேலை செய்யவேண்டியிருந்தது. இம்மகானுடைய சிறுவயதைப்பற்றியே முக்கியமாய் இச்சந்தர்ப்பத்தில் பேசப்போகிறபடியால் ஏக வசனத்திலேயே பேசுகிறோம். காலையில் படுக்கைவிட்டு எழுந்தது முதல் மாலைவரையில் பெஞ்சமினுக்கு வேலை சரியாய் இருக்கும். பத்துவயது முதற்கொண்டே அவன், மெழுகுவர்த்திக்குத் திரி வெட்டுவதென்ன, அச்சில் உருகின மெழுகை வார்ப்பதென்ன, ஆறியபின் அச்சினின்று எடுத்துவரிசையாய்க்கட்டுவதென்ன—ஆகிய இவ்வகையான வேலைகளைச்சதா செய்துவருவான். இவ்வித வேலை பெஞ்சமினுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றாலும், செய்தே தீரவேண்டியிருந்தது. சிறந்த புத்திநுட்பமும், களங்கமற்ற மனோபாவமும் உடைய எந்தச் சிறுவனும், தனக்கேற்பட்ட வேலை எவ்வளவு அருவருப்பாக இருந்தபோதிலும் அந்த வேலையைத் தவறாமல் தினந்தோறும் செய்துதான் வருவான்.

இவ்வேலைகளோடு ஏதோ கொஞ்சம் கல்வி கற்றுக்கொள்ளட்டுமென்று அவன் தகப்பனார் பெஞ்சமினை அவ்விடமுள்ள சிறு பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பினார். அனுப்பினதும் அவன் வெகு சுளுவாய் எழுதவும் படிக்கவும் கற்றுக்கொண்டான். அது முதல் புஸ்தகங்களைப் படிப்பது என்றால் போதும், அவனுக்கு 'அன்னம் ஆகாரம்' கூட வேண்டாம். அதேவேலையாய் இரவெல்லாம் படிப்பான். அவன் தகப்பனாரும் புத்திசாலியானபடியால் சில புஸ்தகங்களை வீட்டில் சேர்த்துவைத்து இருந்தார். அவற்றுள் ஒன்றேனும் பாக்கியில்லாமல், பெஞ்சமின் எல்லாவற்றையும் "கரைத்துக் குடித்துவிட்டான்." அவற்றுள் 'கீர்த்திபெற்ற கிரேக்கர்களின் சரித்திரம்' என்று ஒரு புஸ்தகம் இருந்தது. அதைப்படிப்பதில் சிறுவனுக்கு மிகப்பிரியம். அதைப்படித்தபின் பெஞ்சமின் தனியாய்ஓர் இடத்திலாவது, சமுத்திரக் கரையிலாவது போய் உட்கார்ந்துகொண்டு, தான் படித்ததைப்பற்றிச் சிந்திப்பதும், மனதில் கற்பனை செய்து கொண்டிருப்பதும், அவன் ஆசையோடு செய்யும் காரியங்களில் ஒன்று.

வீட்டில் வேலை முடித்துக்கொண்டு, சாயங்காலம் ஒழிந்த வேளைகளில், போஸ்டன் நகரத்துத் துறைமுகத்தில் போய் நீந்துவதும், அவ்விடத்தில் யாராவது விட்டுப் போயிருக்கும் சிறுபடகில் ஏறிக்கொண்டு, அதைச் சமுத்திரத்தில் செலுத்திக்கொண்டு போவதும், பெஞ்சமினது வழக்கம். அவ்வேளைகளிலெல்லாம் அழுக்குப்படிந்த துணியைக் கட்டிக்கொண்டு பிச்சைக்காரப் பிள்ளையைப்போல் இருந்தாலும், அவனுடைய நீண்டுருண்ட தேகமும், சிரித்த முகமும், உள்ளறிவை விளக்கும் கண்களும், எல்லாருடைய கண்ணையும் கவர்ந்தன. தற்செயலாய் அவனைக் கண்டெடுத்துப்

பார்த்த ஒருவர் மறுபடியும் அவனை இரண்டாம்தரம் உற்றுப் பாராது தன் வழியே போதல் அரிது. ஆகையால் துறைமுகத்தில் வந்துசேரும் ஒவ்வொரு மாலுமிக்கும் பெஞ்சமினை நன்றாய்த் தெரியும். படகுகளும், கப்பல்களும் நெருங்கி நிற்கும் அப்போஸ்டன் துறைமுகத்தில், அந்தக் கப்பல்களுக்கும் படகுகளுக்கும் இடையில் உள்ள சிறு சந்துகளில், வெகு சாதுரியமாய்த் தன் சிறு படகைத் தள்ளிக்கொண்டு போகும்போது, வயது சென்ற மாலுமிகள் எத்தனைபேர் அவனைக்கவனித்துப் பார்த்த வண்ணமாய் நிற்பார்கள்!! எத்தனை பேர் அவன் பேரைச் சொல்லி அழைத்து, அவனை உற்சாகப்படுத்துவார்கள்!! நீந்துவதும், படகோட்டுவதுமே அவனுக்கு தினந்தோறும் கிடைக்கும் தேகப்பயிற்சி.

கடற்கரையிலிருந்து வெகுதூரம் படகைச் செலுத்திக் கொண்டு போனபிறகு ஏகாந்தமாய், ஆகாயம் மேலும், கீழேசமுத்திரமுமாயிருக்க அவ்வியற்கைக் காட்சியைப் பார்த்துப் பார்த்து அவனுக்கு ஆனந்தம் பொங்கும். அவ்வானந்த மிகுதியால்தானே ஏதோ வாயில் வந்தபடி பேசுவான், பிதற்றுவான். 'இதுகாறும் என் வீட்டில் சிறைபட்டிருந்தேனே! இப்பொழுதன்றோ சந்தோஷப் படுகின்றேன்' என்பான். சிலவேளைகளில் வயிறுநிறையச் சமுத்திரக்காற்றை நிரம்ப உட்கொள்வான்! சில வேளைகளில் மெய்மறந்து குதித்து ஆடுவான். இவ்விளையாட்டுகள் சிறுவனுக்குப்பலம் கொடுத்ததுமன்றி அவன் மனதைத் தேற்றின. கெட்ட நாற்றம் வீசும் கொழுப்பைக் காய்ச்சி அச்சில் ஊற்றுவதும், அந்த நாற்றத்தையே நுகர்வதும், அக்கொழுப்பைக்கையில் தொடுவதும், அது தேகத்திலும் ஆடையிலும் படுவதும்—ஆகிய இவ்வெறுப்புள்ளகாரியங்கள் ஒருமனிதனுக்கு ஒழிந்தால், அவன் மனதாரச்சந்தோஷப் படுவது ஓர் அதிசயமா? வயதுகூடிய மனிதர்களுக்கே சந்தோஷமாய் இருந்தால், சதாவிளையாட்டையே விரும்பும் சுபாவமுள்ள ஒரு சிறுவனுக்கு எப்படி இருக்கும் என்று நீங்களே எண்ணிக்கொள்ளலாம்! சில சமயங்களில் துறைமுகத்துக்கப்பால் சிறிதுதூரத்தில் சமுத்திர மட்டத்துக்குமேல் கிளம்பிநிற்கும் ஒருபாறைக்குத் தன் படகை ஓட்டிக்கொண்டு போவான். அங்கே நன்றாய் நீந்திவிட்டு, ஆடைகளையெல்லாம் வெயிலில் உலர்த்திவிட்டு, உல்லாசமாய்க் 'காற்றாட' உட்கார்ந்துகொண்டு, சமுத்திரத்தின் அழகையும், கடற்கரையின் பெருமையையும், துறைமுகத்தின் அமைப்பையும், தன் முன்னே தோன்றும் விசாலமான பட்டணத்தின் காக்ஷியையும், பின்னே அளவுக்கெட்டாது அகன்று கிடக்கும் வெள்ளக்கடலையும் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு அதேதியானமாய் அசைவற்று உட்கார்ந்து இருப்பான். சூரியன் அஸ்தமித்ததும் சுத்தமான ஆடைகளை அணிந்துகொண்டு படகைச் செலுத்திவந்து ஜாக்கிரதையாய் முன் இருந்த இடத்திலேயே பிசகாமல் கொண்டுவந்து நிறுத்திவிட்டு வீட்டுக்குப்போவான்.

இவ்விதமாய் இனிமையான ஏகாந்தத்தில் சிலமணிநேரம் கழித்தபிறகு வீட்டிற்குச் சந்தோஷத்தோடும் சுறுசுறுப்போடும் திரும்புவான். சாயங்காலம் சாப்பாடு முடித்துக்கொண்டு, எல்லாரோடும் கடவுளை ஆராதித்துவிட்டு, தான் வழக்கமாய்த் தூங்கும் சிறியதோர் அறைக்குச்செல்வான். அவ்விடத்தில் தனக்குப் பிரியமாயிருக்கும் புஸ்தகங்களைப் படித்து விட்டு, பல விஷயங்களைப்பற்றி இரவில் நெடுநேரம்வரையில் எழுதிக்கொண்டிருப்பான். இவ்வாறு பயிற்சி செய்வதில் அவனுக்கு அதிக சந்தோஷம். படுத்துக்கொள்ள நெடுநேரமானாலும் பொழுதுவிடியு முன்னே எழுந்து, தன் தகப்பனுருக்குச் செய்யவேண்டிய வேலையை ஒழுங்காய்ச் செய்யும் பொருட்டு, சரியான காலத்தில் தொழில் சாலைக்கு வேகமாய்ச் செல்வான். வாஸ்தவத்தில்

பெஞ்சமினுக்கு மெழுகுவர்த்தி செய்வதில் பிரியமேயில்லையென்று முன்னமே சொன்னோம். ஆனாலும் தன் வெறுப்பை வெளிக்காட்டினால் தன் தகப்பனாருக்கு மனவருத்தம் உண்டாகுமென்று அவரைத் திருப்திசெய்ய மனம் கோணாமல் வேலைசெய்வான்.

அவன் தகப்பனார் அவனுடைய பொறுமையையும், வணக்கத்தையும், ஊக்கத்தையும் பார்த்துச் சந்தோஷப்பட்டு, பிள்ளைக்குப்படிப்பில் உள்ள சிரத்தையைநோக்கி, அவன் படிப்பை விருத்திசெய்யவேண்டுமென்று எண்ணினார். ஆகவே ஒருநாள் தன் மகனிடம், "அப்பா, எனக்காக நீ இத்தொழிலைப்பொறுமையோடு இதுவரையிலும் செய்து வந்தபோதிலும், நீ இதை நீடித்து அனுசரித்துவரமாட்டாய் என்று எனக்கு விளங்குகிறது. உன் தம்பியும் பெரியவனாய்விட்டான். இனி அவன் உதவி எனக்குப்போதும்; ஆகையால் நீ உன் தமயனுடன்சேர்ந்து அவனுடைய அச்சுக்கூடத்தில் வேலைக்கு அமரலாம். படிப்பில் உனக்கு உள்ள ஆசைக்கு அவ்வேலையே தகுதியானது. அவ்விடத்தில் தான் போஸ்டனில் உள்ள சகலவிதமான புஸ்தகங்களும் உனக்கு லகுவாய்க் கிடைக்கும். நான் சொல்லும் ஏற்பாடு உன்மனதிற்குச் சம்மதமாய் இருக்குமென்று நம்புகிறேன்." என்றார்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் சிறுவனுடைய மனதில் சந்தோஷமிருந்தது. பலநாளாகவே தன் தமயனுடன் வேலை செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் பெஞ்சமினுக்கு இருந்துகொண்டே இருந்தது. ஆனால் தன்மனதுக்கு ஏற்ற இத்தகைய அனுகூலமான உத்தரவைத்தன் தகப்பனிடமிருந்து எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

நமது நாட்டில் இக்காலத்தில் எத்தனையோ பெயர் ஜீவகாலமுழுவதும் அச்சுக்கோர்த்தே கழிக்கிறார்கள். என்றாலும் அவர்களுக்குப் புத்தி விசாலமாவதே இல்லை. முழைகறிச்சுவையறியாதது போலவே இவர்கள் காலமும் கழிகிறது. என்றாலும், கவிகளுக்கும், வித்துவான்களுக்கும், தத்துவ சாஸ்திரிகளுக்கும் அச்சுக்கூடத்தில் வேலைசெய்வது ஒருபொழுதும் கஷ்டமாய்த்தோன்றாது. அச்சுக்கோர்க்கும்போதே மிகச்சிறந்த விஷயங்களைப்படித்து ஆனந்தப்படுவான். தான் இந்நாள்வரையில் வேலைசெய்யவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த அச்சியந்திரசாலையில் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் அவனுக்கு இன்பத்தைக் கொடுப்பது போல் தோன்றிற்று. மெழுகுவர்த்தி செய்யும்பொழுது அக்கொழுப்பிலிருந்து வரும் துர்நாற்றத்தைவிட அச்சியந்திரசாலையில் குவித்துக்கிடக்கும் காகிதங்களின் வாசனை ஆயிரம்பங்கு மேலாகத் தோன்றிற்று. ஆகையால் தான் வேலைசெய்யும் இடத்தை "சொர்க்கலோகம்" போலவே பாவித்தான். இத்தொழில் ஆசை மிகுதியால் தனக்குப் பிரதிகூலமான பல நிபந்தனைகளைத் தன் தமயன் ஏற்படுத்தியபோதிலும், அவை எல்லாவற்றிற்கும் அவன் உடன்பட்டு வேலைசெய்யச் சம்மதித்தான்.

தமயன் பெயர் ஜேம்ஸ்; அவனுடைய குணங்கள் பெஞ்சமின் குணங்களுக்கு முற்றிலும் மாறாகி இருந்தன. பணத்தில் அவனுக்கு அதிக கருத்துண்டு; மிகவும் பிடிவாதமுள்ளவன். உலகமறியாத குழந்தை பெஞ்சமினுக்கோ இத்துர்க்குணங்கள் அவ்வளவிற்குக் குறைவாய் இருந்தன. பெஞ்சமினுக்கு 21-வயது முடிகிறவரையில் யாதொரு கூலியும் கேட்காமல் சாதாரண வேலைக்காரன்போன்று வேலை செய்வதாயிருந்தால், அவனைத் தன்வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு வேலை கற்றுக் கொடுப்பதாய் ஜேம்ஸ் சொன்னான். பெஞ்சமினுக்கு எப்படியானாலும் சரி, தன்னை வேலைக்கு எடுத்துக்கொண்டால் போதும் என்றிருந்தது. தனக்குவேண்டிய புஸ்தகங்களைப் படிக்கச் சாவகாசம் கிடைக்குமே, அதுவேபோதும், அதுவே தக்க லாபமென்று எண்ணினான்.

இவ்வாறு அடிமைபோன்று தமயனிடத்தில் வேலைசெய்துக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில், பெஞ்சமினுக்குப் படிப்பிற்சிறந்த பணக்காரனை ஒரு ஆங்கிலேய வர்த்தகனுடைய சிநேகம் வாய்த்தது. இவ்வர்த்தகன் அடிக்கடி அச்சாபீஸுக்கு வருவதுண்டு. வருங்காலத்திலெல்லாம் வேலைகற்றுக்கொள்ளும் பெஞ்சமினைப்பார்த்துச் சந்தோஷப் படுவார். அவன் புத்திநுட்ப முடையவனென்று அவர் அறிந்தார். ஆகையால் அவனைத்தன் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனதுமன்றித் தனது பெரிய புஸ்தகசாலையில் எந்தப் புஸ்தகத்தை எப்பொழுது வேண்டுமென்றாலும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று உத்தரவு கொடுத்துவிட்டார். அம்மட்டுமா? அவரே படிப்பில் கெட்டிக்காரர். ஆனதுபற்றிப் பெஞ்சமினுக்குப் பலவிஷயங்களைக் கற்றுக் கொடுத்தார். நாளடைவில் ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன், ஆகிய இக்கவிகள் இயற்றிய நூல்களைப்படித்து அவற்றின் ரஸத்தை அநுபவிக்கச் சக்தி ஏற்பட்டது. கவிகள் எழுதிய செய்யுள்களைப் படிக்கப் படிக்கத் தானும் அம்மாதிரி செய்யுள் எழுத முடியுமோ, என்று எண்ணுவான்.

சிலநாள் கழிந்ததும் கூடியமட்டில் கவிகளின் விதிகளை அனுசரித்து, சிலசெய்யுட்களை எழுதத்தொடங்கினான். அவற்றின் அமைப்பு நன்றாயிருக்கிறதென்று தோன்றினால் அவற்றைத்தானே பாடிப் பார்ப்பான். இவ்வாறு பாடிய பலவற்றுள் "மாலுமிகளின் வீரச்செயல்களை"ப்பற்றி வர்ணித்துப் பாடிய பாட்டுக்கள் சில. அவற்றைத்தன் சிநேகிதர்களான மாலுமிகளுக்கும், மாலுமிச் சிறுவர்களுக்கும் வாசித்துக் காட்டினான். அவர்கள் அச்செய்யுள்களின் அழகைப்பார்த்துச் சிலாக்கியமாய்ப்பேசினார்கள். சிலர் சந்தோஷத்தோடு பெஞ்சமின்கூடவே பாடத் தொடங்கினார்கள். இதைக் கண்டதும் தன் செய்யுள்களை ஜனங்கள் விரும்புவார்களென்ற தைரியம் சிறுவனுக்கு உண்டாயிற்று. அவன் தமயனோ, ஜனங்கள் விரும்பும்—முக்கியமாய் மாலுமிகள் ஆசையோடு ஏற்றுக்கொள்ளும்—இப்பாக்களை அச்சிட்டால், தனக்கு மிகலாபம் உண்டு என்று கண்டு, உடனே அவற்றைப் பதித்து சிறுவனையே கொண்டுபோய்த் தெருத்தெருவாய் விற்று வரும்படி அனுப்பினான்!

பெஞ்சமின் ஒரு சிறு கைவண்டி நிறைய அப்பொழுதுதான் அச்சிட்டு எடுத்த ஈரமுலராத செய்யுட் காகிதங்களைப் போட்டுக் கொண்டு, வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு தெருத்தெருவாய்ப் புறப்பட்டான். மேலும் வழியில் போவோர் எல்லாம் இதை அறியும்படி அப்பாட்டுகளைப் பலமாய்ப் பாடிக்கொண்டே போனான். பாட்டுக் காகிதங்களைப் பலர் அதிக ஆவலோடு வாங்கினார்கள் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா! முக்கியமாய்த் துறைமுகத்தில் வயதுசென்ற மாலுமி முதல் கயிறு இழுக்கும் சிறுவன் வரையில் ஒவ்வொருவரும் தம் சிநேகிதனான பெஞ்சமினுடைய கவிகளைப் படிக்க விரும்பி அநேகம் பிரதிகளை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டனர். பெஞ்சமினுக்கு இப்பாக்களை எழுதின பெருமை ஒன்று தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. இவற்றை விற்றதினால் கிடைத்த ஒவ்வொரு பைசாவையும் தன் தமயனிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தான்.

ஆனால் அவன் தகப்பனார் பென் செய்த காரியத்தைச் சிறிதும் அங்கீகரிக்கவில்லை. ஏனெனில் அவர் வெகு புத்திசாலி. தமயனுடைய பணத்தாசையும், அவ்வாசையால், தம்பியைக் காரணமாகக்கொண்டு பணம் சம்பாதிக்க எண்ணியதும், சிறுவனுக்கு நாளுக்கு நாள் தானறியாமல் விருத்தியாய் வந்த கர்வமும், தகப்பனாருக்கு நன்றாய்ப் புலப்பட்டன. ஆகையால் ஒருநாள் அவர் தன் மகனைக் கூவி "பிள்

ஸாய்! நீ தெருத்தெருவாய்ச் சென்று உன் கவிகளை விற்றல் தப்பு; நீ பெருமைவாய்ந்த கவிகளில் ஒருவன் என்று எண்ணுகிருய்; அது பொய்யான எண்ணம்; உன் கவிகள் மிகவும் உபயோகமற்றவை; இவற்றை எழுதினதிலைலேயே பெருமையடைந்ததாக எண்ண நியாயமில்லை. விஷயங்களைப்பற்றி எளிய வசன நடையில் தெளிவாய் எழுதக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இதுவே நீ முதலில் செய்யவேண்டிய வேலை. உன் தொழிலை முதலில் சரியாய்ச் செய்யக் கற்றுக்கொண்டபிறகல்லவா உலகத்தாருக்கு உன் சாமர்த்தியத்தைக்காட்டப் போகவேண்டும். சிலர்மட்டும் உன்னைப் புகழ்ந்தால் போதுமென்ற அற்ப ஆசைப்படாதே; அதனால் சிறிதும் பயனில்லை. கீர்த்தியே தானுய் உன்னைத்தேடிவரும் வரையில், நீ பொறுமையுடன் மனப்பூர்த்தியாய் வேலை செய்யவேண்டும். நிலைபெற்று நிற்கக்கூடிய பெருமையும், சம்பத்தும் ஒருவனுக்கு மெதுவாகத்தான்வரும்; இவ்வுண்மையை நீயறிதல்வேண்டும்" என்ருர்.

பெஞ்சமினுக்குப் பல நற்குணங்களும் பொருந்தியிருந்தனவாகையால் அவன் தன் தகப்பனார் சொன்ன புத்திமதியை அதிக வணக்கத்தோடு ஏற்றுக்கொண்டான். அவன் தனதாயுள் முழுவதிலும் ஒரு சமயத்திலாவது தன் தகப்பன் அன்றுசொன்ன உண்மைச் சொற்களை மறக்கவேயில்லை. அவர்சொற்படி அன்று முதல் பல விஷயங்களைப் பற்றி வசன நடையில் வியாசங்கள் எழுதப் பயின்ருன். தான் விருத்தியடையும் பொருட்டு இங்கிலீஷ் பாஷையில் சிறந்த நூலாசிரியர்கள் எழுதியவற்றைப் படித்து அம்மாதிரி தானும் எழுதத் தொடங்கினுன். அக்காலத்தில் இங்கிலாந்தில் "ஸ்பெக்டேடர்" என்று ஓர் பத்திரிகை வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கிரமமாய்ப் படித்ததுமன்றி அம்மாதிரி எழுதுவதே அவனுக்குச் சிறப்பென்று தோன்றிற்று.

(இன்னும் வரும்)

காலஞ்சென்ற நமது எட்வேர்ட் மஹா சக்கரவர்த்தியின் சரித்திரம்

ஸ்ரீமான் கே. வேங்கடராம அய்யரவர்கள், பி. ஏ., எல். டி.

"வானேக்கிவாழு முலகெல்லாம், மன்னவன் கோனேக்கி வாழுங்குடி" என்றும், "குடிதழீஇக் கோலோச்சுமானில மன்னன் அடிதழீஇ நிற்குமுலகு" என்றும் திருவள்ளுவர் வாக்குக்குப் பொருந்த அரசு செலுத்தி, 1901ஞு ஜனவரிமீ 22உயில் பரலோகப் பிராப்தி யடைந்த நமது சக்கரவர்த்தினியாகிய விக்டோரியா என்னுஞ் சீமாட்டி "ஈன்றபொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்ருேனெனக் கேட்டதாய்" என்று புலவர் கூறியபடி "எட்வேர்ட்" என்னும் தன்னருமைக் குமாருடைய இராச்சிய பரிபாலனச் சீரையும் சிறப்பையும், கேட்டு மனங்களிக்கப் பிராப்தியடைவில்லை. மகாராணியார் தேகவியோகமடைந்தபோது 82-வயதானவர். அறுபத்து நாலு வருஷம் இராச்சியபாரத்தை வகித்துப் புத்தியிலும் தர்ம சிந்தையிலும் தமக்கு ஈடு புருஷர்களிலும் ஒருவருங் கிடையாதென்கிற மஹா பிரதாபத்தை யடைந்து "சூரியாஸ்தமனமறியாத" தமது இராச்சியங்களிலுள்ள பிரஜைகளால் மெச்சப்பட்டுத் தேகத்தைத்துறந்தனர். அவருக்கு ஐரை என்பது வரவில்லை போலும். காலஞ்சென்ற நமது சக்கரவர்த்தி எட்வேர்ட் 1841ஞு நவம்பர்மீ 9உ பிறந்தார். இவர் மாதாவுக்கு முன்னுண்ட அரசரிருவருக்கும் புருஷசந்ததி கிடையாது. விக்டோரியா மஹாராணி அவர்களுக்கும் முதற் குழந்தை பெண். இராச்சியத்திலிருந்த எல்லோரும் புருஷப்பிரஜை மஹாராணி அவர்களுக்கு ஜனிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருந்தபடி "எட்வேர்ட்" பிறந்தமையால், நாடெங்குங் களிப்படைந்தது. இவர் பிதாவுக்கு "பிரின்ஸ் ஆல்பெர்ட்" என்று பெயர். பிதா

வின் உத்தமகுணங்களை இங்கு கூறுவது அநுவசியம். "தந்தை மகற்காற்று முதவி அவையத்து முந்தியிருப்பச்செயல்," என்றபடி இராஜரீகத்துக்குக் கல்வி இன்றியமையாத கருவி என்றுணர்ந்து இவருக்கு நான்காவது பருவத்திலேயே உபாத்திமார் நியமிக்கப்பட்டுக் கல்விப்பயிற்சி தொடங்கப்பட்டது. "நல்லொழுக்கமும் ஆங்கில தருமமும்" இடையறாது நடக்கப்பெறுங்கல்வியைத் தன் மகனுக்குப் புகட்டவேண்டுமென்பது பிதாவின்கருத்து. அவரும் அந்தக் கீற்றினின்று வழுவாமலே கல்வி பயின்று வந்தார். ஐந்தாவது பிராயத்தில் கப்பல் யாத்திரைப்பழக்கம் உண்டாயிற்று. அக்காலத்தில் காண்டெர்பரி அத்தியக்ஷராயிருந்த பென்ஸன் நமது அரசரைப்பற்றிச் சொன்னது உண்மையாகவேயிருந்தது. "நுட்பபுத்தியும் ஆலோசனை நிறைந்த முகமும் இளவரசர்க்கு அமைந்துள்ளன" என்று 1846-ம் வருஷத்தில் சொல்லப்பட்டது. "ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்குதவா"தாகையால் இளவரசரின் பிதா தன் மக்களுக்குக் கைத்தொழிற் பயிற்சியும் செய்துவைத்து, அவரவர் தினந்தோறும்செய்து முடித்தவேலைக்குத் தக்கபடி கூலியும் கொடுத்து வந்தாராம். இது புதுமையாகத் தோற்றவில்லையா? அரசராய்ப் பிறப்பின் உண்டுறங்குவதைத் தவிர்த்து வேறு வியாபாரம் ஒன்றுமில்லையென்று அறியாதவர்கள் சொல்லித் திரிவார்கள். பதினன்காவதுவயதில் வேஷமாறி ஆங்கிலேய தேசத்தின் மேற்குப் பாகங்களையெல்லாம் சில தோழர்களோடு போய்ப் பார்த்து வந்தார். குதிரையேற்றம் முதலாகிய ராஜவித்தைகளை நன்றாய் அப்பியசித்துவருகையில் இராணுவங்களை நடத்தும் வகைகளையும் கர்னெல் புரூஸ் என்பவரிடத்திற் கற்றுவந்தார். 859-௵ நவம்பர்௴ 9௳யில் பதினெட்டு வயதானமையால் யுவராஜா ஆயினர். ஐரோப்பா கண்டத்திலுள்ள பற்பல தேசங்களுக்கும் மாறு பேர் பூண்டு போய்வந்தார். எடின்பரோ, ஆக்ஸ்போர்டு, கேம்பிரிட்ஜ் என்ற மூன்று ஸர்வ கலாசாலைகளிலும் சேர்ந்து கல்வி பயின்றனர். பிரகிருதி தத்துவங்களில் எட்வேர்ட் மஹா ராஜாவுக்கு மிகவும் பிரியமாம். புத்தகங்களினின்றும், உபந்யாசங்களினின்றும் கைத்தொழிற் சாலைகளைப் போய்ப் பார்த்ததினின்றுமே மஹா ராஜாவுக்கு ஞானம் அதிகரித்த தென்னல் ஒவ்வாது. "அரியவற்று ளெல்லா மரிதே பெரியாரைப் பேணித் தமராக் கொளல்" என்று நாயனார் கூறியபடியே கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம் ஞானம் முதலியவற்றில் முதன்மை பெற்றிருந்தவர்களுடைய நட்பை யடைந்த பாக்கியத்தாலே, இளவரசர் உயர்வான அறிவைப் பெற்றாரெனல் வேண்டும். நல்ல மந்திரிகளைத் துணையாகக் கொண்டு, அரசரும் அரசரைக் கெடுக்கும் பகைவர்களின்மையால், நமது இளவரசர் காலக்கிரமத்தில் லோகானுபவம், வித்தை புத்தி முதலிய உத்தம குணங்களில் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகத் தேர்ந்துவந்தார். பிரசித்த யுத்தவீரர்கள், ராச்சிய நிர்வாகிகள், கப்பற் படைத்தலைவர், இராச்சிய தந்திரிகள், கவிவாணர்கள், சாஸ்திரக்ஞர்கள் —எப்போதும் நம்மரசரைச் சூழ்ந்துகொண்டு ஸம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார். "கற்றலின் கேட்டலே நன்றெ"ன்னும் பழமொழி நமதிளவரசர் விஷயத்தில் முற்றும் சரியானதென்னலாம். அமெரிக்காகண்டத்தில்செய்த யாத்திரையில் கானடா, ஐக்கியநாடு முதலானவிடங்கட்கெல்லாம்போய் ஆங்குள்ள பிரஜைகள் மனங்களிக்கவும், அவர்களுடைய இராஜபக்தி பெருகவும் செய்தார். ஐக்கிய நாட்டிற்கு முதல் முதலில் அக்கிராஸனாதிபதியாயிருந்த ஜார்ஜ்வாஷிங்டன் என்பவருடைய ஞாபகக் கட்டிடத்திற்கு இளவரசர் தாமே போய் மரியாதை செய்தார். ஐக்கிய நாட்டாருக்கு இந்த மரியாதையால் வந்த ஸந்தோஷத்தை அளவிடல் முடியாது. 1862-ம் வருஷத்தில் புண்ணிய பூமியாகிய பலஸ்தினு

வுக்கு ஸ்டான்லி என்னும் சாஸ்திரியுடன் சென்றார். கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பலஸ்தினாவில் அநேக ஸ்தலங்களுண்டு. துருக்கர் தேசாதிபதி விக்டோரியா மஹாராணி அவர்கள் குமாரன் வந்திருக்கிறதை அறிந்து,மற்றெந்தக்கிறிஸ்தவ அரசர்க்குஞ்செய்திராத மரியாதைகளைச் செய்தார். 1863-ம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் 10வயில் இளவரசர் டென்மார்க்கு தேசத்தின் அரசருடைய சுந்தரஇளங்குமரியாகிய அலெக்ஸாண்டிரா என்னும் பெண்ணை மணம் புரிந்து இல்லறம் நடத்தத் தொடங்கினார். சுகுண சுந்தரி என்கிற நாமம் இப்பெருமாட்டிக்கே தகும். நமதிளவரசருடைய உயர்ந்த பதவிக்கு ஏற்ற இல்லறக்கிழத்தி அலெக்ஸாண்டிராவே. "தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்" எனத் திருவள்ளுவர் சொன்னபடி, கற்பினின்றும் வழுவாமல் தன்னைக்காத்துத் தன்னைக் கொண்டவனையும் உண்டி முதலியவற்றாற் பேணி, இருவர் மாட்டும் நன்மையமைந்த புகழ் நீங்காமற் காத்து, நற்குண நற்செய்கைகளிலும் கடைப்பிடித்தவள் இந்தச் சீமாட்டி. அறிந்தோர், மனையவளது நற்குண நற்செய்கைகளை யொருவனுக்கு நன்மையென்றும், நல்ல புத்திரரைப் பெறுதலை அவற்றிற்காபரணமென்றுஞ் சொல்வார். அனஸூயை முதலிய புராணங்களாற் புகழப்பெற்ற பெண்களைப்பற்றிப் படித்தும் கேட்டுமிருக்கிறோமே யல்லது பார்த்ததில்லை. அலெக்ஸாண்டிரா என்னும் அரசி ஓர் அவதார ஸ்திரீ என்னலாம். இளவரசருடைய புண்ணியத்தினாற்றான் உத்தம ஸ்திரீ மனையாட்டியாக அமைந்தனள். சிங்காதனம் கைக்கெட்டினதாயினும் நம்மிளவரசர் பிரஜையாய் மாத்திரம் வெகுகாலமிருக்கும்படி நேரிட்டிருந்தது. இவர் மாதா பட்டத்தை வகித்து ஆண்டு வருகையில் இவருக்கு அதிகாரலேசமும் கிடையாது. மாதாவும் தானுள்ளமட்டில் அரசாளும் முறைமையில் எந்தப் பகுதியையும் தன் அருமை மகனுக்கு அளித்தாளில்லை. மாதாவின் பிரதிநிதியாகமட்டும் சிற்சில் விடங்களுக்கு இளவரசர் போய்வந்தார். பொறுப்பான வேலை புருஷர்களுக்கு அமராவிட்டால் தீய வழியிலல்லவோ அனேகருக்குப் புத்தி செல்லும். இளவரசரோ காலத்தை அவ்வாறு கழிக்கவில்லை. இவருக்குச் சொந்தமாக ஸாண்டிரிங்ஹாம் என்னும் ஊரில் பூஸ்திதி மிகுதியாக இருந்ததைப் பண்படுத்தி, மிராசுதார்களுக்கு வேளாண்மைத் தொழிலையும் குடியானவர்களை நடத்துமுறைகளையுங் கற்பித்து வந்தார். "தொழுதூண்சுவையின் உழுதூணினி"தென்னும் முதுமொழியின் யதார்த்தத்தை இளவரசே பிரஜைகளுக்கு விளக்கிக் காட்டினர். இவர் தொழுவத்திலுள்ள பசுக்களைப்போல் புஷ்டியாயும் பால் தரத்தக்கதாவுமுள்ள கோக்கள் எங்குங் கிடையாவென்னும் கீர்த்தி பரவி எவரும் ஸாண்டிரிங்காமுக்கு வந்து கிருஷி முறை தெரிந்துகொண்டு போயினராம். இளவரசர், செய்வனவற்றைத் திருந்தச் செய்தல் என்னும் கோட்பாட்டை யனுசரித்தவர். 1865-ம் வருஷத்தில் ஐர்லாண்டிற்குப் போயிருந்த காலத்தில் மெய்காவலாளிகளில்லாமலே டப்ளின் நகரவீதிகள் வழியாய்ச் சென்றார். பிரஜைகளுடைய க்ஷேமத்தையே எப்போதும் கருத்தில் வைத்தவரானபடியால் வெளியிற் போவதிற் பயமேயில்லை. 1871-ம் வருஷத்தில் இளவரசர் கபவாத ஜ்வரங்கண்டு செத்துப் பிழைத்தனர். அக்காலத்தில் நாட்டிலுள்ள ஸகல ஜனங்களும் இளவரசருக்குத் தீங்கு வரலாகாதென்று கோயில்களிலெல்லாம் பிரார்த்தனை செய்தார்கள். 1875-ம் ஆண்டில் இந்துதேச யாத்திரை செய்தனர். அக்காலத்திலுள்ள இந்துதேச அரசர்களும் பிரஜைகளும் அவருக்குப் பலவிதமான மரியாதைகள் செய்ததைக் கண்ணுற்றுக் களித்து, இந்துக்களுடைய அந்தரங்கமான ராஜ

பக்தியைப் பற்றித் தம்முடைய மாதாவுக்கு அநேக நிருபங்கள் எழுதி, அங்கிலேயருக்கு இந்துக்களிடத்திலும் இந்துக்களுக்கு அங்கிலேயரிடத்திலும் பரஸ்பர விசுவாசம் பெருகுவதற்கு வேண்டியவற்றைச் செய்தார். 1887-ம் வருஷத்தில் மஹாராணியவர்களுடைய ஐம்பதாவது வருஷோற்சவத்தைச் செவ்வையாக நடத்திப் புகழ்பெற்றார். பிதாவிறந்த பிறகு வேறுதுக்க மொன்றையு மறியாத இளவரசர் 1892-ம் ஆண்டில் தமது ஸ்ரீமந்த புத்திரனாகிய ஆல்பெர்ட் விக்டர் மரணத்தை யடையவே புத்திரசோகம் என்னும் பெருந்துக்கமுற்றார். 1897-வருஷத்தில் அறுபதாவது வருஷோற்சவமாகிய டயமண்டு ஜூபிலியையும் நடத்தினார். 1900-ம் வருஷம் பெல்ஜியராச்சியத்தின் வழியாகப் புகை வண்டியிற் போகையில், ஸிபிடோ என்னும் ராஜத்ரோகி துப்பாக்கியினால் அவரைக் கொல்லப் பார்த்தான். தெய்வகடாக்ஷத்தால் இளவரசர்மேல் குண்டுபடாமல் வண்டிக் கண்ணாடி மாத்திரம் உடைந்து போயிற்று. அரசர் தெய்வாம்சம் என்பதற்கு வேறு சாக்ஷியம் வேண்டுமோ? இந்த வியாஸத்தின் தலைப்பில் சொன்னபடி எட்வேர்ட் சக்கரவர்த்தி 1901-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 22-தேதியில் மகுடாபிஷேகம் பெற்றார். அக்காலத்தில் அவருக்கு வயது அறுபது. அங்கிலேய தேசத்தைப்போல் ஏகதேச ஏகாதிபத்திய நாடுகளில், ஜனப்பிரதிநிதிகளுக்குத்தான் சகல அதிகாரமுமுண்டேயன்றி அரசருக்கு ஒரு அதிகாரமும் கிடையாதென்பாருமுண்டு. மன்னன் குடிகளைத் தழுவிச் செங்கோல் நடத்துவது பெருமையே யன்றிக் குடிகளுடைய இஷ்டத்துக்கு விரோதமாக நடத்தல் செங்கோலல்ல. அரசருக்கு எக்காலத்துமுள்ள அதிகாரம் எந்த நாட்டிலும் போகாது. அங்கிலேய நாட்டிலும் அவ்வாறேதான். அங்கிலேய நாட்டில் அரசனுக்கு மற்ற உத்தியோகஸ்தர்கள்போலவே வருஷ சம்பளம் உண்டு. எட்வேர்ட் சக்கரவர்த்திக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு நான்கு லக்ஷம் சவரன் சம்பளமாம். மந்திரிமார்கள் ஒவ்வொருவரும் அரசரிடத்தில் காரியங்களைச் சொல்லி அவர் அனுமதி பெற்றுத் தான் எல்லாவற்றையும் நடத்தி வருகிறார்கள். மந்திரிமாருக்குச் சுவேச்சை கிடையாது. அரசன் பிரியப்படாத மந்திரி வேலையிலிருத்தலுமில்லை. இத்தகைய நாட்டில் அரசருக்கு அதிகாரமொன்று மில்லை யெனலாமோ? எட்வேர்ட் சக்கரவர்த்தி ஒன்பது வருஷகால மாண்டார். அவர் செய்த பெரிய நன்மையாதெனின்:—புலியும் பசுவும் ஓர் துறையில் நீர் குடிக்கச் செய்தது தான். பிரான்சியரும் ஆங்கிலேயரும் ஜன்ம விரோதிகள். ஆயிரம் வருஷங்களாகப்பகைமைபாராட்டிவந்தபிரான்சியரைச் சமாதானஞ்செய்து ஐரோப்பாகண்டத்தில் ஓரரசர் மற்றோரரசரோடு யுத்தஞ்செய்யா வண்ணம் காத்து வந்தார். இது சாமான்னிய மனிதரால் முடிகின்ற காரியமன்று. நமது இந்து தேசத்திற்கு வரிகளைக் குறைத்து ஜனப்பிரதிநிதி சபை ஏற்படுத்தினவரும் அந்த மஹா புருஷரே. நீடூழிகாலம் நம்மை இவர் ஆண்டுவரப் பாக்கியம்பெற்றிலேம். ஜலதோஷம் சிறிது கண்டு நம்மருமைச்சக்கரவர்த்தி தேகந் துறப்பாரென் றெண்ணத் துணிந்தோமோ? எல்லாங் கடவுள் செயல். 1910-ம் வருஷம் மேமீ 6வ எட்வேர்ட் சக்கரவர்த்தி பரமபத மடைந்தார். அவருடைய குமாரர் ஐந்தாவது ஜார்ஜ் மகுடாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்று நமது சக்கரவர்த்தியாய்விட்டார். ஜார்ஜ்சக்கரவர்த்தி வாழி. ஆங்கிலேய அரசாக்ஷி வாழி.

காலஞ்சென்ற இந்திய சக்கரவர்த்தி 7-வது எட்வர்டு அரசன்மேல் எழுதிய சரமகவிகள்

ஸ்ரீமான் என். ஸேதுராம அய்யரவர்கள்

நேரிசை வெண்பா

பண்டைமனு நிற்குவமை பார்காப்பி லாவான்
கொல், கொண்டபே ரெட்வர்டெங் கோமானே—
விண்டுரைத்தால், நின்னீதி யாவர்க்கும் நேராகும்
அன்னவன்றன், தன்னீதி வேற்றுமையே தான். (க)

மன்னுவென் றாரை மகிதலத்தி லேயதைப்போம்
பன்னுடும் போற்றப் பரிந்துவந்து—சொன்னுடும்,
தன்னுலகம் நீத்துத் தரணியுளோர் துன்புறநீ, பொ
ன்னுலகம் சென்ற பொழுது. (உ)

அன்னையிடம் பெற்ற வரசுரிமை கைக்கொண்டு,
சொன்னமொழி பொய்க்காது தொல்லுலகை—தன்
னைநிகர், முப்போது மில்லையெனு மொய்ப்புடனாள்
மன்னவனை, எப்போது காண்போ மினி. (௩)

மண்ணரசை ஜார்ஜ் மகற்களித்துப் பண்புடனே,
விண்ணரசு செய்தற்கோ விக்டோர்யா—பெண்ண
ரசி, மாதாவைக் கண்டு மகிழ்தற்கோ சென்றாய்
கொல், தாதாரும் பூந்தாராய் சாற்று. (௪)

பத்தொன்பான் நூறுடன்சேர் பத்தாண்டின் மே
மதியில், வித்தம்சேர் ஆறிலவிர் வெள்ளியதாம்—
முத்தித், திருவமிகும் எட்வர்டெம் சீமான்மன்
ஈசன், திருவடியிற் சேர்ந்த தினம். (௫)

புஸ்தக விமர்சனம்

1. படிக்காசுப்புலவர் சரித்திரம்—செந்தமிழ் மறுபதிப்பு. வி. கே. நாராயணசாமி முதலியார்.

இம்மாதிரியில் முதலியாரவர்கள் 'தொகுத்திருப்பதை' முந்தி யிருமுறை நாம் விமர்சனம் செய்திருப்பதால் இதற்கு அதிகமாகச் சொல்லத்தக்கதில்லை. 'இரட்டையர்' சரிதத்தில் முதலியார் வெளியிட்ட சில சங்கதிகளுக்கு நாம் ஆக்ஷேபங் கொண்டதுபோல், இதில் ஒன்றுமில்லையெனச் சந்தோஷிக்கிறோம்.

2. உலகவாழ்க்கை, கெ. என். சிவராஜன், பி. ஏ. திருவனந்தபுரம்.

நூலாசிரியருடைய மொத்தக் கருத்து சிலாக்கியமே. 'பூதங்களனைவற்றிலும் தன்னையும், தன்னில் பூதங்களனைவற்றையும் யார் பார்க்கிறானோ, அவன்தான் உண்மையை யறிந்தவனாகிறான்,', என்கிற கீதைவாக்கியத்தை விளக்கி, வியவகாரத்தில் நாம் இந்த உண்மையை அறியுமாறு, மேனாட்டு முறையையும் ஒட்டியெழுதியிருக்கிறார். செய்யுள் நடையென்றாலும், சுலபமானதே.

3. மங்களோதயம்.—மலையாள மாதாந்தர சஞ்சிகை—தேசமங்கலம் அச்சுக்கூடம்—சாதாரண௵ வைகாசி௴. இதைப் பார்வைக்கு அனுப்பிவரும் ஸ்ரீமான் நம்பூதிரிப்பாடு அவர்களுக்கு வந்தனம். முதல் விஷயம் ஸ்ரீசிருங்கிரி ஜகத்குரு ஸ்வாமிகளைப் பற்றியது. ஸ்ரீபகவத்பாத சுவாமிகள் நம்பூதிரி வம்சமாதலால், அவ்வருக்கத்தவர் நெடுநாளாக அவர்கள் மேலிருந்த விரோதத்தை ஒழித்து, மறுபடி அந்தக் குரு பரம்பரையைப்பற்றிச் சிலாகித்து எழுதுவது நற்கால சூசனை யென்னல்வேண்டும். வேறு பல விஷயங்கள், பலவகைப்பட்டு, எல்லாம் நல்ல தெளிந்த நடையில், எழுதப்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீ ஜகத்குருவின் படமும் சேர்ந்திருக்கிறது. படிப்பதற்கு ருசி யென்பதில் ஐயமில்லை.

சமாசாரக் குறிப்புகள்

கடல் மனிதர்.—மனிதரைப் போன்ற ஜீவபிராணிகள் கடலிற் காணப்படுகின்றன. டெலகோவா கடலில் மனித அடையாளங்களுடைய ஓர்வித மச்சம் பிடிக்கப்பட்டதாம். இதன் முகம் ஏறக்குறைய மனிதரின் முகம்போலிருந்ததாம். மார்பில் பெண்களுக்குள்ளவை போல ஸ்தனங்களிருந்தனவாம். இச்சிருஷ்டி காணப்பட்ட இடத்திற்குச் சிறிது தூரத்தி லிதுபோன்ற வேறோர் சிருஷ்டி காணப்பட்டதாம். இது ஆண் சிருஷ்டியாம். இவைகளின் மர்மஸ்தானங்கள் மனிதரின் மர்ம ஸ்தானங்கள் போலிருந்தனவாம். இருபக்கங்களிலு மிவைகட்கு மீன்களின் சிறகுகள் போன்ற பெரிய செட்டைகளுண்டாம். இவைகளை யசசிருஷ்டி

கள் கைகள்போலப் பாவிக்கின்றனவாம். இவர்கள் நமது புராணங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கும் நீரமகளிரின் வருணத்தார் போலும்.—இந்து சாதனம்.

***

இது வாஸ்தவமாகில் ஐரோப்பிய ஜீவராசி சாஸ்திரிகள் கொஞ்சம் கண்விழித்துப் பார்க்கவேண்டும். இதுவரை மனிதனுக்கு மூதாதை குரங்கென்று சொல்லிவந்தார்கள். அது அவ்வளவாக நிஷ்கரிஷிக்கக் கூடாதென்று இதனுல் விளங்குகிறது. சிருஷ்டியின் அற்புதங்களுக்கு எல்லேயே இல்லை போலும்.

***

இந்து மகம்மதியர் ஒற்றுமை யதிகரிக்கவேண்டி லாஹோரில் இருகக்ஷியிலும் முகாமையாயிருப்பவர் 'வனபோஜனம்' செய்வித்து, எல்லோரும் கலந்து உறவாடி வருவதாகக் கேட்டுச் சந்தோஷிக்கிறோம். தென்னிந்தியாவில் இதுமாதிரி சாத்தியமோவென்று யோசிக்கிறோம். ஒரு இடையூறு எக்காலத்தும் வலுத்திருக்கிறது. அதாவது பாஷை வேறுபாடாம். இந்துக்களில் படித்தவரெல்லோரும் இந்துஸ்தானி பேசத் தெரிந்துகொள்வதுதான் இதற்கு ஏற்ற பரிகாரம். ஆதலால் இதற்குச் சாதனமாகப் பெரிய பட்டணங்களிலெல்லாம் சிறு சங்கங்களேற்பட்டு வரவேண்டுமென்றும், நமது குமாரர்களுடைய வித்தை பூர்த்தியாவதற்கு இதொன்று முக்கிய அம்சமாக வேண்டுமென்றும் நமக்கு ஆக்கிரகம்.

***

மன்னார்குடி விஷயமாக முன்னிரண்டொருமுறை யெழுதினேமல்லவா? இப்பொழுது தஞ்சாவூர் ஜில்லா தியாச பிரசங்கம் அங்கு கூடிய பல பிரசங்கங்கள் நடந்ததில், இந்து மதஸ்தர் கிறிஸ்தவராகிப் போவதில் நடக்கும் பல ஆக்ஷேபகரமான விஷயங்களை விளக்கி கனம் ஸர். எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர் முதலிய பிரபல புருஷர்கள் பேசியதாகவும், அதனுல் அவ்விடத்திய குமாரர்களிலனேகர் 'இந்திய குமாரர் சங்கம்' என்னும் தீயாஸபி சம்பந்தப்பட்ட ஒரு ஸொஸைட்டியில் சேர வேண்டி ஆக்கிரகப்படுவதாகவும், கேள்விப்படுகிறோம். இது சரிதான். ஆனல் முந்தி நாம் சொல்லியபடி 'மயான வைராக்கியமாக' மட்டும் நடப்பது நமக்கழகே யல்ல. இவ்விஷயத்தில் மதிராசு கவர்ன்மெண்டு பாதிரியாருடையவும் நம்முடையவும் மதம் ஒன்றே. இந்துக்களுக்கு மதபக்தி வாஸ்தவமானல் இந்து பாடசாலைகள் விர்த்தியாகவேண்டும். அப்போது தான் க்ஷேமம் நிலைக்கும். 'போலீஸ்காரன்' என்றால் இத்தேசத்தில் யாருக்கும் ஏதோ ஒருவிதமாக நடுக்கம் உண்டாகிறது. அவர்களும் அதற்குத் தக்கபடியே சிலசமயங்களில் பயங்கரமான நடவடிக்கை நடத்திவிடுவது பகிரங்கமாயிருக்கிறது. ஆதலால் போலீஸ்காரருக்கும் மகாஜனங்களுக்கும் சினேகம் வர்த்திக்கும்படி என்ன உபாயம் செய்யலாமென்று ஆலோசித்து ஒருவர் யுக்தி சொல்லுகிறார்:—இங்கிலாந்தில் போலீஸ்காரர்கள் ப்ரைடன் நகரத்தில் செய்து வருவதுபோல, ஏழைகளையும், அநாதைகளையும் ஆதரிப்பதாகிய தருமகாரியத்தை இந்தியாவிலும் செய்வார்களாகில் அவர்களுக்குப் புண்ணியம், புருஷார்த்தம் இரண்டும் உண்டு. உத்தியோக விஷயமாயும் லாபம் உண்டு என்கிறார். இந்தியக் கான்ஸ்டேபிலுக்கு இதற்கு வேண்டிய யோக்கியதை யுண்டா?

***

அநேக காரியங்களுக்கு இந்தியா உதவாதென்று சொல்லிவந்தவர்களெல்லாம் இப்பொழுது கண்ணை விழித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்போலும். 'தீப்பெட்டி' விஷயத்தில் இப்படிப் பல வருஷங்களாகப் பேச்சிருந்தது. இப்பொழுதோ சர்க்கார் தரபில் ஒரு பாரஸ்டு உத்தியோகஸ்தர் இது வெகு நன்றாய் நடக்கக்கூடிய விஷயமென்று கண்டு ஒரு புஸ்தகமெழுதியிருப்பதுடன், லாஹோரில் ஒரு கம்பெனி இதற்காக எற்பட்டுப் பெரியவேலை செய்யப்போகிறதாம். அப்படியே இந்தியப் பருத்தி விஷயத்திலும். இதுவரை 60-க்கு மேற்பட்ட நெம்பர் நூல்களுக்கு இந்தச் சரக்கு உதவாதென்றவர்கள் இப்பொழுது இதை அதிக பிரியப்பட்டு வாங்குவதாகக் கேள்வி. 'உயிருடனிருந்தால் எல்லா மங்களமும் காணலாம்,' என்று ஸ்ரீராமதூதன் சொல்லியது பல விஷயங்களில் வாஸ்தவமாகி வருகிறது.

***

மகாகனம் பொருந்திய ஸ்ரீமான் அமீர் ஆலிபஹதூர் சொல்லுகிறார்:—"மகம்மதியர் இந்தியாவை ஆண்டநாளில், குடித்தனக்காரர் பூமியைக் கிரயவிக்கிரயம் சுலபமாகச் செய்வதற்காகாது. ஆதலால் அவர்கள் கடன்படும் விஷயத்தில் உஷாராகஇருந்தார்கள். இப்பொழுதோ,கந்தாயம் செலுத்தாவிட்டால் பூமி ஏலமாகி விடுகிறது. அப்படிச்செய்வதில் சர்க்காருக்கும் பலசமயங்களில் நஷ்டமுண்டாகிறது. குடியானவனும் கூலிக்காரனுகி விடுகிறான். இதில் பலவித உபத்திரவ மிருப்பதாகக்கண்டு பஞ்சாபுக்கு மட்டும் இந்திய துரைத்தனத்தார் ஒரு பரிகாரச சட்டம் ஜாரிக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இந்தியாவெங்கும் பழைய மகம்மதீய சம்பிரதாயம் மாறுமலிருந்தால் வெகுநலமா யிருந்திருக்கும்."

சர் சார்லஸ் ஹார்டிங்கு

நமது புதிய ராஜப்பிரதி நிதியவர்கள்